

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ROSETTI FAMILY

BRUTAL

union

PIA SINCLAIR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BRUTAL UNION

PIA SINCLAIR

Telif hakkı © 2025 Pia Sinclair

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, hiçbir şekilde veya hiçbir yöntemle çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İlk

Baskı: 2025

İçindekiler

1. [1 - Valentina](#)
2. [2 - Marco](#)
3. [3 - Valentina](#)
4. [4 - Valentina](#)
5. [5 - Marco](#)
6. [6 - Valentina](#)
7. [7 - Valentina](#)
8. [8 - Marco](#)
9. [9 - Valentina](#)
10. [10 - Valentina](#)
11. [11 - Marco](#)
12. [12 - Valentina](#)
13. [13 - Valentina](#)
14. [14 - Marco](#)
15. [15 - Valentina](#)
16. [16 - Marco](#)
17. [17 - Marco](#)
18. [18 - Valentina](#)
19. [19 - Marco](#)
20. [20 - Valentina](#)
21. [21 - Marco](#)
22. [22 - Valentina](#)
23. [23 - Marco](#)
24. [24 - Valentina](#)
25. [25 - Marco](#)
26. [26 - Valentina](#)
27. [27 - Marco](#)
28. [28 - Valentina](#)

29. [29 - Marco](#)
30. [30 - Valentina](#)
31. [Epilog - Alessandro](#)

1 - Valentina

Gelinlik büyükannemin, annemin ve şimdi de benim hapishanem olacaktı.

Gelin odasındaki boy aynasının önünde durmuş, bana yansıyan kadını inceliyorum. Krem rengi ipek ve vintage danteller, beni bu kadere mahkum eden aynı kan bağıyla miras aldığım kıvrımlara yapışıyor. Elbise güzel, zamansız bir zarafete sahip, herhangi bir gelini mutlulukla parlatacak türden. Ama bana kefen gibi geliyor.

Parmaklarım ipek kıvrımlarının arasında saklı olan tespih tanelerini sıkıca tutuyor. Annemin tespihi, öldüğünde elinde tuttuğu tespih. Pürüzsüz ahşap beni sakinleştiriyor, içimde parçalanmakta olan binlerce parçaya ayrılmamı engelliyor.

"Çok güzelsin," diyor Alice arkamdan yumuşak bir sesle, sırtımdan aşağıya doğru uzanan antika duvağı düzeltiyor. Elleri sabit ama sesindeki titremeyi fark ediyorum. On dokuz yaşındaki küçük kız kardeşim, güçlü olmaya çalışıyor.

"Bir ittifakı mühürleyecek kadar güzel." Bu sözler ağzımda acı bir tat bırakıyor. "Babam ödül ineği ile gurur duyuyor olmalı."

Alice'in yansıması aynada benimkine denk geliyor. İkimiz de bu dünyanın ne anlama geldiğini biliyoruz. Ben İrlandalıyla evlendiğimde, o da takas edilme tehlikesinden kurtulmuş olacak. En azından şimdilik. Bernardi ailesinin takas edebileceği sadece iki kızı var ve ben en büyüğüyüm, babamın bu dünyayı anlamam için hazırladığı, ama aynı zamanda bu dünyada gerçek bir güç vermediği kız.

"Annem seninle gurur duyardı," diye fısıldadı Alice, ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.

Annem bu hayattan kaçmaya çalışırken öldü. On bir yıl önce, tamamen açık bir gecede arabası bir ağaca çarptı, başka hiçbir araç kazaya karışmadı. Babam buna trajik dedi. Ben cinayet diyorum. O öğleden sonra onu bulduğumda

bizi güvenli bir yere götüreceğine söz vermişti. Gece yarısı, annem ölmüştü.

Şimdi, sevmediğim bir adamla evlenmek için onun gelinliğini giyiyorum ve onu öldüren dünyaya kendimi bağlamış oluyorum. Onları daha sıkı tutarken boncuklar avucumu kesiyor, sahip olduğum tek koruma bu.

Başka bir zaman, çok fazla zorladığım bir anı. Babamın yardımcısı, aile toplantısında benim varlığımı sorguluyordu. "Belki de küçük prenses gidip bebekleriyle oynamalı," diye alaycı bir şekilde söylemişti. Ben tatlı bir gülümsemeye, kitapları eline aldığı anda hesapları tutturamadığı için ondan sonra saymayı öğrenip öğrenmediğini sormuştum. Babam daha sonra bana tokat attı, ama teğmen bir daha gözlerime bakmadı. Tehlikeli adamları kışkırtma dürtüsü, bu kafeste kendimi canlı hissettiğim tek an.

Alice duvakla işini bitirip geri çekilerek yaptığı işi inceledi. Aynada, birbirimizin tam zıttı gibi görünüyorduk. Koyu renk saçları serbestçe dökülüyordu ve babamın resmi giyinme emrine rağmen hala kot pantolon giyiyordu. Ben ise nesiller boyu süregelen danteller ve beklentiler arasında sıkışıp kalmıştım.

"Bana söz ver," diyorum aniden, dönüp ellerini tutuyorum. "Üniversiteye gideceğine söz ver. Bu aileyle hiçbir ilgisi olmayan bir şey okuyacağına söz ver."

"Val..."

"Söz ver bana." Elini daha sıkı tutuyorum. "Bunu senin yapmak zorunda kalmaman için yapıyorum. Seçeneklerin olsun diye. Boşa harcamayın."

Gözleri yaşlarla doldu ama ağlamaya izin vermedi. Biz Bernardi kadınlarıyız. Kimsenin görebileceği yerde ağlamayız. "Söz veriyorum."

Onu şiddetle kucaklarım, ailemizin statüsünü belirleyen elbisesini kırıştırmamaya dikkat ederek. On iki yaşından beri kullandığı çilekli şampuan kokuyor, her şeye rağmen hala benim küçük kız kardeşim.

Ayrıldığımızda, annemin bana öğrettiği gibi omurgamı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. Asla kırıldığını gösterme, Valentina. Özel hayatında parçalanabilirsin, ama toplum içinde mermer gibi olmalısın.

Kapı çalınmadan açılır. Bu ailede sadece bir kişi bu ayrıcalığa sahiptir.

"Mükemmel." Babamın sesi odayı duman gibi doldurur, boğucu ve kaçınılmazdır. Pahalı ve baskıcı kolonyasının kokusu

midemi bulandırıyor. Alonzo Bernardi, emlak yatırımlarını değerlendirirken kullandığı aynı hesaplayıcı bakışla beni inceliyor. "İrlandalılar memnun olacak."

"Liam bu satın almadan çok memnun kalacaktır." Ses tonumdan çenesinin gerildiğini fark ettim. "Onun için möö diye bağırmamı ister misin? Yoksa bunu balayına mı saklayacaksın?"

"Sözlerine dikkat et, Valentina." Yaklaşarak, sahiplenici bir memnuniyetle duvağı düzeltiyor. Parmakları sert ve dikkatsiz. "Bu ittifak her şeyi değiştirecek. Bernardi adı, İrlandalıların gücüyle birleşecek. Sonunda Rosettilerin Chicago üzerindeki hakimiyetine meydan okuyacak kadar güçlü olacağız."

Rosettiler. Sadece adı bile göğsümde bir şeylerin kıvrılmasına neden oluyor. Sadece korku değil, çok daha tehlikeli bir şey. İki yıl önce müzakere masasının karşısındaki karanlık gözleri, pahalı takım elbisesinden damlayan şarabı, cehennemi bile dondurabilecek bir sesle "Bunu pişman olacaksın, principessa" diyen sesi düşünüyorum.

"Liam O'Brien zayıf," diyorum, babamın yansımasına bakarak. "Onların örgütünü babası yönetiyor. Liam sadece tehlikeli gibi davranıyor."

"Zayıf erkekler kontrol etmesi daha kolaydır." Babamın gülümsemesi bıçak gibi keskindir. "Sen ona rehberlik edecek, ittifakı içeriden şekillendireceksin. Sen benim kızsınsın. Gücün gerçekte nasıl işlediğini biliyorsun."

Evet, biliyorum. Güç, kızları poker fişi gibi takas ederek, ayrılmaya çalışan eşleri öldürerek, kan ve kurşunlarla inşa edilmiş bir dünyada aşk varmış gibi davranarak işler.

"Tören on beş dakika sonra başlayacak," diye devam etti babam. "Katedral doldu. Önemli tüm aileler bu birleşmeyi görmek için burada. Morettiler, O'Brienlerle kan davaları olmasına rağmen. Detroit'ten Torrentiler. Tarafsız bölgelerden temsilciler bile. Bu sadece bir düğünden daha büyük, Valentina. Bu tarihsel bir olay."

Tarih. Başkasının hikayesinde bir dipnot olacağım, ittifak kurmak için İrlandalı ile evlenen Bernardi'nin kızı. Bir kişi değil, sadece iki isim arasındaki bir bağlaç.

Kilise çanları derin ve ciddi bir şekilde çalmaya başlıyor, beni kaderime çağırıyor. Her çan sesi, kafesimin üzerine bir parça daha eklenmiş gibi geliyor.

"Gitme zamanı." Babam, bir iş ortağına gösterdiği aynı resmi nezaketle kolunu uzatıyor. "Damat bekliyor."

Kollarını tutuyorum çünkü başka seçeneğim yok, çünkü Alice'in bana ihtiyacı var, çünkü Alonzo Bernardi'nin kızı olarak geçirdiğim yirmi üç yıl bana isyanın sadece açık gecelerde trafik kazalarına yol açtığını öğretti.

Ama kapıya doğru yürürken, annemin tespihini daha sıkı tutuyorum ve ona sessizce bir söz veriyorum: Bunu atlatacağım. Bir şekilde, senin atlatamadığını ben atlatacağım.

Babam beni düşünürken doğru götürürken çanlar ölüm çanlarını çalmaya devam ediyor. Kendini güzel bir gelinle evleneceğini sanan Liam O'Brien'a doğru. Chicago'nun yeraltı dünyasını değiştirecek bir ittifaka doğru. Etrafımı saran bir tuzağa doğru.

Katedral, altın yaldızlı bir mezar gibi önümde uzanıyor, Chicago'nun en tehlikeli yüzlerce vatandaşı eski kilise sıralarına sıkışmış durumda. Tütsü kokusu pahalı parfümlerle karışıyor. Babamın koluna girerek koridorda ilerliyorum, her adımım ölçülü ve kaçınılmaz, topuklarım binlerce söz ve aynı sayıda ihanete tanık olmuş mermere vuruyor.

Elbisem arkamda sürükleniyor, üç neslin ağırlığını taşıyan bir dantel nehri gibi. Büyükannem altmış yıl önce bu aynı koridorda yürüdü. Annem otuz yıl önce. Şimdi de ben, lanetli üçlemenin son halkasını tamamlıyorum.

Geçerken yüzler bulanıklaşıyor. Solda İtalyan aileler, sağda İrlandalılar, bu evliliğin köprü kurması gereken dikkatli bir ayırım. Tommy Torino üç sıra geride oturuyor, Michigan Gölü'ne on iki adamı gömdüğü söylenen adam. Onun arkasında, Patrick O'Brien'in infazcısı Seamus Kelly, Kozlov kardeşleri boğan ellerle bir haç tutuyor. Morettiler, koridorun karşısındaki İrlandalılara öfkeyle bakıyor, onların burada bulunması, aralarındaki husumete rağmen babamın siyasi manevralarının bir kanıtı.

Gözlerim vitray pencereleri bulur, renkli ışıklarında kaçış arar, ama bu yerde cennet bile kapana kısılmış gibi hissedilir. Her kapı askerler tarafından kapatılmış, her pencere çok yüksek, her yol sadece Liam'ın pahalı takım elbisesiyle sunakta beklediği yere, tam da olduğu gibi görüldüğü yere doğru ilerliyor. Zayıf İrlandalı kraliyet ailesi tehlikeli gibi davranıyor

. Gergin terinin keskin kokusu, aşırı kolonyasının kokusunu bastırıyor.

Rahip, ben hazır olmadan başlıyor, sesi tonozlu tavanlarda yankılanıyor, Peder beni bir iş sözleşmesi gibi Liam'a teslim ediyor. Bu teslimat, bir mülk gibi tapu ile teslim edilmek, midemi bulandırıyor.

"Sevgili dostlar, bugün burada Liam Patrick O'Brien ve Valentina Maria Bernardi'nin kutsal birleşmesine tanıklık etmek için toplandık..."

Kutsal. Neredeyse gülmek üzereydim. Liam'ın eli benimki gibi nemliydi ve onun gergin mi yoksa sadece sarhoş mu olduğunu merak ettim. Muhtemelen ikisi de.

Ellerim o kadar titriyor ki, tespih boncukları birbirine çarpıyor ve bu ses, rahibin monoton sesine rağmen katedralde yankılanıyor gibi. O sevgi ve bağlılıktan bahsederken, ben tanıdığım her yüzü aklımda tutuyorum. Enforcerlar ve suikastçılar, pazar günleri giydikleri en güzel kıyafetlerini giymişler, bir anlaşmanın tanıkları yerine düğün konukları gibi davranıyorlar.

"Burada bulunanlar arasında bu ikisinin kutsal evlilik bağıyla birleşmemesi için herhangi bir neden bilen varsa, şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar susun."

Sessizlik katedralin üzerine bir bıçak gibi çöküyor. Bu bir tören, bir gelenek. Kimse benimki gibi evliliklere itiraz etmez. Bu evlilikler yönetim kurullarında planlanır, kan yeminiyle mühürlenir ve savaş tehdidiyle garanti altına alınır. İtalyanca fısıldanan dualar, haç işareti yapanlar, koltuklarında rahatsız bir şekilde kıpırdayanların ipek giysilerinin hışırtısı duyuluyor.

Sonra arka kapılar açılır.

Dramatik bir şekilde, gürültüyle değil. Sadece, iyi yağlanmış menteşeler üzerinde hareket eden eski ahşabın sessiz fısıltısı, bir şekilde diğer her şeyi bastırıyor. Org, fısıltılar, hatta kendi gürleyen kalp atışlarım bile.

Marco Rosetti kapının eşiğinde duruyor.

Gözlerimiz kutsal toprağın iki yüz fit ötesinde birbirine kilitlenir ve zaman parçalanır.

Nefesim kesilir, sadece korkudan değil, çok daha tehlikeli bir şeyden dolayı. Onunla ilk tanıştığımda hissettiğim aynı karanlık çekim, o tek ve tek sefer. Uçurumun kenarında durma hissi, düşmenin beni yok edeceğini bilerek ama yine de atlamak isteme hissi.

O yüzü tanıyorum. Dantellerin katmanlarına rağmen beni çıplak bırakan o koyu renkli gözler, mermerden oyulmuş gibi görünen o çene, yetişkin katilleri bile kenara çekilmeye zorlayan o varlık. Marco Rosetti, yirmi beş yaşında bir imparatorluğu miras alan ve onu diğer ailelerin koruma duaları fısıldamasına neden olan bir şeye dönüştüren adam.

İki yıl önce üzerine şarap döktüğüm adam.

Anı bir anda zihnime hücum etti. Babamın, kendisine ait olmayan bir alanı ele geçirmeye çalıştığı bir başka müzakere toplantısı, onun konferans odası. Yirmi bir yaşındaydım ve geleceğimi belirleyen erkeklerle dolu bir odada dekoratif bir mobilya gibi durmaktan öfkelenmiştim. Marco bir kez bana bakmış, beni önemsiz biri olarak görmezden gelmişti ve içimde bir şey kırılmıştı. Düşünmeden elimde şarap şişesi belirdi, odadaki herkes nefesini tutarken, onun kusursuz beyaz gömleğine kırmızı lekeler yayıldı.

Hareket etmemişti. Gözünü bile kırpmamıştı. Şarap İtalyan deri ayakkabılarına damlarken, o obsidiyen gözleriyle beni izlemişti. "Bunu pişman olacaksın, principessa," demişti, sesi bir vaat kadar yumuşaktı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi, sanki Chicago'nun en tehlikeli adamına savaş açmamışım gibi toplantıya devam etmişti.

Şimdi burada, düşünümde.

Katedral gerginlikle doludur. Emniyet kilitlerinin açılmasının yumuşak tıklamalarını, ellerin silahlara uzandığını, duaların daha hararetli hale geldiğini duyuyorum. Buradaki herkes Marco Rosetti'nin kim olduğunu bilir. Limanları, sendikaları, Cook County'deki yargıçların yarısını kontrol eden adam. Ailesi üç nesildir Chicago'nun yeraltı dünyasını yöneten adam. Burada bulunması bile henüz anlamadığım bir şeyin beyanı olan adam.

Liam'ın eli terli ve çaresizce benim elimi sıkıyor. Babam arkamızda donmuş gibi duruyor. Rahip, İncil'i bir kalkan gibi sıkıca tutuyor.

Ama Marco'nun gözleri sadece beni görüyor ve o gözlerde, bu avın her saniyesini planlamış bir avcının sabrını görüyorum. Dikkatle kurduğu tuzağın kapanmak üzere olduğu bir adamın memnuniyetini.

Ölümcül bir zarafetle koridorda yürüyor, tasarımcı takım elbisesi mükemmel, her hareketi kontrollü. Her adım onu bana yaklaştırıyor ve onunla birlikte bergamot gibi acı bir narenciye kokusu geliyor, içimde gömmeye çalıştığım bir şeyi uyandırıyor.

İnsanlar içgüdüsel olarak ondan uzaklaşıyor. Torrino'nun haç işareti yaptığını görüyorum. Üç suikast girişiminden sağ kurtulan Moretti patriği bile uzaklaşıyor. Gerçek güç işte böyle bir şey. Liam'ın miras aldığı konum ya da babasının çaresiz hırsları değil, sözsüz emir veren, sırf irade gücüyle gerçekliği değiştiren türden bir otorite.

Kalbim göğsümde çarpıyor, korku ve o hain başka bir şey damarlarımı dolduruyor. O benim hayatımı mahvetmek için gelmiş olsa bile, içimdeki hain bir parçanın onu görünce heyecanlanmasından nefret ediyorum. Yukarıya bakıyorum, ama bu avcının planladığı fırtınaya karşı annemin koruması bile kırılabilir geliyor.

Koridorda yarı yolda duruyor, karanlık gözlerinde yanan memnuniyeti görebileceğim kadar yakın, herkesin onu görebileceği, tanıyabileceği, korkabileceği kadar uzak.

"İtiraz ediyorum."

Sesi, katedralde ipek gibi keskin bir bıçak gibi yankılanıyor, her şeyi yeniden yazan iki kelime. Ama sonra dizlerimi titretmeye yetecek bir şey daha ekliyor:

"O benim."

2 - Marco

"Gelin, fetih hakkı ile benimdir."

Sesim katedralde ipek gibi keskin bir bıçak gibi yankılanıyor ve bu şehirden daha eski yasaları hatırlatıyor. Chicago'nun adı bile yokken kanla yazılmış yasalar. Güçlü ailelerin, zayıfların koruyamadıklarını sahiplenme hakkı.

Sözlerimin ardından sessizlik hakim olur. Şiddetten önce gelen türden bir sessizlik.

Zaten kazanmış bir adamın kendine güveniyle koridorda ilerliyorum. Kardeşlerim, şekil almış gölgeler gibi sıralardan çıkıyorlar. Sol tarafta Dante, koyu renkli takım elbisesiyle sessiz ve ölümcül. Sağ tarafta Luca, rahatsız edici gülümsemesiyle. Alessandro arka kapıların yanında. Nico pencerelerin yanında. Askerlerim koyun postlarını çıkarıp altındaki kurtları ortaya çıkarıyorlar. Sofia, nedimelerin yanındaki koltuğundan kalkıyor, sarı ipek elbisesi taşıdığını bildiğim bıçağı gizliyor.

Katedral fısıltılarla, ardından hareketlerle çalkalanır. Eller silahlara uzanır. Emniyet kilitleri açılır. Bernardi askerleri patronlarından emir beklerken, İrlandalılar neler olduğunu anlamaya çalışır. Bir düğün bekliyorlardı. Ama bir savaşla karşı karşıya kalırlar.

Ama benim gözlerim Valentina'ya kilitli kalır.

Büyükannesinin elbisesiyle mihrapta donakalmış duruyor, tüm o eski danteller onu ateşli bir rüyadan çıkmış gibi gösteriyor. Koyu renkli gözleri şoktan fal taşı gibi açılmış, ama şaşkınlığın öfkeye dönüştüğü anı tam olarak görebiliyorum. Omurgası düzeliyor. Çenesi kalkıyor. İşte benim prensesim. Benim otoritemi kabul etmek yerine yüzüme şarap döken kız.

Elbise vücuduna mükemmel bir şekilde yapışıyor ve iki yıl önceki o geceden beri hayal ettiğim her kıvrımı vurguluyor. Vintage danteller gelenekleri, Bernardi kadınlarının nesiller boyu bağlı oldukları

. Yakında bana bağı olmanın ne demek olduğunu anlayacak.

"Bunu yapamazsınız," Alonzo Bernardi'nin sesi odada yankılanıyor. "Yıl 2024, 1924 değil. Eski yasalar..."

"Eski yasalar hiçbir zaman yürürlükten kaldırılmadı." Ona bakmıyorum. Gözlerimi kızından ayıramıyorum. "Sadece onları uygulamak için çok zayıf olan erkekler tarafından unutuldu."

Valentina'nın elleri buketini sıkıca kavıyor. Beyaz güller ve bebek nefesleri, geleneksel ve saf. Onları tutan kadın gibi değil. Onu konferans odamda hatırlıyorum, aylarca aklımdan çıkmayan kıvrımlarına yapışan kırmızı elbisesiyle, asla ona ait olmayacak bir bölge için tartışırken tutkulu sesiyle.

O gece muhteşemdi. Sanki bana meydan okuma hakkı varmış gibi ofisimde duruyordu. Korku yoktu, sadece saf inanç vardı. Yıllardır ilk kez biri beni bir canavar yerine bir erkek olarak gördü. O zamandan beri o duyguyu kovalıyorum.

Şimdi o benim olacak. Babasının pazarlık etmek için düşündüğü her şey ile birlikte.

"Hayatta olmaz."

Alonzo silahına uzanır, ama eli yarı yolda donar. Dante onun yanında belirir, fısıldayacak kadar yakın, öldürecek kadar yakın. Kardeşimin sözlere ihtiyacı yoktur. Sesini kaybettiği o gecedan beri hiç olmadı. Varlığı tek başına yeterince tehditkardır.

"Bunu sen planladın." Alonzo'nun yüzü, anladığında rengini kaybetti. "Adamların zaten buradaydı."

"Kontrol benim dinimdir." Her adımımı ölçerek yaklaşmaya devam ettim. "Gerçekten benim şehrimde İrlandalı-İtalyan ittifakının kurulmasına izin vereceğimi mi sandın?"

Liam O'Brien sonunda cesaretini toplar ve öne çıkar. "O benim karım..."

Dante'nin eli boğazını kavradığında sözleri kesilir. Sıkıyor, henüz değil, sadece orada duruyor ve bir söz veriyor. İrlandalı prens, bronzlaşmış teninin altında solgunlaşır. Arkasında, babasının adamları silahlara uzanır, ama sayıca üçte bir oranında azınlıktadırlar.

"Senin gelinin mi?" Keskin bir kahkaha attım. "Onu ödünç almıştın, O'Brien. Mahkum bir ittifak için siyasi bir destek."

Sofia, ölümcül bir zarafetle sıralar arasında süzülür, tatlı gülümsemesi hiç bozulmadan İrlandalı grubun arkasına geçer. Bıçak, sihir gibi elinde belirir. Bir anda ortaya çıkar, sonra kaybolur, sadece onların görebileceği kadar. Herkesin, moda dergisinden çıkmış gibi görüldüğü için hafife aldığı küçük kız kardeşim. Onun Luca'dan daha fazla adam öldürdüğünü bilmiyorlar.

"Burası kutsal bir yer," diye kekeliyor rahip. "Yapamazsınız..."

"Burada hepimiz Katolik'iz, Peder." Sesimde karanlık bir eğlence var. "Nesiller boyu kutsal toprağı kirletiyoruz. Bir günah daha bizi daha fazla lanetlemeyecek."

Valentina sonunda sesini bulur. "Seni kibirli piç."

İşte orada. Onun benim olacağına karar vermemi sağlayan ateş. Soğuk hesaplamaların ötesinde bir şey hissettirmesinin üzerinden iki yıl geçti. Onu yok etmek ve tadına bakmak istediğim iki yıl.

Altara ulaştım. Boğazındaki hızlı nabzını görebilecek kadar yakındım. Parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakındım. Fransız ve pahalı bir parfüm. Kilise tütsüsü, o parfümle karışarak cildine yapışmıştı. Kutsal ve kutsal olmayan. Günah çıkarma odasındaki günah gibi kokuyordu.

"Merhaba, principessa." Gözlerimi elbisesinde gezdiriyorum, acele etmiyorum. "Çok güzelsin. Bakire gibi. Neredeyse inandırıcı."

"Cehenneme git."

"Eninde sonunda. Ama önce..." Yaklaşıyorum, onu sunakla sırt sırta getiriyorum. "Bana şarap borcun var. Faiziyle birlikte."

Koyu renkli gözleri anılarla parladı. O geceyi de hatırlıyordu. Kırmızı lekeler beyaz gömleğime yayılırken yüzündeki memnuniyet, kardeşlerim nefeslerini tutmuş, hakaretimden dolayı onu öldürüp öldürmeyeceğimi beklerken onun sırtışı.

Hayır, yapmadım. Toplantıyı bitirdim, anlaşmayı kapattım, babasını geldiğinden daha azıyla eve gönderdim. Sonra eve gittim ve o anı hatırladım, bu güne kadar sürecektir olan büyüyen takıntıma ekledim.

"O işti," diyor, ama sesi titriyor.

"Hayır." Nefesimin duvağının dantellerini hareket ettirecek kadar ona yaklaşıyorum. "O kişisel bir şeydi. Tıpkı bu gibi."

Buketi yüzüme doğru savuruyor. Beyaz güller silah haline gelmiş. Bileğini yakalıyorum, çiçekler mermerin üzerine dağılıyor. Diğer eli yukarı kalkıyor, tırnakları gözlerime doğru yöneliyor ve onun içgüdülerine hayran kalıyorum. Eğitimli biri gibi dövüşüyor.

Ama ben daha güçlüyüm. Tek elimle iki bileğini de yakalıyorum, onu döndürüp tek bir hareketle omzumun üzerine kaldırıyorum. Elbisesinin omzumda takılmasıyla katedralde yırtılan dantel sesi yankılanıyor. Korkudan değil, öfkeden çığlık atıyor. Bu kızdan asla korkma. Mücadelesi beni etkileyecek kadar şiddetli.

O hiç ağır değil. Onu omzuma kaldırırken, o tasarımcı dantelleri ve haklı öfkesi neredeyse hiç hissedilmiyor. Arkamızda, Luca'nın kahkahasının İrlandaca küfürlerle karıştığı kendine özgü sesi duyuyorum. Birisi, Chicago'nun neden bizim olduğunu öğrenmek üzere.

"Beni indir!" Yumrukları sırtıma vuruyor. "Seni öldüreceğim!" "Sözler, sözler."

Tırnakları boynumu çiziyor, kan buluyor. Acı beni gülümsetiyor. Bir tırnak dudağımı yakaladığında ağzımda demir tadı hissediyorum. Arkamızda katedral patlıyor. Bağırışlar, tehditler, silahların çekilme sesi. Ama kardeşlerim halledecek. Her zaman hallederler.

Arkamızda bir yerde, kız kardeşi Alice muhtemelen güvenli bir yere götürülüyor. Bugün için bir kızı kaybetmek yeter. Küçük Bernardi kızı güvende olacak. Şimdilik. Alonzo'nun gelecekteki müzakereler için hala bir kozuna ihtiyacı var.

"Durun!" diye bağıyor Alonzo. "O benim kızım!"

"Artık değil."

Valentina'yı, zafer kazanan bir savaşçı gibi ödülüyle birlikte koridorda taşıyorum. O ise yol boyunca direniyor, elbisesi karışıyor, duvağı düşüyor, saçları zarif stilinden çıkıyor. Kapiya vardığımızda, çılgın gibi görünüyor. Mükemmel.

Mart havası tokat gibi vuruyor. Escalade'im kaldırımında, motoru çalışır halde bekliyor. Tommy direksiyonda, her zamanki gibi sadık. Valentina'yı arka koltuğa atıyorum ve karşı kapiya tırmanmadan önce onu takip ediyorum.

Hemen bana saldırır, öfke, pençeleri ve çaresiz şiddetle. Bileklerini yakalar, ağırlığımı kullanarak onu deri koltuğa yapıştırırım. Bu pozisyon bizi birbirimize yaklaştırır. Çok yaklaştırır.

Kalbinin göğsüme çarptığını hissedebiliyorum, koyu renk gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyorum.

"Çekil
üstümden!"

"Hayır."

Tutuşumu ayarlarım, tek elimle iki bileğini de başının üstüne sabitlerim. Diğer elim ise boğazına gider. Sıkmıyorum, sadece orada duruyorum, avucumda nabzının atışını hissediyorum. Kalbinin hızlı atışı, kafes içindeki bir sinek kuşu gibi başparmağımın altında hapsolmuş. Sonunda hareketsiz kalır.

"Daha iyi." Yüzünü inceliyorum, yüz hatlarında savaşılan duyguları izliyorum. Öfke, korku ve başka bir şey. Benim görmemi istemediği bir şey. "Şimdi, geleceğini konuşalım."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Bugün senin düğün günün, principessa. Evleniyoruz." Ona yaklaşıyorum, vücudumun kafesini hissetmesini sağlıyorum. "Babanın ittifakı bugün sona eriyor, yerine çok daha kalıcı bir şey geçiyor. Rosetti-Bernardi birliği, ama sen benim soyadımı alacaksın, tersi değil."

O kaçmaya çalışır ama gidecek hiçbir yer yoktur. Hareketiyle kalçaları benimkilere değir ve bu temasta gözlerinin büyüdüğünü görürüm. Nefesi kesilir.

"Beni senin adını almaya zorlayamazsın..."

"Zorlamak mı?" Başparmağımla boğazındaki nabız noktasını okşuyorum. "Hayır, principessa. Ben seninle işimi bitirmeden önce benim adımı almak için yalvaracaksın."

Araba Lake Shore Drive'a dönüyor. Renkli camlardan şehir önümüze yayılıyor. Artık benim şehrim. Benim imparatorluğum. Ve yakında, benim karım.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldar, ama vücudu artık direnmeyi bırakmıştır.

Boşuna olduğunu anlayacak kadar akıllıdır.

"Biliyorum." Kokısını içime çekiyorum. Kilise tütsüsü ve korku, pahalı parfümüyle karışıyor. "Önemli değil."

Gözleri benimkileri arıyor, bir şey arıyor. Merhamet belki. Zayıflık. İkisini de bulamayacak. Ama bir şey görmüş olmalı ki vücudu benimkinin altında hareket ediyor. Direnmiyor, sadece... farkında. Ağırlığımanın. Gücümün. Bu an için özel olarak sürdürdüğüm bergamot kolonyası, ona kokusunu alabileceği kadar yakın olacağımı bilerek.

"Neden?" Bu kelime zar zor duyuluyor. "Neden ben?"

"Nedenini biliyorsun." Sonunda bileklerini bırakıyorum ama geri çekilmiyorum. "İki yıl önce ofisime girip bana meydan okudun. Kimse bana meydan okur, Valentina. Ya itaat ederler ya da ölürlər. Ama sen..." Yüzüne dokunuyorum, irkildiğini görüyorum. "Yüzüme şarap döktün ve gülümsedin."

"O bir hataydı," diyor, sesi artık daha sağlam. "Tekrarlamayacağım bir hata."

"Hayır. Yine yeni hatalar yapacaksın." Geriye yaslanarak ona alan açtım ama kaçmasını engelledim. "Umarım ilginç hatalar olur."

Kendini dikleştirir, ellerini titreyerek bozulmuş saçlarını düzeltmeye çalışır. Elbise kurtarılamaz durumdadır. Yırtık danteller, eksik düğmeler, mücadelesinden kalan kirler. Kavga etmiş gibi görünür. Öyle de olmuştur. Kaybetmiştir.

"Sana asla boyun eğmeyeceğim." Her kelime buzdan oyulmuş gibi çıkıyor. "Asla. Beni yanında durmaya zorlayabilirsin, adını almaya zorlayabilirsin, ama beni asla sahip olamazsın."

Sesindeki kararlılık beni gülümsetir. Onu ilgilendiren ateş, şarabı fırlatmasına neden olan ruh. Diğer kadınlar ağlar, yalvarır, pes ederdi. Ama Valentina Bernardi, yakında Rosetti olacak olan, savaş vaat ediyor.

"İyi." Çenesini tutup bana bakmasını sağlıyorum. "Bunu kolaylaştırırsan hayal kırıklığına uğrarım."

Araba yavaşlar. Ön camdan, Chicago silüetine karşı yükselen binamı görüyorum. Evim. Orada, bana ait olmanın ne demek olduğunu tam olarak öğreneceği çatı katı.

"Sen delisin," diye fısıldadı.

"Hayır. Sadece sabırlı." Yüzünü bırakıp deri koltuğa yaslandım. "Aylarca bu anı bekledim. Her ayrıntıyı planladım. Babanın zayıflığını, İrlandalıların çaresizliğini, asla gerçekleşmeyecek düğünü." Sesime memnuniyet katarak konuştum. "Hatta gelinliğini bile. Büyükannen onu büyükbabanla evlenirken giymişti. Annen de babanla evlenirken giymişti. Aile geleneği."

Yüzünde dehşet belirir. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Seninle ilgili her şeyi biliyorum, principessa. Önemli olan her şeyi."

Escalade özel garajıma girdi. Kapılar arkamızda kesin bir şekilde kapandı. Artık kaçış yoktu. Tommy, arka koltuktaki dağınık gelini görmemeye dikkat ederek kapımı açtı.

Dışarı çıkıp, ödülümü son bir kez görmek için geriye doğru eğilmeye başlıyorum. Ama eli birdenbire uzanıp, şaşırtıcı bir güçle bileğimi yakalıyor. Parmaklarında dolanan tespih boncukları tenime baskı yapıyor. Onun tutuşundan dolayı hala sıcak olan boncuklar, tenimde izler bırakıyor.

"Kazandığını mı sanıyorsun?" Sesi alçak, dağınık haliyle bile tehlikeli. Bugün ondan aldığım her şeye rağmen.

Geri dönüp, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde arabaya yaslanıyorum. Dökülmesine izin vermediği gözyaşlarını görebilecek kadar yakın. Nefesini tadabilecek kadar yakın. "Kazandığımı biliyorum."

Gözlerinde bir değişiklik oluyor. Teslimiyet değil, asla öyle değil, ama kabul. Benim ne olduğumu görüyor. Neler yapabileceğimi. Ne vaat ettiğimi. Onu benden başka herkesten koruyacağım. Benim oluşturduğum tehdit dışında her türlü tehditten onu koruyacağım. Ona her şeyi vereceğim ve daha fazlasını alacağım.

Bileklerimi yavaşça bırakıyor, tespih taneleri cildimde mükemmel izler bırakıyor. Sabaha kadar kaybolacak izler, ama şu anda kalıcı gibi hissediyorum. Eli kucağına düşüyor, parmakları hala annesinin tespihini sıkıca tutuyor, sanki onu gelecek olanlardan kurtaracakmış gibi.

Dikleşip arabadan uzaklaşıyorum. Tommy bekliyor, gözleri başka yere bakıyor, her zamanki gibi profesyonel. Arkamızda, garaja daha fazla araç girdiğini duyuyorum. Kardeşlerim, katedralde patlak veren kaostan dönüyorlar. Bugünün sonuçları olacak. Kan borcu ve yeni intikamlar. Ama bu yarının sorunu.

Bugün, o benimle.

"Yirmi dakika, prenses." Saatime kasıtlı bir sakinlikle bakıyorum. "Yargıç yirmi dakika sonra burada olacak. Bugün başka bir mihraba yürümeye karar vermen için yeterli bir süre..." Gözlerimi onun mahvolmuş elbisesine, dağınık saçlarına, gözlerinde hala yanan meydan okuma ifadesine gezdiriyorum. "Ya da seni buraya da taşımak zorunda kalacağım."

Bu söz, kaçınılmazlığıyla ağır bir şekilde aramızda asılı kalır. Cevap vermez, ama çenesini kaldırması, savaşa hazırlandığını gösterdiğini öğrendiğim bir harekettir.

Güzel. Savaşmasını istiyorum. Bu, teslim olmasını çok daha tatlı hale getirecek.

3 - Valentina

Kafes çok güzel, ama yine de bir kafes.

Yirmi dakika. Yargıç gelmeden önce bana verdiği süre bu. O, katedralde bıraktığımız kanlı olaylarla ilgilenirken, benim "kendimi hazırlamam" için yirmi dakika. Onun penthouse'una giden asansör yolculuğu, idama gidermişim gibi hissettirdi. Tommy, aşağıdaki kaostan ilgilenmek için geri dönmeyen önce, sessizce bizi buraya getirdi.

Şimdi, oturma odası olması gereken yerin ortasında duruyorum ve etrafımı saran imkansız lüksü yavaşça içime çekiyorum. Yerden tavana kadar uzanan pencereler üç duvara yayılmış, Chicago aşağıda bir daha asla dokunamayacağım bir krallık gibi uzanıyor. Gelinliğim, büyükannemin elbisesi, etrafımda paramparça asılı duruyor, camlara doğru ilerlerken yırtık danteller sürükleniyor.

Kurşun geçirmez. Tabii ki kurşun geçirmez. Yumruğum iz bile bırakmadan sekip geri dönüyor.

Geniş çatı katı, dikey bir zenginlik içinde önümde uzanıyor. Çıplak ayaklarımın altında, soğuk ve acımasız İtalyan mermeri. Özel evlere değil, müzelere ait tablolar. Elli kişiye yemek verebilecek bir mutfak, ama onun akşam yemeği partileri verdiğini sanmıyorum. Her yüzey, parayla satın alınamayacak türden bir mükemmellikle parlıyor. Hakimiyet kuruyor.

Annemin tespihini daha sıkı tutuyorum, bu aşırılık denizinde tek dayanağım olan tahta boncuklar. Onun duaları onu bu dünyadan kurtaramadı. Beni de kurtaramayacaklar. Ama avucumdaki tanıdık ağırlık, tamamen parçalanmamı engelliyor.

Asansör için anahtar kart gerekiyor. Yanındaki, üzerinde SERVICE yazan kapı için de aynı şey geçerli. Yine de ikisini de deniyorum, parmağım ağrıyana kadar çağrı düğmesine basıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Sonunda bulduğum merdivenler, ne kadar çekersem çekeyim açılmayan bir kapının arkasında.

muhteşem bir manzaraya açılan teras kapısı bile kilitli.

Kırk kat yukarıda. Ondan başka aşağı inmenin yolu yok.

Sistematiik olarak keşfetmeye başladığımda sessizlik uzar. Yirmi dakika, düzgün bir arama yapmak için yeterli bir süre değildir, ama denerim. Midem guruluyor, ama onun yemeğini yemeyeceğim. Suyunu içmeyeceğim. Bu hapishanede kesinlikle gerekli olmayan hiçbir şeyi kullanmayacağım. Boğazım susuzluktan yanıyor, ama bunu görmezden geliyorum. Elimde kalan tek kontrol bu: vücuduma neyi kabul edeceğim.

Sessizlik kulaklarımı bastırıyor. Kurşun geçirmez camdan trafik sesleri geçmiyor. Diğer dairelerden sesler gelmiyor. Sadece ben ve iklim kontrolünün yumuşak uğultusu, aynı havayı tekrar tekrar geri dönüştürüyor.

Ulaştığı her yeri aradığımda, onun her an geri dönebileceğini biliyorum. Asla dokunmayacağım California king yataklı ve ipek çarşafı ana yatak odası. Hiç misafir ağırlamamış misafir odaları. Kalbimi çarptıran ilk baskı kitaplarla dolu kütüphane. Onun teri ve şiddet kokan spor salonu. Her oda bir öncekinden daha güzel. Her oda kafesindeki bir başka parmaklık.

Ofisinde, zenginlikten çok mafyayı çağrıştıran detaylar dikkatimi çekiyor. Kırmızı ile işaretlenmiş bölgelerin bulunduğu bir Chicago haritası, cenaze töreninde gibi görünen, koyu renk takım elbiseli kardeşleriyle çekilmiş bir fotoğrafı, muhtemelen kanlı anlaşmaların yapıldığı kehribar rengi sıvının bulunduğu kristal bir sürahi.

İrlandalıları bunu sessizce kabul etmeyecekler. Benim yüzümden kan dökülecek. Beni dışarı taşıdıktan sonra katedralde ne olduysa, kardeşleri askerler gibi pozisyon almışlardı, Dante'nin eli Liam'ın boğazındaydı, biz ayrılırken kaos patlak verdi, bu sadece başlangıç.

Farkına varmadan Ming vazosu elimdeydi. Bir hanedan, bir yüzyıl, muhtemelen paha biçilemez. Ağırlığı hoşuma gitti. Sağlam. Gerçek.

Vücudumdaki tüm öfkeyi kullanarak onu duvara fırlatıyorum.

Parçalanması muhteşem. Porselen mermerin üzerinde patlar, bin yıllık çömlek değersiz parçalara dönüşür. Ses, keskin ve kesin bir şekilde penthouse'da yankılanır. Bir saniye boyunca, onun bir şeyini yok ettim.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Dönüyorum. Kapı çerçevesine yaslanmış, o koyu renkli gözleriyle beni izliyor. Ne zamandır orada? Nasıl girerken sesini duymadım? Beyaz manşetinde bir damla kan var. Beni burada bıraktıktan sonra olanlardan başka birinin kanı.

"Buradaki her şeyi kıracağım," diye söz veriyorum, şimdiden başka bir paha biçilmez nesneye uzanıyorum.

"İstediyini kır." Kapı çerçevesinden iterek, bir avcının zarafetiyle bana doğru ilerliyor. "Yenisini alırım."

Yıkımımı bu kadar kolayca görmezden gelmesi beni çığlık atmak istememe neden oluyor. Tabii ki yenilerini alabilir. Onun gibi erkekler her zaman alabilir. Neden onun bu kadar kolay elde ettiği serveti midemi bulandırması gerekirken, aksine kalbimi kıpır kıpır ediyor?

Geri çekiliyorum, ama gidecek yer yok. O benimle kapı arasında duruyor ve arkamdaki pencereler de hapishane parmaklıkları gibi.

"Beni izliyordun." Bu bir soru değil. Her yerde kameralar olmalı. "Beni özel hayvanat bahçesindeki kafesli bir hayvan gibi izliyordun."

"Her zaman izliyorum," diye onaylıyor, hala yaklaşmaya devam ediyor. "Seni buraya getirip her hareketini izlemeyeceğimi mi sandın?"

Yaklaştıkça kolonyasının kokusu burnuma geliyor. Bergamot ve daha koyu, daha tehlikeli bir koku. Kokusu duyularımı alt üst ediyor, başımı döndürüyor. Kurşun geçirmez cama yaslanıyorum, keşke eriyip kırk kat aşağı düşebilseydim, bu iş daha başlamadan bitseydim.

Ulaşamayacağım bir mesafede durur, beni inceler. "Yemek yemedin." "Önce açlıktan öleceğim."

"Hayır, aç kalmayacaksın." Onun bu kesinliği tüylerimi diken diken ediyor. "Bunun için fazla akıllısın. Fazla pratiksin. Benimle savaşıyorsun, principessa, ama bunu yapmak için kendini yok etmeyeceksin."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Beni sınırlarımı tahmin edecek kadar iyi tanımasından nefret ediyorum. "Bunu ne zamandır planlıyordun?"

"Yeterince uzun süredir." Beni geçip, bana dokunmadan vücudumu kafese sokar ve pencerede bir şeyi ayarlar. Renk tonu değişir, cam koyulaşır ve şehir kaybolur. Artık sadece biz varız, siyah aynada sonsuza dek yansıtılıyor. "Yargıç her an burada olabilir. Tıpkı öğleden sonra ışığının altın rengine dönüştüğü gibi."

Kanım donar. "Hangi yargıç?"

" Seni her açıdan benim yapan kişi.
Yasal. Bağlayıcı. Sonsuza kadar."

Yargıç, başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyor. Kahve masasındaki kağıtları düzenlerken elleri titriyor, gözlerime bakmıyor. Akıllı adam. Bugün ne tür bir canavara hizmet ettiğini biliyor. Bunun kanla ya da esaretle sonuçlanan bir aile meselesi olduğunu biliyor. Rahip değil. Luca, Peder Molina'dan daha esnek bir ahlak anlayışına sahip birini buldu.

"Bunu yapmayacağım." Pencerenin yanında, onlardan olabildiğince uzak duruyorum. "Yeminleri etmeyeceğim."

Marco üç adımda yanıma geliyor. Silah, sihir gibi elinde beliriyor, soğuk namlu ölümcül bir yakınlıkla şakağıma değiyor. Vücudu sırtıma bastırıyor, sağlam ve kaçınılmaz. Takım elbisesinin altındaki her kasın çıkıntısını hissedebilmekten nefret ediyorum, kokusunun kalbimi hızlandırmasından nefret ediyorum.

"Söyleyeceksin," diye kulağıma homurdanıyor, nefesi boynumda sıcak.

Yargıç nefesini tutar, haç işareti yapar. Ama gitmez. İtiraz etmez. Sadece yasal belgelerini daha sıkı tutar ve işaretini bekler. Chicago'daki herkes Marco Rosetti'ye karşı gelmemenin daha iyi olduğunu bilir.

"Başlayın," diye emreder Marco.

Yargıcın sesi ilk kelimelerde titriyor. Hukuki dil törenle karışmış, kutsal yeminler kafamdaki silahla kutsallığı bozulmuş. Beni izleyen annemin varlığına odaklanmaya çalışıyorum, ama tek hissedebildiğim cildime değen soğuk çelik ve Marco'nun vücudunun sıcaklığı.

"Marco Antonio Rosetti, bu kadını..."

"Kabul ediyorum." Sesi titremez. Silah hareket etmez.

Yargıç bana döner, alnında ter damlaları belirir. "Sen, Valentina..."

Marco'nun yüzüne tükürdüm.

Serbest eliyle saçımı yakalar, başımı geriye doğru çeker. Silah daha da bastırır. Silaha odaklanırım, parmaklarının saçımı yakalamasına, vücudunun benimkine bastırdığı sıcaklığa değil.

"Söyle." Her kelime aramızda bir taş gibi düşer. "Yoksa bir saat içinde tatlı küçük Alice'i buraya getiririm. Onun

yerini bu sunakta almasını izlemek ister misin? O daha on dokuz yaşında, principessa. Hala masallara inanıyor."

Görüntü zihnimde parlar. Büyükanneimin elbisesini giyen Alice, Marco'nun yüzüğünü takan Alice, bu altın kafeste hapsolmuş Alice. Hala çilekli şampuan kullanan küçük kız kardeşim.

Nefesim kesiliyor. O yapmaz. Ama gözlerine baktığımda, yapacağını biliyorum. İstedğini elde etmek için yapmayacağı hiçbir şey yok.

"O yapıyor," diye fısıldıyorum.

"Öyle olmaz," yargıç zayıf bir şekilde itiraz eder.

"Bugün öyle." Marco saçımı daha sıkı tutuyor. "Devam et."

Gerisi bulanıklaşıyor. Yargıç, kaçmak için çaresizce töreni aceleyle bitiriyor. Marco sol elimi zorla açıyor, parmaklarımı tek tek ayırırken silahı şakağıma dayamış durumda. Yüzük kolayca parmağıma giriyor. Metal, cebinden çıktığı için sıcak, ağırlığı parmağımda hemen yabancı geliyor. Çekilmeye çalışıyorum ama tutuşu sertleşiyor, elimi yukarıda tutarak elmasların ışığı yansıtmalarını sağlıyor.

"Mükemmel uyum," diye mırıldanır, başparmağıyla bandı sanki cildime yapıştırıyormuş gibi okşar. "Tahmin ettiğim gibi."

Belgeler hazırlanır, imzalanır, sürekli haç işareti yapan yargıç şahitlik eder.

Yüzük çok güzel. Elbette öyle. Platin bant ve ışığı yakalayan elmaslar, sanki hapsolmuş yıldızlar gibi. Bu güzelliği nefret ediyorum. İçimdeki hain bir parçanın, yüzüğün ne kadar mükemmel oturduğunu hayranlıkla izlemesini nefret ediyorum.

Yargıç iş biter bitmez adeta asansöre koşar. Marco, asansörün indiğini duyana kadar silahını indirmez. Ancak o zaman saçımı bırakır, geri çekilir ve silahı sanki hiç orada olmamış gibi kaldırır.

"Bu yasal değildi," diyorum, sesim kısık. "Silah zoruyla..."

"Belgeleri kontrol et." Bara doğru ilerler, zorla yapılan bir evlilik yerine iş toplantısını bitirmişiz gibi kendine viski doldurur. "Senin imzan. Yargıcın tanığı. Her şey usulüne uygun olarak dosyalanmış. Artık benimsin, principessa. Karım, malım, nihayet elde ettiğim takıntım." İçkisini yudumlar. "Baban seni almaya gelmeyecek."

Bu sözler beni derinden etkiler. Deri koltuğa çöküyorum, bacaklarım birden beni taşıyamaz hale geliyor. Yırtık gelinlik etrafımda bir yığın oluşturuyor, beni İrlandalıya bağlaması gereken danteller şimdi beni ona zincirliyor. Daha acımasız, daha zalim bir efendiye.

"Beni burada bırakmaya cesaret edemez."

"Zaten bıraktı." Marco, sehpayı bir tablet koyar ve bir video açar. "Babanın resmi açıklaması. Bir saat önce yayınlandı."

Babamın beni kınamasını izledim. Beni reddetti. Aile görevini terk etmeyi seçen bir hayal kırıklığı olduğumu söyledi. Kameraya doğrudan bakarak artık onun kızı olmadığını söyledi. Artık bir Bernardi olmadığını.

"Onu bunu söylemeye sen zorladın."

"Durumu kabul etmesinin, hayatta kalan kızı için daha sağlıklı olacağını söyledim." Marco'nun sesinde hiçbir duygu yok. "Oldukça çabuk kabul etti."

Kalan kızı. Artık elinde kalan tek şey kız kardeşim. Ve beni tamamen feda ederek onu güvende tutacak.

"Artık Valentina Rosetti'yim," diyorum, kelimeleri denercesine. Dilimi yakıyorlar. "Karın. Bu kulede, şehrin kırk kat yukarısında tutsak olan karın."

"Karın," diye onaylıyor. "Mahkum kısmı sana kalmış."

Sert ve acı bir kahkaha atıyorum. "Tabii. İstedğim zaman gidebilirim."

Sadece kapıdan çıkarım."

"Şu anki halini kabul ettiğinde. Bizim halimizi." Pencereye doğru yürür, bir şeye dokunur ve camın rengi berraklaşır. Chicago tekrar altımızda uzanır, güzel ve ulaşılmaz. "Artık bu senin dünyan. Paranın satın alabileceği her şey. Sana özgürlük dışında her şeyi verecek bir koca."

"Yani beni silah zoruyla esir alan bir adam."

"Yani, kendisine ait olanı alan bir kocayı kastediyorum." Bana dönüp baktı ve gözlerinde anlamadığım bir şey vardı. "O şarabı fırlattığın anda evlilik sözleşmesini imzalamış oldun."

Bu sözlerin ağırlığı üzerime çöküyor. O bunu planlamış. Babamın yaptığı her hareket, kurmaya çalıştığı her ittifak, hepsi şu anda benim adımları taşıyan adam tarafından izlenmiş ve hesaplanmış.

"Yasal ve bağlayıcı," diye fısıldıyorum, parmağımda yanan yüzüğü izleyerek.

"Hoş geldin, Bayan Rosetti," diyor, sesi yaşlı viski kadar karanlık.

O ofisine doğru ilerlerken, sözleri çatı katında yankılanıyor ve beni yeni gerçekliğimle baş başa bırakıyor. Bayan Rosetti. Bu unvan, sanki bir marka gibi, beni gören herkese onun malı olduğumu işaret ediyor. Görüşüm bulanıklaşana kadar yüzüğe bakıyorum. Elmaslar gökkuşağı desenleri oluşturuyor. desenler döküyor duvarlar duvarlar güzel kırılmalar benim güzel kafesimden. Buradaki her şey güzel. Sanat, manzara, yakında esaretimin her adımını bilecek mermer. Hatta

parçalanmış Ming vazosu bile parçalarıyla güzel görünüyor.

Akşam çökerken şehir ışıkları parıldamaya başlar. Kırk kat aşağıda, insanlar hayatlarını yaşıyor, seçimler yapıyor, özgür olduklarına inanıyorlar. Yukarıda, paranın satın alabileceği en güzel hapisanede Valentina Bernardi'nin öldüğünü bilmiyorlar.

Ve Bayan Marco Rosetti silah zoruyla doğdu.

Arkamda, onun geri dönen ayak seslerini duyuyorum. Yavaş, ölçülü, onunla ilgili her şey gibi kaçınılmaz.

"Gelin, Bayan Rosetti," sesi, kafamdaki düşünceleri kesiyor. "Size yatak odamızı göstereyim."

Yatak odamız. Bu kelimeler, avuç içlerime tırnak şeklinde izler kazımama neden oluyor.

Ayak sesleri aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bana dokunmadan önce arkamda olduğunu hissediyorum, varlığı tenime düşen bir gölge gibi. Eli benim elimi kapıyor, parmakları hayat çizgim gibi tutunduğum tahta boncukların üzerinde kayıyor. Başparmağı tespideki haçı izliyor, sonra ne kadar çekersem çekeyim çıkmayan yüzüğe doğru iniyor.

"Bunlar seni koruyamaz," diyor yumuşak bir sesle, nefesi boynumdaki saçları okşuyor. "Benden koruyamaz."

Boncuklar onun dokunuşuyla birden kırılmanlaşıyor, annemin duaları onun yakınlığında anlamsız kalıyor. Başparmağı parmağımdaki platin yüzüğü çeviriyor, sanki beni yeniden damgalıyormuş gibi cildime bastırıyor.

"Hiçbir şey seni benden koruyamaz," diye devam eder, ve bu bir tehdit değildir. Bir sözdür. Bir gerçektir. Güneşin doğacağını söylediği kadar kesin bir gerçektir.

Diğer eli belime yerleşir, parmakları büyükannemin elbisesinin yırtık danteline uzanır. Yırtık kumaşın içinden avucunun sıcaklığını hissedebiliyorum, artık ona ait olduğumu gösteren bir işaret.

"Gel," diyor, ama bu bir rica değil. Eli tespitten bileğime kayıyor, tutuşu sıkı ama acı verici değil. "Yeni hayatın seni bekliyor."

Takip etmekten başka seçeneğim yok. Parmakları bileğimi başka bir yüzük, başka bir zincir gibi sarıyor ve beni pencerelerden uzaklaştırıp daha önce keşfettiğim koridora doğru götürüyor. Kaliforniya kralı yatak ve asla dokunmayacağıma yemin ettiğim ipek çarşafların bulunduğu ana yatak odasına doğru.

O beni ileriye doğru yönlendirirken çıplak ayaklarım mermerin üzerinde fısıldıyor. Arkamızda şehir hayatına devam ediyor, Bayan Marco Rosetti'nin silah zoruyla onu evlilik yatağına götüren bir adam tarafından götürüldüğünden habersiz.

Ve yüzük, onun yüzüğü, geçtiğimiz her ışığı yakalıyor, güzel yeni kafesimin duvarlarına vaatler gibi elmaslar saçıyor.

4 - Valentina

Marco'nun parmakları bileğimi başka bir yüzük, başka bir zincir gibi kavrar ve beni pencerelerden uzaklaştırır. Çıplak ayaklarım soğuk mermerin üzerinde fısıldarken, onun penthouse'unda ilerleriz, onlarca yıl boyunca ezberleyeceğim sanat eserlerinin önünden geçerek, daha önce keşfettiğim ama hiç girmek istemediğim bir koridora doğru.

Ana yatak odasının kapısı, yeni bir cehennem çemberinin girişi gibi önümüzde beliriyor. Serbest eliyle kapıyı açıyor ve beni, henüz acı verici olmayan, ama yine de sıkı bir tutuşla içeriye doğru yönlendiriyor.

Büyükannemin gelinliğinin yırtık danteli, bir hayalet gibi arkamda sürükleniyor, kapı çerçevesine takılıp daha da yırtılıyor. Boş elimde annemin tespihini sıkıca tutuyorum, tahta boncuklar avucumda hilal şeklinde izler bırakıyor. Onun duaları, onu öldüren evlilikten kurtaramadı. Beni de bu evlilikten kurtaramayacaklar.

Oda tam da beklediğim gibiydi: koyu renkli ahşap, erkeksi bir zarafet, odayı domine eden bir California king yatak. Yerden tavana kadar uzanan pencereler Chicago silüetini çerçeveliyor, şehir ışıkları bir daha asla dokunamayacağım elmaslar gibi parıldıyor. Her şey onun kokusuyla dolu, nefret etmeme rağmen başımı döndüren o acı-tatlı narenciye kokulu kolonya.

"Bırak beni," diyorum, onun tutuşuna karşı direnerek.

"Hayır." Başparmağı nabzımı bulur ve hafifçe bastırır. "Kalbin çok hızlı atıyor."

"Tek yarışan şey, seni o pencereden itme isteğim." "Yalancı." Beni kendine doğru çevirip, kapalı kapıya yasladı. "Gözlerinde görebiliyorum, prenses. Yaklaştığımda genişlediğini görebiliyorum. Nefesinin kesildiğini görebiliyorum."

Haklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Her şeye rağmen karnımın altında biriken ısıdan nefret ediyorum. Bu adam beni silah zoruyla kendisiyle evlenmeye zorladı.

Bir saat önce şakağıma dayanan aynı silah. Tek hissetmem gereken şey tiksinti olmalı. Ama bunun yerine, hain bedenim onun yakınlığına çarpılmış bir kibrit gibi tepki veriyor. Göğüs uçlarım sütyenimin danteline bastırıyor ve onun yırtık elbisenin kumaşından onları görebildiğini biliyorum.

Vücudum ona doğru eğilirken zihnim protesto ederek çığlık atıyor. Bu yanlış. Annem de tam olarak böyle hissetmiş olmalı, tiksinti ve çekicilik arasında sıkışıp kalmış, direnen kadınları öldüren bir dünyada yavaş yavaş boğulmuş.

"Sen hayal görüyorsun," diyorum, ama sesim titriyor.

Serbest eliyle elbisenin yırtık yakasını okşuyor, parmak uçları cildimi zar zor okşuyor. "Öyle mi? Nabzın aksini söylüyor." Başparmağı, bileğimdeki hızla atan kalbimi okşuyor. "Kafeste bir kuş gibi atıyor."

"Bu korkudan."

"Korku meme uçlarını sertleştirmez." Bakışları, yırtık dantele bastırılan meme uçlarına düşüyor. "Korku bacaklarını birbirine sıkıştırmaz. Korku, buradan bile uyarılmanı koklayabileceğim kadar ıslanmana neden olmaz."

Bu kaba gözlem yüzümü kızarttı. "İğrençsin." "Dürüstüm. Ve sen benim için çoktan ıslandın, değil mi?"

Dizleri bacaklarıma arasına giriyor, kumaş katmanlarının arasından karnıma baskı uyguluyor. Bu temas beni nefes nefese bırakıyor. "İşte bu. Bir şey istediğinde ama bunu itiraf edemediğinde çıkardığın o küçük ses."

Geri çekiliyorum ama gidecek yer yok. "Rosetti erkekleri eşlerini hep böyle mi soyuyor? Yoksa sadece kaçırdıklarını mı?"

Gülümsemesi karanlık, yırtıcı. "Arkanı dön."

"Cehenneme git."

"Arkanı dön, yoksa ben döndürürüm." Sesinde midemi bulandıran tehlikeli bir sakinlik var. "Elbise her halükarda çıkarılmalı."

Bir an için direnmeyi düşünürüm. Ama gözlerinde, silahı şakağıma dayadığında olduğu gibi aynı kararlılık vardır. İstedikini alacaktır. Tek soru, bu süreçte ne kadar acı çekeceğimdir.

Yavaşça dönüp kapıya doğru yüzümü çeviriyorum. Arkamda olduğunu hissediyorum, sessiz odada varlığı çok baskın. Elleri omuzlarımdaki yırtık kumaşı kavırıyor ve tek bir hızlı hareketle mahvolmuş elbiseyi tamamen parçalıyor. Büyükanнемin gelinliğinden geriye kalanlar paramparça olurken, yırtılan dantelin sesi odayı dolduruyor.

"Zaten kurtarılamayacak kadar yırtılmış," diye mırıldanır, ağzı aniden boynuma yaklaşır. "Tıpkı senin olacağın gibi."

Elbisem, parçalanmış danteller ve kırık hayallerden oluşan bir şelale gibi ayaklarımın dibinde birikiyor. Başka bir adamın düğün gecesi için giydiğim beyaz iç çamaşırlarıyla kalakaldım, başka bir hayatın, mihrapta ölen bir hayatın. Arkamızdaki yatağın ipek çarşafı, duymak istemediğim sözler fısıldıyor sanki.

"Güzel," diyor, elleri kollarımı okşayarak tüylerimi diken diken ediyor. "Arkanı dön. Benim olanı görmeme izin ver."

Yavaşça dönüyorum, gözlerimi göğsüne sabit tutuyorum. Ama o çenemi yukarı kaldırıyor, bakışlarını karşılamaya zorluyor. Oradaki açlık nefesimi kesiyor.

"Beyaz dantel," diyor, parmağıyla sütyenimin kenarını okşayarak. "Bakire gelin iç çamaşırı. Ne kadar uygunsuz." Parmağı daha aşağıya iniyor, dantelin üzerinden meme ucumu okşuyor. "Söylesene prenses, kaç sevgilin seni hayal kırıklığına uğrattı? Senin gibi bir kadına ne yapacağını bilmeyen kaç beceriksiz erkek vardı?"

"Seni ilgilendirmez."

"Artık seninle ilgili her şey beni ilgilendirir." Dantelin üzerinden meme ucumu çimdikliyor, beni inlemeye zorluyor. "Cildinin her santimi, çıkardığın her ses, bacaklarının arasındaki her damla ıslaklık."

"Asla senin olmayacağım." Sözler nefes nefese çıkıyor, sırtımın onun dokunuşuna doğru kıvrılmasıyla anlamını yitiriyor.

"Vücudun zaten senin." Diğer eli karnımdan aşağı kayıyor, parmakları külotumun kenarını okşuyor. "Aklın dirense de, kime ait olduğunu biliyor. Kanıtlayayım mı? Parmaklarımı şimdi amına sokup, benim için ne kadar ıslandığını göstereyim mi?"

Dönüp ona tokat atmaya hazırlanıyorum, ama o yine bileğimi yakalıyor. Artık çok yakınız, o kadar yakın ki, pantolonunun içinden karnıma bastırıldığı ereksiyonunu hissedebiliyorum.

bacaklarımın arasına sıkışmış olduğunu hissedebilecek kadar yakınız. Onun büyüklüğü, istemediğim bir beklentiyle içimi sıkıştırıyor.

"Devam et," diye meydan okurum, sesim sertleşir. "Beni zorla. Tam da düşündüğüm gibi bir canavar olduğunu kanıtla."

Yüzündeki ifade değişir. Elimde tuttuğum tespihi alır ve özenle komodinin üzerine koyar. "Seni zorlamak mı? Hayır, principessa." Eğilir, dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yaklaşır. "Bana yalvaracaksın. Bacaklarını açıp benim sikimi isteyeceksin. Ve bunun her saniyesinden zevk aldığın için kendinden nefret edeceksin."

"Seni kibirli..."

"Şu anda ıslanmadığını söyle." Eli külotumun içinden beni okşuyor ve ben iniltiyi bastıramıyorum. "Tanrım, sıırıslıklamsın. Dantelden ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum. Klitorisin muhtemelen zonklıyor, değil mi? Dokunulmak için yalvarıyor mu?"

Parmakları kumaşın üzerinden klitorisime bastırıyor ve dizlerim neredeyse çöküyor. "Dur..."

"Durmak mı? Kalçaların elime sürtünürken mi?" Baskıyı artırır, yavaşça daireler çizer. "Kukun sıkışıp parmaklarımı içine çekmeye çalışırken mi? Klitorisinde dilimin nasıl hissettireceğini bilmek istemediğini söyle. Chicago'nun en tehlikeli adamının, sen çığlık atana kadar kukunu taparcasına yalamasının nasıl bir şey olacağını bilmek istemediğini söyle."

Onun çizdiği resim, içimdeki arzuyu uyandırıyor. İnkâr etmek istiyorum, ama sözler boğazımda düğümleniyor. Çünkü Tanrı şahidimdir ki, gerçekten bilmek istiyorum. Bu korkunç merak, onu o konferans odasında ilk gördüğüm andan beri içimi kemiriyor. O zaman bile, dökülen şarap ve keskin sözlerin altında, içimdeki bir şey onda bir şeyleri tanıdı.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" O sırtıyor, parmakları hala danteli okşuyor. "O zaman seni tatmama izin ver, principessa. Yüzümü bacaklarının arasına gömmeme ve adını bile unutacak kadar sert bir şekilde boşalmana izin ver. Tabii benim dilimin ne kadar iyi olduğunu öğrenmekten çok korkmuyorsan."

Cesaret, aramızda elektrikli ve tehlikeli bir şekilde asılı kalıyor. Bunu durdurabilirim. Çığlık atabilir, kavga edebilir, direnebilirim. Ama hain bedenim

onun sunduğu şeyi istiyor, zihnim bu ihanetten kaçsa bile. Ben bir cevap veremedim, Marco dizlerinin üzerine çöküyor.

Orada, bir imparatorluğu yöneten, beni silah zoruyla kaçıran bu adamın pahalı takım elbisesiyle önümde diz çökmüş halini görmek beynimi kısa devre yaptırıyor. Elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor, koyu renkli gözleriyle bana bakarken bacaklarımı daha da açıyor.

"Ne yapıyorsun..."

"Bir şeyi kanıtliyorum." Parmakları külotumun bel kısmına takılır ve onu aşağı çekerek ne kadar ıslak olduğunu ortaya çıkarır. Heyecanımın kanıtı inkar edilemez, beyaz dantel ıslaklıktan neredeyse şeffaf hale gelmiştir. "Siktir, şuna bak. O kadar ıslaksın ki tamamen sırlıslıklam olmuşsun. Güzel amcığın benim için sırlıslıklam, şişmiş ve pembe. Vücudun tam olarak ne istediğini biliyor."

Ağzı çıplak tenime bastırıyor ve ben çığlık atıyorum. Dili beni okşuyor, her hassas noktayı, her sinir ucunu buluyor. Dudakları arasında klitorisimi emiyor ve dengemi sağlamak için ellerim omuzlarına uçuyor.

"İşte böyle," diye homurdanır. "O sesleri duymama izin ver.

Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu tatmama izin ver."

Bacaklarımı daha da açar, dilini kullanarak saldırısına devam ederken beni karanlık bir tatminle inceler.

"Mükemmel," diye mırıldanır. "Ne kadar şişmiş olduğuna bak. Klitorisin resmen ağzımı istiyor. Ve o kadar ıslaksın ki, uyluklarından aşağı damlıyor."

Dili, dizlerimin titremesine neden olan bir ritim bulur. Aç bir adam gibi beni yiyip bitirirken, sadece bacaklarımı tutması beni ayakta tutar.

"Marco," diye inlerim ve onun adını dua eder gibi söylediğim için hemen kendimden nefret ederim.

"Marco değil." Konuşmak için geri çekilir, nefesi hassas tenime sıcak bir şekilde değişiyor. "Kocam. Söyle."

"Asla."

Uyarı yapmadan iki parmağını içime soktu ve ben gerginlikten çığlık attım. "Amin aksini söylüyor. Parmaklarımı nasıl sıktığını hissediyor musun? Onları daha derine çekiyor musun?" Parmaklarını öne doğru kıvırdı ve beni yıldızları görmeme neden olan bir noktayı buldu. "Söyle yoksa dururum."

"Durma," diye yalvarırım, artık gururum kalmamıştır. "Lütfen durma."

"O zaman söyle." Parmakları içeri girip çıkarken dili klitorisimin etrafında daireler çiziyor ve beni hızla tırmanmaya iten bir ritim oluşturuyor. "Lütfen, kocam" de. "Beni boşalt, kocam" de.

Orgazm inanılmaz derecede yükseliyor, tüm vücudum geriliyor. Boşalacağım. Hayatımı çalan bu canavar, beni hiç olmadığı kadar sert boşaltacak ve ben bunu durduramıyorum.

"Kocam," diye inledim, zevk doruğa ulaşırken bu kelime içimden kopup çıktı. "Lütfen, kocam. Beni boşalt."

"Aferin kızım," diye homurdanıyor ve parmakları içimdeki o mükemmel noktayı okşarken klitorisimi sertçe emiyor.

Parçalanıyorum. Orgazm şiddetli bir yoğunlukla içimi dolduruyor, zevk dalgaları içimi sararken amım onun parmaklarını ritmik bir şekilde sıkıyor. Çıglık atıyorum, orgazm olurken onun adını haykırıyorum, uyluklarım o kadar şiddetli titriyor ki, onun tutuşu olmasa yere yığılırdım.

O durmuyor. Dili aşırı duyarlı klitorisimi çalıştırmaya devam ediyor, parmakları hala pompalıyor, beni bir orgazmdan diğerine itiyor. Bu seferki daha da sert vuruyor, onun ağzına karşı kasılmalarımla görüşüm beyazlaşıyor.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor. "Benim için tekrar boşal. O amcığın nabzını hissetmeme izin ver."

İkincisi tam olarak bitmeden üçüncü orgazm başlıyor ve yoğunluktan bunalmış bir halde hıçkırarak ağlıyorum. Bacaklarım kontrolsüzce titriyor, içim o kadar sıkı kasılmış ki neredeyse acıyor. O, aşırı duyarlılıktan inleyene kadar her titremeyi, her nabzı ortaya çıkararak beni tüm bu süreç boyunca çalıştırıyor.

Sonunda geri çekildiğinde, bacaklarım beni tutamayacak hale geldi ve kapıya yaslandım. Yavaşça ayağa kalktı ve pantolonundaki belirgin şişkinliği, pahalı kumaşa karşı gerilen penisini görebiliyordum. Ağzını ağzıma bastırdı ve diğer her şeyi ele geçirdiği gibi bu öpücüğü de ele geçirirken, dudaklarında kendimi tattım, tatlı ve utanç verici bir tadı vardı.

"Tadın benim gibi," diyor ağzıma. "Sanki benim dilim için yaratılmışsın gibi."

O anda beni almasını bekliyorum. Penisini serbest bırakıp beni kapıya karşı sikmesini. Bu düşünceyle amım kasılır, hala

amaçsız bir şekilde titriyor. Ama bunun yerine, geri çekildi ve beni titreyerek ve çaresiz bırakarak.

"Nereye gidiyorsun?" Bu soru, durduramadan ağızımdan kaçıyor

"Duş almak için. Yalnız başına." Pantolonunu düzeltir, penisi açıkça kalın ve sert. "Şarap için aldığın ceza orgazm değildi, principessa. Sana tam olarak neyi kaçıracağını göstermekti. Düzgün bir şekilde yalvarana kadar sahip olamayacağın şeyi. Sadece dilimi değil, penisini de. Hepsini."

"Sen öylece..."

"Ne istersem yaparım. Sen benim karımsın." Banyo kapısında durur. "Beni sikmemi istediğini itiraf etmeye hazır olduğunda, dilim için yalvardığın gibi sikim için yalvarmaya hazır olduğunda, bunu düşüneceğim. O zamana kadar, benim yatağında yatıp, ıslak ve boş bir şekilde, sana ne kadar iyi hissettirdiğimi hatırlayabilirsin."

Banyo kapısı yumuşak bir tıklama sesiyle kapanır. Kapının arkasından duşun açıldığını duyarım ve onun orada, bana bastırarak hissettiğim o kalın penisini okşadığını, onu görmemi bile engellediğini bilirim.

İpek çarşafların üzerine yığıldım, amım hala boşuna kasılmaya devam ediyor, üç orgazm olmasına rağmen hala azgınlıktan sıırılsıklam. Yatak onun kokuyor, o lanet olası narenciye kokusu, beni duşa girip dizlerimin üzerine çökmek istememe neden oluyor. Birkaç saniye arayla başka bir artçı dalga beni sarsıyor, nefesimi kesip çarşafları kavramama neden oluyor.

O piç kurusu. Ben çılgık atana kadar beni yaladı, dilinde üç kez boşalırken ona kocam dememi sağladı, sonra da çekip gitti, beni daha fazlasını istemeye çaresiz bıraktı. Amım doldurulmak, sadece kumaşın üzerinden bastırabildiğim o kalın sikini hissetmek için can atıyor.

Alice beni şimdi görse ne düşünürdü? Onu korumaya söz veren güçlü kız kardeşi, düşmanına bacaklarını açıyor, dilinde boşalırken daha fazlasını istiyor. Utanç, sönmeyen tahrikle karışarak içimi yakıyor.

Banyo kapısından, onun düşük ve tatmin olmuş iniltisini duyuyorum.

Bensiz boşalıyor, bana bunu bile reddediyor.

Ama onun yatağında uzanırken, amım hala onun ağzından dolayı zonkluyor, kendime bir söz veriyorum: Marco Rosetti, bu iş bitmeden

dilenmek zorunda kalacak. Beni sikmek için yalvaracak, beni tekrar tatmak için yalvaracak, henüz istediğini bile bilmediği şeyler için yalvaracak.

Giderek kazandığını düşünüyor.

Ne tür bir savaş başlattığının farkında değil.

5 - Marco

Dört gün boyunca, önemli olan tek şey hariç her şekilde benimle mücadele etti. Dört gün boyunca soğuk sessizlik ve ateşli bakışlar, ben uyanık yatarken o yatağımın en uzak köşesinde uyudu, ben ise uyanık yatarken, sikim ağrıyarak onun tadını hatırladım. Bu gece malikanede yapılacak aile yemeği ya onu kıracak ya da daha güçlü birine dönüştürecek.

"Bir hafta içinde kırılacak," Sofia'nın sesi, Valentina yemek odasına girmeden önce düşüncelerimi kesiyor, Rosetti kanında akan sıradan acımasızlığı taşıyor.

Koridorda durup, bir elim Valentina'nın sırtında, kız kardeşimin sözleriyle vücudunda yayılan gerginliği hissediyorum. Onun için seçtiğim siyah elbise mükemmel oturuyor, bu koşullara rağmen ağzımı sulandıran kıvrımlarını sarıyor. Dilimde parçalanıp bana kocam diye seslendiğinden bu yana dört gece geçti, ama hala onun tadının rüyalarından sert bir şekilde uyanıyorum.

"Ailen çok çekici," diyor Valentina, çenesini kaldırarak, bunun savaşa hazırlandığını gösterdiğini öğrendiğim o meydan okuyan tavrıyla.

"Seni sınıyorlar." Omuzlarının arasına baskı uygulayarak onu ileri doğru yönlendiriyorum. "Bunu bir iltifat olarak kabul et. Sadece önemli insanlarla uğraşırlar."

Yemek odası önümüzde açılıyor, kristal avize tüm ailemin beklediği maun masanın üzerine ışık saçıyor. Maria'nın pişirdiği yemeklerden gelen sarımsak ve fesleğen kokusu pahalı kolonya ve parfüm kokusuyla karışıyor. Dante, her geçen gün hamileliği daha da belirginleşen Ana'nın yanında oturuyor. Luca, Faith'in yanında uzanıyor, Faith ise onun elini bir çapa gibi sıkıca tutuyor. Faith hamile olduğu için Luca artık onun yanından nadiren ayrılıyor, ancak Faith'in hamileliği henüz çok az belli oluyor, sadece küçük bir şişkinlik ve parlak bir cilt var.

Alessandro, hesaplı bir sıkıntıyla şarabını inceliyor, Nico ise pencerenin yanında, her zamanki gibi uyanık duruyor. Ve gülümsemesiyle öldüren küçük kız kardeşim Sofia, Valentina'nın girişini avını ölçüp biçen bir avcı gibi takip ediyor.

"Pazar akşam yemeğine hoş geldiniz," diyerek Valentina'nın sandalyesini çekiyorum. "Uyarıyorum, principessa. Bu aile sıkıldığında kendi üyelerini yer."

Alex alaycı bir selamla kadehini kaldırır. "Biz buna karakter geliştirme diyoruz."

Masanın başına oturuyorum, Valentina sağımda, ona dokunabileceğim, onu koruyabileceğim, herkese onun benim korumam altında olduğunu hatırlatabileceğim bir yerde. Kendimi nasıl konumlandırıdığım, elimini sandalyesinin arkasına nasıl koyduğum, uyarı açık. O benim. Bunu unutanlar, benim neden yirmi beş yaşında Don olduğumu hatırlayacaklar.

"Kötü şöhretli Bernardi prensesi," diyor Sofia, gülümsemesi cam kadar keskin. "Babam seni masamızda görse mezarında ters dönerdi."

"Muhtemelen," diyor Valentina, sabit ellerle suyuna uzanarak. Su bardağını masaya koyarken kristal yumuşak bir ses çıkarır. "Ama zaten bir süredir mezarında dönüyor, değil mi? Morettiler Ana aracılığıyla ailemize katıldığından beri."

Luca şaşkın bir kahkaha atar. Dante'nin bile ağzı hafifçe kıvrılır, bu günlerde eğlenmeye en yakın hali budur. Onun ailemin mayın tarlasında doğal bir zarafetle yolunu bulmasını izlerken, göğsüm adını koymak istemediğim tehlikeli bir duygu ile şişer.

"Oh lütfen," diye devam eder Sofia, şarap kadehini çevirerek. "Zayıflık ve lüks içinde büyümüş bir Bernardi prensesi mi? Bir hafta içinde çöker. Belki daha da kısa sürede."

"Zayıflık mı?" Valentina kadehini kontrollü bir şekilde masaya koyar. "Bernardi ailesinin işlediği şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Sofia'nın gülümsemesi genişler, kan kokusu alır. "Gerçi bir ittifak için bacaklarını açmak zayıflıktan çok çaresizlikti herhalde."

Sıcaklık on derece düşer. Valentina'nın parmak eklemleri peçeteyi sıkıca kavrayarak beyazlaşır, ama cevap veremedi Luca rahatsız edici gülümsemesiyle öne eğilir.

"Bacaklarını açmaktan bahsetmişken," der sohbet ediyormuş gibi, "malları ne zaman deneyeceğiz? Aile indirimi var, değil mi Marco?"

Faith, muhtemelen onu azarlamak için başını kaldırır, ama ben ona fırsat vermiyorum.

Düşüncem eyleme geçmeden önce yumruğum masaya çarpar. Ahşap çatlar, kristaller sıçrar, şarap dökülür. Ses, silah sesi gibi odada yankılanır. Parçalanan maun ağacı avucumu keser, ama öfkeden neredeyse hissetmiyorum.

"O benim korumam altında." Sesim ölümcül bir sessizlikle çıkar, yetişkin erkekleri altlarına işletmeye yetecek bir tonda. "Bu ailesi için de geçerli. Özellikle ailesi için."

Luca alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olur, ama solgun gözleri ilgiyle parıldıyor. Tepkimi inceliyor, hafızasına kaydediyor. Faith koluna dokunur, hamileliği nedeniyle şiddet karşısında gergin olduğunu nazikçe hatırlatır ve o da tasmalı bir kurt gibi geri çekilir.

"Koruyucu," diyor Alex yumuşak bir sesle. "Bu yeni bir şey."

"Bu kesin," diye düzeltiyorum, takım elbisenin altında gizlenen şiddeti hepsinin görmesine izin vererek.

Valentina beni o koyu renkli gözleriyle izliyor, korkuyla değil, merakla. Diğer kadınların çiçekleri incelediği gibi, benim şiddetimi de terörle değil, tarafsız bir ilgiyle inceliyor. Siktir. Onun analitik bakışları bile beni sertleştiriyor.

"Erkekler ve oyuncakları," diye Sofia dramatik bir şekilde iç geçirir. "Ama Bernardi prensesini toplayacaksan, en azından güzel bir tane topla."

"Ben oyuncak değilim," diyor Valentina sessizce, ama ipek gibi yumuşak sesinin altında çelik gibi bir irade var. "Ve ben zayıf değilim. Bernardi kadınları hakkında ne tür varsayımlarda bulunmuş olursanız olun, bunları yeniden gözden geçirmenizi öneririm."

"Varsayımlar mı?" Sofia mükemmel kaşlarından birini kaldırır. "Aileler arasında sığır gibi takas edilen bir kadına başka ne diyebilirsin ki?"

"Hayatta kalan." Valentina'nın sesi odayı doldurur. "Babamla yirmi üç yıl hayatta kaldım. Yirmi üç yıl boyunca, onun dokunduğu her şeyi yok etmesini izlerken, pazarlık kozu olarak yetiştirildim. Onaylamamanız beni yıkacak mı sanıyorsunuz? Kardeşinizin şiddeti? Bu güzel hapishane?"

Ayağa kalkar, ellerini masanın üzerine koyar ve sanki mahkeme salonunda konuşuyormuş gibi odadaki herkese seslenir. Bu hareketiyle göğsü omzuma değir ve bu temas doğrudan sikime yansır. Koltuğumda yer değiştiririm, masanın beni örttüğü için minnettarım.

"Aile toplantılarında konuştuğum için tokatlandım. Emirleri sorguladığım için odama kilitlendim. Annemin ayrılmaya çalıştığı için ölmesini izledim. Kanarken gülümsemeyi, öfkelenirken reverans yapmayı ve herkes beni süs olarak görürken plan yapmayı öğrendim." Gözleri sırayla kardeşlerimin her birini buluyor. "Yani hayır, Sofia. Bir hafta içinde yıkılmayacağım. Hiç yıkılmayacağım. Diğer her şeyden kurtulduğum gibi bundan da kurtulacağım."

Tanrım, onun bu meydan okuması, onu bu masanın üzerine yatırıp tüm aileme onun kime ait olduğunu göstermek istememe neden oluyor. Onlar izlerken ona benim unvanımı tekrar bağirtmak istiyorum.

Sessizlik gerginleşir. Sonra Dante herkesi şok eden bir şey yapar. O gülümser.

Her zamanki hayalet gibi ifadesi değil, gerçek bir gülümseme. Elleri hızlı işaretler yapar ve Ana bunları tercüme eder: "O cesur. İyi. Marco'nun pes etmeyecek birine ihtiyacı var."

"Vay canına," der Alessandro, kadehini kaldırarak. "Prensesin dişleri varmış."

Sofia bile hafifçe etkilenmiş görünüyor, ancak bunu bir yudum şarapla gizliyor. Gerilim değişiyor, dostane değil ama artık aktif olarak düşmanca da değil. Valentina, sözsüz bir sınavı geçmiş, kendini hor görülmeekten daha değerli olduğunu kanıtlamış. Kardeşlerimin onaylayan bakışları aramızdaki bir şeyi değiştiriyor.

"Yirmi üç yıl," diyor Nico pencerenin kenarındaki yerinden sessizce. "Bu, tutsak rolünü oynamak için uzun bir süre."

"Mahkum değil," diye düzeltir Valentina, akıcı bir zarafetle tekrar oturur. "Öğrenci. Bu dünyanın nasıl işlediğini, babamın başarısızlıklarını izleyerek öğrendim."

Babasına yönelik hakaret, cesur ve kasıtlı bir şekilde havada asılı kalır. Ailem bakışlarını değiştirir, kendi babasının başarısızlıklarından çekinmeden bahseden Bernardi prensesine yönelik değerlendirmelerini yeniden gözden geçirir.

"O zaman belki bir hafta değil," diye kabul eder Sofia, onaylamaya en yakın ifadesiyle.

Akşam yemeği daha sakin bir şekilde devam eder. Ana, Dante'yi sabahın üçünde beste yaparken yakaladığı hikayesini anlatır, bu onun haftanın şiddetini sindirme yöntemidir. Faith, bebek odası planlarından bahseder, elini küçük karnının üzerinde koruyucu bir şekilde tutarken, Luca onu tanımayan herkesi korkutacak kadar yoğun bir bakışla izler. Alex, liman sendikalarıyla yaptığı son "müzakereler" hakkında hikayeler anlatarak bizi eğlendirir, çiziklerle dolu parmak eklemlerine bakılırsa, bu müzakereler kesinlikle konuşmaktan daha fazlasını içeriyordu.

Karım şarap kadehini dudaklarına götürür ve ben, orgazm olurken dudaklarını benim adımla doldurduğunu hatırlarım. Penisim zonklar ve ben tekrar yer değiştiririm, acı dayanılmaz hale gelir. Dört gün boyunca onun yanında uyumak, kokusunu içime çekmek, sıcaklığını hissetmek ve ona dokunmamak başlı başına bir işkence.

Tabaklar boşaldığında ve sohbet durduğunda, Valentina ayağa kalkar ve tabakları toplamaya başlar. Bu basit ev işi hareketi herkesi şaşkına çevirir.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Sofia.

"Masayı temizliyorum." Valentina tabakları verimli bir şekilde istifler. "Yaygın kanının aksine, Bernardi kadınları hizmetçiler tarafından yetiştirilmedi. Annem kendi başımızın çaresine bakmayı öğrenmemizi isterdi."

Yetenekli elleriyle hareket eder, binlerce kez yapmış gibi kristal ve porselenleri dengeler. Onun bu sıradan işi yapmasını izlemek büyüleyici bir şey, düğününden çaldığım bu kadın şimdi kendi isteğiyle ailemin masasını temizliyor. Buraya aitmiş gibi benim alanımda hareket ediyor ve göğsümde tehlikeli bir sıkışma hissediyorum. Bunun mülkiyet, kontrol ve ittifakı önlemekle ilgili olması gerekiyordu. Ama onun ailemin sıradan zulmünü zarafetle ele almasını, somurtmak yerine yardım etmeyi seçmesini görmek, işleri değiştiriyor. Bu, planlamadığım ve karşılayamayacağım bir şey haline geliyor.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, benim alanımda çalışırkenki görüntüsü beni çekiyor. Beni fark etmiyor, sadece mekanik bir hassasiyetle bulaşık makinesini doldurmaya devam ediyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum.

"Biliyorum." Bir şarap kadehini yıkıyor, kristali tutup leke olup olmadığını kontrol ediyor. "Ama hareketsiz oturmak, hareket etmekten daha fazla kapana kısılmış hissettiriyor."

Kapı aralığından Sofia'nın Alessandro ile konuştuğunu duyarım: "Beklediğimden farklı. Bernardi prensesinin olacağını düşündüğüm gibi değil."

"Nasıl farklı?" diye sorar Alex.

"Daha güçlü. Daha ilginç. Kendini ifade ediş şekli... Onların ailesinden beklediğim gibi değil."

"En azından elbise zevki iyi," diye ekler Sofia, ki bu, kız kardeşim için neredeyse bir dostluk ilanıdır.

Valentina da bunu duyar. Kurutmakta olduğu kristalin üzerinde duran elleri bir an durur, yüzünde bir şey belirir. Tam olarak zafer değil, ama belki de memnuniyet. Chicago'nun en tehlikeli ailesinin saygısını kazanmıştır.

"Benden nefret etmiyorlar," diyor.

"Senden nefret etmiyorlar," diye onaylıyorum, parfümünün bulaşık deterjanıyla karışan kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyorum. "Bu ailede bu, esasen onay anlamına gelir."

Bulaşık havlusunu almak için bana uzanır, göğsü koluma sürtünür. Bu temas doğrudan penisime yansır ve siyah elbisesinin altında meme uçlarının sertleştiğini görürüm.

"Kardeşin gülümsedi," diyor, bardağı bırakırken sesi biraz nefes nefese. "Dante bana gerçekten gülümsedi."

"Onu şaşırttın. Bu nadir bir şey." Onun profilini, zarif boynunu, özenle yapılmış saçlarından sarkan koyu renkli saç tellerini inceliyorum. "Hepsini şaşırttın."

"Seni şaşırttım mı?"

Soru aramızda asılı kalıyor, incelemek için hazır olmadığım anlamlarla yüklü. Onu tattığımdan, o parçalanırken bana kocam dediğinden bu yana dört gün geçti ve o hala yeni yönlerini ortaya çıkarıyor. Her biri bir öncekinden daha ilgi çekici.

"Gizli derinliklerin var," diye itiraf ediyorum, ellerinin hassas hareketlerini izlerken. "Bernardi prensesinin görünüşünün arkasında başka neler sakladığını merak ediyorum."

Bana tamamen dönüyor, o karanlık gözleri okunamaz. "Herkesin sırları vardır, Marco. Her şeyi bildiğini düşünen erkeklerin bile."

"Seninkilerin hepsini keşfetmeyi planlıyorum." Bu söz, istemediğim kadar karanlık çıkıyor. "Gizli her düşüncen, sakladığın her yeteneğin, yıllarca hayatta kalmak için gömdüğün her sırrın."

"Bu bir tehdit gibi geliyor."

"Söz veriyorum." Onun bileğini tutuyorum, başparmağımla nabzını buluyorum. Dokunuşumla nabzı hızla atıyor, hızlı ve titriyor. "Henüz kabul etmesen de artık bir Rosetti'sin. Bu gece bu isme layık olduğunu kanıtladın. Ama layık olmakla güvenmek farklı şeylerdir."

Nabzı dokunuşumun altında hızla atıyor, ama geri çekilmiyor. Parfümünün altında, hafif ama açıkça hissedilen uyarılma kokusunu alabiliyorum. "Bana güvenmiyor musun?"

"Seni tanımıyorum. Gerçekten tanımıyorum. Bu gece bunu açıkça gösterdi." Onu tezgahın üzerine eğmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce bileğini bırakıp geri çekiliyorum. "Ama tanıyacağım. Her karanlık köşeyi, her gizli gücü, asla ortaya çıkmayacak kadar derine gömdüğünü sandığın her sırrı."

O bulaşıklara geri dönüyor, ama omuzlarındaki gerginliği, ellerinin kristali biraz fazla sıkı tutuşunu görüyorum. İyi. Onun sırlarını araştırmak için hangi yöntemleri kullanacağımı merak etsin. Ne bulacağımı merak etsin.

Ailem mutfaktan geçerek veda ediyor ve Valentina'ya şaşırtıcı bir şekilde nazikçe selam veriyor. Sofia bile kapıda duruyor.

"En azından iki hafta dayanmaya çalış," diyor Valentina'ya. "Bir hafta konusunda haklı olduğumu kanıtlarsan çok utanç verici olur."

Onlar gittikten sonra, ev çok sessiz kalır. Sarımsak kokusu havada asılı kalır. Valentina sessizce bulaşıkları yıkarken, ben her hareketini, her mikro ifadesini dikkatle izlerim. Onu o sunaktan kaçırdığımda beklediğim gibi biri değil. O daha fazlası. Soru, ne kadar daha fazlası olduğu ve bunun tehlikeli mi yoksa lezzetli mi olduğu.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyorum, ama ikimiz de onun başka seçeneği olmadığını biliyoruz.

Ellerini özenle kuruluyor. "Penthouse hapishanesine mi geri döneceğiz?"

"Ait olduğun yere," diye düzeltiyorum ve elimi sırtına koyarak onu kapıya doğru yönlendiriyorum. "Ama bunu yeterince iyi yapmayı öğreniyorsun. Bu gece bunu kanıtladın."

Kompleksten çatı katına kadar olan yolculuk, kesilebilecek kadar yoğun bir gerginlik içinde geçer. O, arka koltuğun tam ortasında oturur ve dar alanda bile mesafesini korur. Ama her kilometre ile birlikte onun uyarılmasının daha da güçlendiğini hissedebiliyorum. Onun tatlı misk kokusu, parfümüyle karışarak, bu bilinciyle sikim ağrımaya başlar. Uylukları birbirine bastırır, bunun farkında olmadığı belli olur. Binaya yaklaştıkça nefesi hızlanır.

Ne olacağını biliyor. Dört gündür biriken şeyi.

Tommy özel garaja park ediyor ve ben bir bakışla onu gönderiyorum. Asansör benim anahtar kartımı istiyor ve yükselirken bizi küçük bir alanda hapsetmiş oluyor. Kırk kat boyunca bana bakmamaya, aramızdaki gerilimi fark etmemeye çalışıyor.

Aynalı duvarlarda onun yansımasını görüyorum. Dudakları aralık, göz bebekleri büyümüş. Siyah elbisesinin altında meme uçları sertleşmiş, loş asansör ışığında bile görülebiliyor. Ağırlığını değiştiriyor ve amının sırlıslam olduğunu anlıyorum. Muhtemelen mutfakta bileğine dokunduğumdan beri böyledir.

"Titriyorsun," diyorum ve o aynalı duvara sırtını dayayana kadar yaklaşıyorum.

"Titriyorum."

"Yalancı." Kollarımla onu kafese kapatıyorum, dokunmadan ama benim sıcaklığımı hissedecek kadar yakın. "Titriyorsun çünkü penthouse'a vardığımızda ne olacağını biliyorsun. Dört gün boyunca yanımda uyuyacak, çarşaflarda kolonyamın kokusunu alacak, dilimin klitorisinde nasıl hissettirdiğini hatırlayacaksın."

Nefesi kesilir.

"Dört gün boyunca ıslak uyanmak," diye devam ediyorum, sesim hırıltıya dönüşüyor. "Sadece benim sana verebileceğim şeyi istediğin için kendinden nefret etmek."

"Sen hayal görüyorsun."

"Öyle miyim?" Yaklaşıyorum, dudaklarım neredeyse kulağına değecek kadar. "Ne kadar ıslak olduğunu koklayabiliyorum. Bütün akşam beni deli etti."

Akşam yemeği boyunca, o elbisenin altında benim için ıslandığını bilerek oturdum. Göğüs uçların sert kalmış, emilmeyi beklerken bulaşıkları topladığını izledim."

Yüzünü çeviriyor ama yansımalarını görüyorum. Gözleri kapalı, dudakları aralık, göğsü hızla inip kalkıyor. Kendi arzusu ile savaşıyor ve kaybediyor.

Asansör yükseliyor. Otuz kat. Otuz beş. Ekrandaki her sayı bizi kaçınılmaz sona yaklaştııyor.

"Kapılar açıldığında," diyorum ona, "bir seçimin var. Bir gece daha benim dilimi düşünerek kendini okşayabilirsin. Ya da..."

"Ya?"

"Ya da vücudunun zaten bildiği şeyi kabul edebilirsin. Benim olduğun. Dilime gelip bana kocam dediğin andan beri benim olduğun. Birimiz nefes almayı bırakana kadar benim olacağın."

Otuz sekizinci kat. Otuz dokuzuncu kat.

Gözleri açılır ve aynada benimkilerle buluşur. "Bir daha bana asla dokunmayacaksın. Öyle değil."

Asansör kırkinci kata ulaşır. Kapılar yumuşak bir zil sesiyle açılmaya başlar.

"O zaman bekleyeceğim." Geri çekilip ona yer açtım. "Ben çok sabırlıyım, principessa. Ama ikimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz."

6 - Valentina

"Benim dünyama uygun kıyafetlere ihtiyacın var, principessa."

Marco'nun sesi Escalade'yi doldururken, Michigan Caddesi'ndeki isimsiz bir butiğin önüne geliyoruz. Mağaza vitrini, sade bir zenginlikle parıldıyor, sadece oyulmuş cam ve sıvı ipek gibi görünen bir şey giyen tek bir manken var. Beni mihraptan kaçırmasının üzerinden on iki gün geçti. On iki gün boyunca onun yanında uyudum, kolonyasının kokusunu soludum, vücudumun acısıyla uyandım.

Derili koltuğa daha da gömüldüm, annemin tespih taneleri avucumda yarım ay şeklinde izler bırakıyordu. "Giysilerim var."

"Babanın evinden aldığın paçavralar var." Bana bakmıyor, sadece Tommy ve öndeki korumaya işaret ediyor. Sorunsuz bir şekilde dışarı çıkıyorlar, Tommy eliyle gizli silahını kontrol edip kapının yanında pozisyon alıyor. "Bayan Rosetti'ye yakışan hiçbir şey yok. Artık hangi aileye ait olduğunu diğer ailelere gösteren hiçbir şey yok."

Bu unvan içimi yakıyor. Bayan Rosetti. Sanki bunu yeterince tekrar edersem kabul edeceğim, Liam O'Brien ile evlenmem gerektiğini unutacağım gibi. Marco'nun bacaklarımın arasında dilini kullandığı anı hatırlayınca meme uçlarım sertleşiyor, orgazm olurken ona kocam diye seslenmişim. Koltuğumda kıpırdanıyorum, bu kadar ıslak olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Senin için giyinmeyi reddediyorum."

Şimdi dönüyor, o karanlık gözleri avcı gibi odaklanarak benimkilerle buluşuyor. "Benim dediklerimi aynen yapacaksın."

"Yoksa ne? Beni vuracak mısın?" Nabzım hızlanmasına rağmen ona meydan okuyarak çenemi kaldırıyorum. "Devam et. Bu durumdan daha iyi olur."

"Hayır." Sesi, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissi uyandıran tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor. "Ama kız kardeşin Alice hala evlenmedi. Babanın çaresizce ihtiyaç duyduğu İrlanda ittifakı için hala uygun."

Gerçi O'Brien'ların en küçük oğlunun genç gelinler konusunda... özel zevkleri olduğunu duydum."

Kanım donar. "Alice'e dokunmaya cesaret edemezsin."

"Seni düğün töreninden kaçırdım. Onu da kaçırmaktan çekineceğimi mi sanıyorsun?" Bana yaklaşır, bergamot kokusu daha karanlık bir kokuyla karışır, beni kaçırmadan önce yaptığı işten gelen şiddet kokusu. "Babanı bir kez ararım. Tek gereken bu. Zaten bir kızını kaybetti. İkisini de kaybetme riskini göze almaz."

Ellerim titriyor. "Alice'i bana karşı koz olarak kullanma."

"O zaman beni buna zorlama." Akıcı bir zarafetle arabadan iner ve benim kapıma doğru gelir. Kapıyı açtığı anda, sanki benim esaretimin devamı yerine bir galaya gidiyormuşuz gibi elini uzatır. "Gel. Giovanna bizi bekliyor."

Elini görmezden gelerek kendi başıma arabadan iniyorum. Ama parmakları yine de dirseğimi yakalıyor ve beni, artık alıştığım o sahiplenici dokunuşuyla butiğe doğru yönlendiriyor. Nefret ettiğim. Gündüzleri yalnız kaldığımda, parmaklarımı bacaklarımın arasına alıp onun olduğunu hayal ederken arzuladığım.

İçeride pahalı deri ve Fransız parfümü duyularımı saldırıyor. Yumuşak aydınlatma, kalın halı, sadece astronomik fiyat etiketleriyle gelen türden bir sessizlik. İpek perdenin arkasından ellili yaşlarında zarif bir kadın çıkıyor.

"Don Rosetti," diye selamlar onu aksanlı İngilizcesiyle, hafif bir reverans yaparak. "Ne büyük bir onur. Rosetti eşlerinden biri butiğimi şerefliendireli çok uzun zaman oldu."

"Giovanna." O da başını sallayarak selamlar. "Bu Valentina."

"Yeni Bayan Rosetti." Gözleri beni profesyonel bir ilgiyle değerlendirir. "Bella, bella. Aile toplantılarında muhteşem görünecek, değil mi? Diğer aileler, onun duruşunda Rosetti ailesinin gücünü görecekler."

Midem bulanır. Bu yabancı bile beni onun malı, ailesinin statüsünün bir yansıması olarak görüyor.

"Neye ihtiyacı varsa," diyor Marco, tahtındaki bir kral gibi deri koltuğa yerleşerek. "Bir Rosetti karısına yakışan her şey."

O artık bizim adımızı temsil ediyor."

Deneme kabini bir sahne gibi ve ben de isteksiz bir oyuncu gibiyim.

Giovanna'nın getirdiği her kıyafet için soyunmam, giyinmem ve Marco'nun onayını almak için kendimi göstermem gerekiyor. O deri koltukta, sanki dünyanın sahibiymiş gibi oturuyor, ki Chicago'da aslında öyle. O koyu renkli gözler, birbiri ardına tasarımcı elbiselerini giydiğim her hareketimi takip ediyor.

Yine soyunurken ellerim titriyor, onun bakışları altında cildim karıncalanıyor. Her elbise bir öncekinden daha ağır geliyor, onun onayı ya da reddiyle ağırlaşıyor. İpek, sırlar gibi cildime fısıldıyor. Kaşmir, onun tehditleri kadar yumuşak. Dantel, vicdanım gibi kaşındırıyor.

"Hayır," diyor muhafazakar siyah bir elbiseye. "Cenaze gibi."

Parlak mavi kokteyl elbisesine "Hayır." "Çok gürültülü. O bir Rosetti, parti hediyesi değil."

"Daha iyi," beni bakire gibi gösteren krem rengi bir ipek. O söz üzerine ağzı kıvrılır ve sırf ona inat etmek için onu parçalamak isterim. Bunun yerine, parmaklarım cebimde annemin tespihini bulur, ama pürüzsüz boncuklar bile bacaklarımın arasında biriken ateşi sakinleştiremez.

Annem bu butiği çok sevecekti, babam onun ruhunu ezmeden önce. Kaçmaya çalışmadan önce. Tamamen açık bir gecede arabası o ağaca çarpmadan önce. Şimdi buradayım, beni kaçıran adamın, Marco Rosetti'nin önünde sergileniyorum, o şarabı üzerine attığımdan beri beni izleyen aynı avcı.

Taze kan renginde bir elbiseyle ortaya çıktığımda, "Kırmızı" diyor. Sandalyenin kolçaklarında parmak eklemleri beyazlaşıyor ve bir an için, kontrolünün altında ham bir şey görüyorum. Sadece sahiplenme değil, ihtiyaç. "Onu sakla."

"Bu çok fazla," diye itiraz ediyorum, ama sesim nefes nefese çıkıyor.

"Mükemmel," diyor, sesi sertleşiyor. "Bir sonraki aile yemeğinde bunu giyeceksin. Herkes benim olanı görsün."

Yanaklarım, göğsüm ısınır, sıvı ateş gibi karnımın alt kısmında birikir. Bacaklarım istemsizce kasılır ve onun bunu gördüğünü, vücudumun itiraf ettiği her şeyi gördüğünü bilirim.

"İç çamaşırı bölümü şurada," diyor Giovanna, başka bir kapıyı işaret ederek. "Birkaç seçenek seçeyim mi?"

"Ben kendim sececeğim," diyor Marco, benden gözlerini ayırmadan ayağa kalkarak. Gözlerindeki açlık, utanç verici bir ihtiyaçla içimi sıkıştırıyor.

Soyunma odasında hızla giysilerimi çıkarırım, bir sonraki elbiseyi alıp, onun delici bakışlarından kaçmak için çaresizce başka bir soyunma odası olduğunu sandığım yere doğru koşarım. Ama yanlış kapıyı açarım ve yerine ipek ve dantelden yapılmış elbise raflarının arasına girerim. Orada sadece iç çamaşırlarımla duruyorum, birdenbire müstehcen gelmeye başlayan sade beyaz pamuklu iç çamaşırlarımla, onun keskin nefes alışını beni donduracak kadar şaşırtır.

Gözleri yırtıcı bir karanlığa bürünür, yüzümden zar zor örtülü vücuduma doğru, beni hem kaçmak hem de teslim olmak istememe neden olan bir açlıkla kayar. Bu bakış saf bir sahiplenme, saf bir arzu ve hain vücudum bacaklarımın arasında bir ıslaklık seliyle yanıt verir. Kendi uyarılmamın tatlı ve utanç verici kokusunu alabiliyorum ve onun da alabildiğini biliyorum.

"Marco," Giovanna'nın sesi büyüğü bozar. "Ben..." "Çıkın."

Gözlerini benden ayırmaz. "Herkes çıksın."

Butik saniyeler içinde boşalır ve bizi yalnız bırakır. Kendimi örtmeli, soyunma odasına koşmalı, burada durup onun gözleriyle beni yemesine izin vermekten başka her şeyi yapmalıyım. Ama donmuşum, aşağılanma ve tüm vücudumu yakıp kavuran arzu arasında sıkışmışım.

"Sen mükemmelsin," diyor, sesi sert.

"Bu bir kazaydı. Yanlış kapıyı açtım." Ama sözlerim nefes nefese çıkıyor, sırtımın ona doğru hafifçe eğilmesi, kendimi bir sunum gibi sunmamla gölgeleniyor.

"Vücudun kime ait olduğunu biliyor." Ayağa kalkıyor, yaklaşıyor ama dokunmuyor. "Bak, meme uçların o sade pamuklu kumaşın içinden ağzıma yalvarıyor."

"Senden nefret ediyorum."

"Amin nefret etmiyor." Kaba sözler beni nefes nefese bırakıyor. "İhtiyacını koklayabiliyorum, principessa. Tatlı ve utanç verici. Pamuk sırlıslık olmuş."

Yüzüm utanç ve heyecandan yanıyor. Çünkü o haklı. Sırlıslık oldum. O kırmızı elbiseyle bana o karanlık açlıkla baktığından beri öyle. Vücudumun ihaneti tamamlandı, beni esir alan adama sanki sevgilimmiş gibi tepki veriyorum.

Arkamdaki açık kapıdan geri çekiliyorum ve onun bakışlarından kurtulur kurtulmaz, hızla giyiniyorum, onun küçük giydirilebilir Barbie'si rolüm sona eriyor. Geri dönüş yolculuğu gergin bir sessizlik içinde başlıyor, bagajda binlerce dolarlık, hiç istemediğim kıyafetler var. Kendimle kaybettiğim bir savaş için tasarımcı zırhı.

Butikten üç blok ötede kırmızı ışığa takıldık. Şehir etrafımızda hareketli, insanlar caddeyi geçiyor, özgür hayatlarını yaşıyor. Kapı kolu öğleden sonra güneşinde parlıyor.

Kaçmayı düşünmüyorum. O dersi aldım. Bunun yerine, isyan etmeyi düşünüyorum.

"Bağırmak istiyorum," diyorum sohbet eder gibi. "Burada, tanıkların arasında. Onlara, iradem dışında tutulduğumu söylemek istiyorum."

Elini uzatıp, acımasız bir verimlilikle saçımı yumrukluyor. Kafamı koltuk başlığına doğru çekiyor, ağzı aniden kulağıma yaklaşıyor.

"Dene bakalım," diye homurdanır, gözlerimden yaşlar akıncaya kadar sıkar, "ve Alice gün batımına kadar Patrick O'Brien'in en küçük oğluyla evlenecek. Onun genç eşleriyle olan ününü bilirsin. Sonuncusu cenazesine kadar bir daha kamuya görünmemiş derler."

Bu tehdit kanımı dondurur.

"Bırak," diyorum, ama sesim titriyor.

"Asla." Serbest eliyle boğazımı kavrar, sıkmaz, sadece ışık yeşile dönünce uyarı olarak orada durur. "Sen benimsin Valentina. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar kolay olur."

Tommy hiçbir şey olmamış gibi sürmeye devam eder, patronunun arka koltukta tutsak karısını tehdit etmesini görmezden gelecek kadar profesyoneldir. Marco'nun eli bir blok daha saçlarımda kalır, sonra sonunda beni bırakır ve sahiplenici bir şekilde uyluğuma kayar.

"Tehditlerin beni boyun eğdireceğini düşünüyorsan delisin."

"Senin boyun eğmene ihtiyacım yok." Sesi artık sakın ve kontrollü. "Vücudun bunu izinsiz yapıyor."

Haklı ve bunun için ondan nefret ediyorum.

Çünkü ıslandım. Saçımı çekmesinden, boğazımı sıkmasından, bana sahip olduğunu korumak için yapacağı tehditlerden sıırıslı oldum. Vücudumun ihaneti tamamlandı, onun şiddetine korku yerine tahrikle karşılık verdi.

Eli, elbisenin ince kumaşı üzerinden sahiplenici ve sıcak bir şekilde uyluklarımın üzerine daha sıkı bir şekilde yerleşiyor. Daha yukarı çıkmıyor, sadece orada duruyor, her şeyi sahiplendiği gibi benim o santimetrekaresi de sahipleniyor.

"Nabzın hızlanıyor," diyor, başparmağıyla iç uyluklarımın içini bir kez okşayarak. "Ama korkudan değil."

Yüzümü pencereye çeviriyorum, ona bakamıyorum. Olduğum şeye yüzleşemiyorum. "Yanılıyorsun."

"Yalancı." Eli hafifçe sıkışır. "Şu anda ıslanıyorsun. Elimi daha yukarı kaydırmamı, sert dokunuşlarımla amının ne kadar ıslandığını öğrenmemi istiyorsun. Kokuyu alabiliyorum, uyarılmanın tatlı kokusu gittikçe güçleniyor."

Acı gerçek, dudaklarımı bakır tadı alana kadar ısırمامı sağlıyor. Çünkü o haklı. Elinin daha yukarıya çıkmasını istiyorum. Bana yaptıklarını hissetmesini istiyorum. Zihnim protesto ederek çığlık atsa da, bedenimin sunduklarını almasını istiyorum.

Bu benim yenilgim. Zorla evlilik ya da altın kafes değil. Her şeye rağmen bedenimin onu seçmesi, kendimi kaybetmemin nedeni bu.

"Hâlâ senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, kalan son direnişimle.

"Biliyorum." Başparmağı yine uyluğumu okşadı ve ben iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. "Önemli değil. İstedğin kadar benden nefret et, principessa."

Yolculuğun geri kalanı dayanılmaz bir gerginlik içinde geçer, eli uyluklarımdan hiç ayrılmaz, benim heyecanım da hiç azalmaz. Penthouse garajına vardığımızda, hem arzuyla hem de kendimden nefretle titriyorum.

Cebimde telefonum titrer. Marco'nun gözleri bana kayar ama telefonu kontrol etmemi engellemez.

Alice: Val, iyi misin? Babam bana hiçbir şey söylemiyor. Balayında olduğunu söylüyor ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Boğazım düğümleniyor. Küçük kız kardeşim, muhtemelen korkmuş, kesinlikle kafası karışık. Parmaklarım klavyenin üzerinde duruyor.

"Cevap ver," diyor Marco, tereddütümü fark ederek. "Ona iyi olduğunu söyle."

"Cevap verebilir miyim?"

"O senin kız kardeşin. Rosettler için aile önemlidir." Eli uyluklarımın üzerinde hafifçe sıkıştır. "Ama kelimelerini dikkatli seç. Omzunun üzerinden okuyacağım."

Onun gözlerinin ekranda olduğunu fark ederek yavaşça yazıyorum: *İyiyim*.

Planladığımdan farklı bir durum ama güvendedim.

Alice: *Neredesin? Seni görebilir miyim?*

"Hayır de," diye talimat verir

Marco. Ben: *Yakında.*

Alice: *Val, beni korkutuyorsun. İrlandalılarla mı ilgili? Liam'la mı ilgili?*

Parmaklarım donuyor. Marco telefonu elimden alıyor, bir şeyler yazıyor ve geri veriyor. Şöyle yazmış: *Liam artık sorun değil. Derslerine odaklan. Seni seviyorum.*

"Gönder," diye yumuşak bir sesle emrediyor.

Gönder tuşuna basıyorum, yalanlarla örtülü gerçeğin tam da benim yazacağım bir şey gibi gelmesinden nefret ediyorum. Hemen üç nokta beliriyor — Alice yazıyor — ama Marco telefonumu kapatıyor.

"Sen uslu durduğun sürece o güvende," diye hatırlatıyor bana. "İsyan etmeyi düşündüğünde bunu unutma."

Penthouse'a geri döndüğümde, bir servet değerinde alışveriş poşetleriyle çevriliyim.

Kırmızı elbise ışığı yakalıyor, ipek taze kan gibi parlıyor. Onu yakmalıyım. Onun aldığı her şeyi yok etmeliyim, tek bir parçasını bile giymemeliyim. Ama parmaklarım kumaşı okşuyor, onu giydiğimde gözlerindeki açlığı hatırlıyor, kontrolünün bir anlığına kırıldığını hatırlıyor.

"Bu en iyisiydi," diyor Marco kapıdan. Ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış, yıkıcı derecede rahat görünüyor. Beyaz gömleğin göğsünü saran hali ağzımı kurutuyor. "Pazar akşam yemeğinde bunu giyeceksin."

"İstemiyorum." Yalanın tadı dilimde acı bırakıyor.

"Yalancı." O yaklaşıyor ve vücudumun hemen tepki vermesinden nefret ediyorum, meme uçlarım hassaslaşıyor, nabzım hızlanıyor. "Onu giymek istiyorsun. Gözlerimdeki o bakışı tekrar görmek istiyorsun, kontrolümü neredeyse kaybetmek üzere olduğum o anı."

"Hayal görüyorsun."

"Kaybediyorsun, principessa." Ulaşamayacağım bir mesafede durur, ama varlığı odayı doldurur, farkındalıkla tüylerimi diken diken eder. "Her gün biraz daha zemin kaybediyorsun. Vücudun çoktan teslim oldu. Sadece zihninin yenilgiyi kabul etmesini bekliyor."

Kırmızı elbiseyi tuttuğum yere doğru ilerliyor, parmakları ipek kumaşın üzerinde, benim tenimde kullandığı aynı sahiplenici dokunuşla geziyor. Bu hareket nefesimi kesiyor, o ellerin kumaş yerine benim üzerimde olduğunu hayal ediyorum.

"Pazar günü akşam yemeği üç gün sonra." Bana döner ve gözlerindeki bakış dizlerimi titretir. Karanlık bir vaat, zar zor bastırılmış bir açlıkla karışık. "Bunu giydiğinde..."

İki adımda bana yaklaşır ve beni duvara dayar. Eli başımın yanında destek olur, vücudu benimkine dokunmadan beni hapseder. Ondandır yayılan ıstıyı hissedebiliyorum, kolonyasının kokusu onunla özdeşleşen bir şeyle karışıyor: ham erkeklik.

"Bunu giydiğinde," diye devam eder, sesi rüyalarımı süsleyen o boğuk tona düşer, "masadaki her erkek senin kime ait olduğunu tam olarak bilecek. Her kadın benim sahip olduğumu görecek. Ve principessa..."

Serbest elini kaldırdı, başparmağı alt dudağımı hafifçe okşadı. Dokunuşu tüy kadar hafifti ama yakıcı etkisiyle adeta bir damga gibiydi. "Kontrolünü kaybeden tek kişi ben olmayacağım."

Tehdit ya da vaat, elektrikli ve tehlikeli bir şekilde aramızda asılı kalıyor. Gözleri ağzıma düşüyor ve nefes kesen bir an için, beni öpeceğini düşünüyorum. Hain bedenim bunu arzuluyor, dudaklarım hafifçe açılıyor, sırtım göğüslerimi onun göğsüne sürtecek kadar kavisleniyor.

Ama o geri çekilir, o sinir bozucu kontrolü yerine oturur, ellerinin bana dokunmamak için çaba sarf ettiğini görürüm. Onun sıcaklığının kaybı beni soğuk ve acı içinde bırakır.

"Üç gün," diyor, kapıya doğru yönelirken. "Bunu düşünerek kendine çok fazla dokunmamaya çalış. Zamanı geldiğinde çaresiz olmanı istiyorum."

Kapı arkasında yumuşak bir tıklama sesiyle kapanıyor ve bu ses tüm vücudumda yankılanıyor. Duvara yaslanıp titriyorum, nefes nefeseyim, onun yarattığı ve terk ettiği acıyı hafifletmek için kıvranıyorum.

Parmaklarım yine annemin tespihini bulur, ama onun hatırası bile onun kanımda yaktığı ateşi söndüremez.
Sadece bu savaşı kaybetmiyorum.
Bu savaşı kazanmak istediğimden bile şüphe etmeye başlıyorum.

O gece geç saatlerde uyuyamıyorum. Kırmızı elbise dolapta alaycı bir şekilde asılı duruyor ve dokunmadığı yerlerdeki cildim hala yanıyor. Çatı katı sessiz — Marco saatler önce "iş" için çıktı ve korumalar içeride değil, dışarıda nöbet tutuyorlar.

Çıplak ayakla yatak odasından çıkıyorum. Koridor önümde uzanıyor, ay ışığı İtalyan mermerine gümüş izler çiziyor. Tutuklu kaldığım süre boyunca dairenin planını ezberledim, hangi tahtaların gıcırdandığını, hangi kapıların her zaman kilitli olduğunu biliyorum.

Çalışma odasının kapısı aralık.

Bunu yapmamalıyım. Muhtemelen bir tuzak, başka bir sınav. Ama tavandan tabana uzanan kitap rafları beni mıklatır gibi çekiyor. Nefesimi tutarak kapıyı biraz daha aralıyorum.

Çalışma odası, sahibi gibi muhteşem ve ürkütücü. Koyu renkli ahşap, muhtemelen arabalardan daha pahalı deri koltuklar ve kitaplar. Üç duvarı kaplayan binlerce kitap, sırtları pencerelerden giren şehir ışıklarını yansıtıyor. İlk baskılar, nadir el yazmaları, Latince, İtalyanca, Rusça metinler.

Parmaklarım rafları takip ederek kitapların başlıklarını okur. Felsefe, tarih, şiir... Ve sonra onları bulurum. Savaş ve stratejiye ayrılmış koca bir bölüm. Sun Tzu, Clausewitz, Machiavelli, Sezar'ın Yorumları. Bunlar sergi parçaları değil; kitapların sırtları kullanımdan yıpranmış, bazıları deri şeritlerle işaretlenmiş.

Clausewitz'in "Savaş Üzerine" kitabını çıkarıyorum, Marco'nun el yazısıyla dolu sayfaları çeviriyorum. Notları titiz, tarihi savaşları güncel toprak anlaşmazlıklarıyla ilişkilendiriyor,

ve neden başarısız olduklarını analiz ediyor. Zihni, silahlı bir hayduttan beklemediğim kadar katmanlı çalışıyor.

Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Mükemmel.

En çok not aldığım üç kitabı seçip kolumun altına sıkıştırıyorum. Vücudumu, hareketlerimi, kıyafetlerimi kontrol etmek istiyorsa, sorun değil. Ama zihnimi kontrol edemez. Bu kitaplar benim küçük isyanım, onun otoritesine karşı bir başkaldırı olacak.

Odama döndüğümde, onları kaçak mal gibi yatağın altına saklıyorum. Bir bakıma, öyle de sayılırlar. Yarın, o yine gittiğinde, yazdığı her notu okuyacağım. Zihninin nasıl çalıştığını öğreneceğim. Zayıflıklarını bulacağım.

Ve belki, sadece belki, ben de kendi notlarımı bırakırım.

Bu düşünce, beni o sunaktan kaçırdığından beri ilk kez gülümsememi sağlıyor. Küçük bir zafer, muhtemelen anlamsız, ama benim.

Askeri yenilgileri ve meydan okurcasına yazılmış kenar notlarını hayal ederek uykuya dalıyorum.

7 - Valentina

Üç İrlandalı asker kocamın çatı katında ve ben ipek geceliğimle masasının arkasında çömelmiş, Marco'nun ölüm vaat eden sesi duyulurken İtalyan mermerinde onların ayak seslerini sayıyorum.

"Yanlış geceyi seçtiniz lanet olası."

Beni mihraptan kaçırmasının üzerinden on iki gün geçti ve Liam'ın gururu sonunda korkusunu bastırdı. Marco'nun dün açıkladığı protokol aklıma geliyor: Penthouse'a biri girerse, ofisteki masasının arkasına saklan. O söylemeden dışarı çıkma.

Kocaman masanın arkasına sıkışarak kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Mermer zemin çıplak ayaklarımın altında buz gibi, ince geceliğim ise soğuktan ve içimi kaplayan korkudan beni koruyamıyor. O kırmızı elbiseyi, Marco'nun beni o elbiseyle gördüğünde gözlerindeki açlığı hayal ediyordum ki, nihayet uykuya daldıktan birkaç saat sonra cam kırılma sesi uykumu böldü.

Masanın altındaki boşluktan, ölümcül bir koreografi içinde hareket eden gölgelerin olduğu oturma odasını görebiliyorum. Daha fazla cam kırılıyor, bu sefer daha yakın. İrlandalıların kendine özgü aksanı, geceyi sert ve tehditkar bir şekilde dolduruyor.

"Kız nerede, Rosetti?"

"Gel de öğren," Marco'nun sesi sakın ama karanlık bir tonla.

Dizlerimi göğsüme çekince ellerim titriyor. Arkamda mobilyaların devrildiğini, ağır bir şeyin zemini titretecek kadar güçlü bir şekilde duvara çarptığını duyuyorum.

"O'Brienler gelinlerini geri istiyorlar," diye bağılıyor biri. "Hırsızlığın ailemizin onurunu lekeledi."

"Bıçaklı üç çocuk mu?" Marco'nun kahkahası yumuşak ve ölümcül. "Bu ikimizi de aşağılıyor."

İlk saldırgan harekete geçer ve Marco insanlık dışı bir şeye dönüşür. Şiddetinin hassasiyeti nefesimi keser: tek bir akıcı hareketle silahını alır, bir başka hareketle adamın bileğini kırar, üçüncü hareketle bıçağı kaburgalarının arasına saplar. Kemik kırılma sesi, ıslak ve kesin, midemi bulandırır. İrlandalı asker yere düşer, kan İtalyan mermerine yayılır.

Elimi ağzıma bastırarak nefesimi bastırıyorum. Çığlık atmamak için dilimi ısırduğımda ağzıma demir tadı yayılır. O işte budur. On iki gecedir yanında uyuduğum kişi. Ölüm gibi hareket eden, hem güzel hem de korkunç bir katil.

Kalan iki asker birlikte ilerler, bıçakları kurşun geçirmez camdan sızan şehir ışıklarında parıldar. Marco duruşunu değiştirir ve ben, saldırmaya hazırlanan bir avcının gerginliğini fark ederim. Kolonyası artık kanın metalik kokusunu maskeleyemez.

"Bize ait olanı öylece alabileceğini mi sanıyorsun?" Uzun boylu olanı atılır, bıçağı Marco'nun bir saniye önce durduğu yeri keser.

Ama Marco çoktan hareket etmiş, adamın bıçaklı elini yakalamış ve kemik kırılana kadar bükümüştür. Marco, saldırganın şakağına dizini vurunca çığlık kesilir. Bir ceset daha yere düşer.

Masadan arkadan izliyorum, donmuş halde, dehşete kapılmış ama gözlerimi ayıramıyorum. Tanrım, yardım et, o hareket ederken meme uçlarım ipek kumaşın altında sertleşiyor. Beni kurtarmaya gelen adamları kocamın öldürmesini izlerken ıslanıyorum. Ama 'kurtarma' sadece 'mülkiyet devri'nin başka bir adı ve en azından Marco'nun kafesi artık tanıdık geliyor.

Üçüncü saldırgan daha akıllı, daha dikkatli. Bir kurt gibi Marco'nun etrafında dolaşıyor, zayıflık arıyor. "O senin dünyana ait değil, Rosetti. Bernardi prensesi senin tutsağın olmaktan daha iyisini hak ediyor."

"O benim korumam altında." Marco'nun sesi ölümcül bir tona düşüyor. "Önemli olan tek şey bu."

Acımasız bir verimlilikle çarpışıyorlar, kaçınan darbeler ve engellenen saldırılarla şiddetli bir dans. Marco'nun gömleği yırtılıyor ve haftalardır fark etmemeye çalıştığım kaslı göğsü ortaya çıkıyor. Kan, savaş boyası gibi cildinde izler bırakıyor, ama bu onun kanı değil. Henüz değil.

Bıçak sonunda onu bulur. Ölümcül bir darbeyi önlemek için dönünce bıçak omzuna saplanır ve beyaz kumaşın üzerine kırmızı lekeler yayılır. Marco hiç irkilmez, saldırganın boğazını yakalar ve adamın gözleri geriye dönene kadar sıkar. Ceset, sönük bir sesle yere düşer.

Üç adam, sanki kalp atışları kadar kısa bir sürede öldü, kanları mermer zeminlere yeni gerçekliğini resmetti. Penthouse, bakır ve şiddet kokuyordu. Marco ise intikam meleği gibi cesetlerin arasında duruyordu, vahşiliğiyle güzeldi.

Bacaklarım titremeyi kesmiyor. Cesetleri sayıyorum: bir, iki, üç. Tıpkı tespih boncuklarını sayar gibi. Oturma odamda üç adam ölmüş. Hayır, onun oturma odasında. Buradaki her şey onun, ben de dahil. Bu düşünce cesetlerden daha az korkutuyor beni, ve bu farkındalık beni en çok korkutuyor.

Marco'nun omzundan kan damlıyor, her damla mermer üzerinde küçük kırmızı bir patlama gibi. Elini yaraya bastırıyor ve elini çektiğinde avucunda kırmızı bir iz kalıyor.

"Valentina." Sesi beni felçten kurtarıyor. "Çıkabilirsin."

Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum, katliamdan gözlerimi ayıramıyorum. Temizlik ekibi yakında gelecek. Bir keresinde onlardan bahsetmişti, sorunları nasıl ortadan kaldırdıklarını.

"Kanaman var." Sözler ağzımdan çıkıyor, engelleyemiyorum.

"Ben iyiyim."

Ama iyi değil. Yara derin, hala kanıyor ve yüzü kan kaybından dolayı gri bir renk almış. Hafifçe sallanıyor, duvara yaslanarak dengede kalmaya çalışıyor.

Bu benim seçim anım. O yaralı, savunmasız. Anahtar kartını bulabilirsem asansör çalışabilir. O zayıfken kaçabilirim, bu güzel hapisneden kurtulabilirim. Ama nereye gideceğim? Beni satan babama mı? Şiddet kullanarak beni geri almaya çalışan İrlandalıları mı?

On iki gün. Kurtarıcıları yerine beni esir alan kişiyi seçmem için bu kadar zaman yetti. Psikoloji ders kitapları benimle eğlenceli bir gün geçirebilir. Ama ders kitapları, farklı esaret türleri arasında seçim yapmak zorunda kalmamış insanlar tarafından yazılır.

"Dikiş atılması lazım." Sesim garip geliyor, cesetlerin arasında duran biri için fazla sakin. "İlk yardım çantan nerede?"

Bana, başka bir dilde konuşmuşum gibi bakıyor. "Kaçmalısın."

"Kanaman var," diyorum, sanki bu bir cevapmış gibi.

Temizlik ekibi sessiz ve verimli bir şekilde, ceset torbaları ve çamaşır suyu ile gelir ve ölüm hiç olmamış gibi ortadan kaybolur. Ben Marco'yu tuvalete götürürken onlar etrafımızda çalışırlar.

"Bu acıtacak," diye uyarıyorum, tıbbi çantasından iğneyi çıkarıyorum.

"Senin kaçmayı düşünmeni izlemekten daha kötü olamaz." Gözleri benimkilere bakar, acının altında ham bir şey vardır. "Gördüm. Kalma kararını verdiğin anı."

"Evet." İğneyi derisine batırıyorum, tezgaha tutunmasını izliyorum. "Senin yerine sana yardım etmeyi seçtim."

Parmaklarım bu dansı çok iyi hatırlıyor: eti delip geç, sıkıca çek, bağla. Annemin sesi hafızamda yankılanıyor: "Ellerini sabit tut, tesoro. Ağlamak dikişleri çarpık yapar." Bazen yaralanırdı, kaza olduğunu söylerdi, ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. On iki yaşına geldiğimde, tıp derslerine başlamadan önce bile temel ilk yardım bilgisine sahiptim, küçük yaraları tedavi edebiliyordum. Annem ölmeden önceki gece, dudağı yarılmış ve kaburgaları incinmişti. O zaman da ona yardım etmişim.

"Bunu daha önce de yaptın." Bu bir soru değildi.

"Eğitim aldım. Ayrıca... annem." Anılar sesimi kesiyor. "Ölmeden önce. Babam... annem yaralanırdı. Ben de ona yardım ederdim. Bana temel ilk yardım bilgilerini öğretti, her kadının kendine bakmayı bilmesi gerektiğini söylerdi."

Elini elime koyarak, işimi durdurdu. "Ona zarar mı verdi?"

"Bazen." Kendimi kurtarıp dikişe devam ediyorum. "Bana hazırlıklı olmayı öğretti. Bu konuda çok iyi oldum. Fazla iyi."

Ellerimdeki kanı temizlerken, annemin ellerini görüyorum: her şeye rağmen sabit, kriz anlarında yetkin. Bana yaraları tedavi etmeyi öğretti. Şimdi ise beni esir alan kişinin yaralarını tedavi ediyorum. Bu ironik durum boğazımı yakıyor.

"Bir keresinde ayrılmaya çalıştı," diye devam ediyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor. "O zaman işler daha da kötüye gitti. O zaman gerçekten nasıl yardım edeceğimi, sonuçlarla nasıl başa çıkacağımı öğrendim."

Yara artık temiz, düzgün dikişlerle kapatılmış ve çok az iz bırakacak. Bölgeye antiseptik sürüyorum, acıdan gerildiğini hissediyorum. Bu kadar yakinken, kan, ter ve çamaşır suyu kokusuyla karışık kolonyasını alıyorum, her şeye rağmen amımı sıkılaştıran bir koku.

"Tamam." Geri çekiliyorum, ama eli bileğimi yakalıyor, babamın tutuşunun morartacağı yerde nazikçe.

"Sana dokunmayacak," diyor Marco yumuşak bir sesle. "Asla. Sana söz veriyorum."

"Beni çoktan sattı." Annemin çektiği acıları hatırlayınca boğazım düğümleniyor. "Tıpkı onu mahvettiği gibi."

"Ama sen hayatta kaldın." Beni kendine doğru çekiyor ve ben direnmiyorum. "Şiddetin kıldığı şeyleri iyileştirmeyi öğrendin. Bu zayıflık değil, principessa. Bu güç."

Onun banyosunda dururken, yarasını tedavi ederken ellerim hala kanlıyken, annemin acı çekişinin hatıraları zihnimde hala tazeyken, aramızda bir şey değişiyor. İkimizin de şiddet tarafından şekillendirildiğimizi anlıyoruz: o şiddet uygulayan, ben ise şiddet sonrası tanık olarak.

Titrememi durduramıyorum.

Saldırıdan bu yana saatler geçti, ama ne zaman gözlerimi kapatsam, mermerin üzerinde cesetler, mükemmel ışıktaki biriken kan görüyorum. Güvenlik sistemi onarıldı ve iki gardiyan koridorda devriye geziyor olsa da, uyuduğum yatağın uzak kenarı bana çok açık geliyor.

California king yatakta, yatak izin verdiği kadar ondan uzak, sert bir şekilde yan yatıyorum, ama bu yeterli değil. Gölgeler hareket ediyor gibi görünüyor, her ses beni irkiltiyor. Annem, beni esir alan kişiden rahatlık dilediğimi görse ne düşünecekti? Ama annem öldü, ben hayattayım ve hayatta olmak, nasıl olursa olsun hayatta kalmak anlamına geliyor.

"Uyuyamıyorum." Bu itiraf içimi yakıyor. "Onları görmeye devam ediyorum."

Seslerini duyuyorum."

"Buraya gel." Sesi acı ya da yorgunluktan boğuk çıkıyor.

Reddetmeliyim. Aramızda kalan azıcık mesafeyi korumalıyım. Ama kabuslar gururumdan daha güçlü, bu yüzden aramızdaki mesafeyi aşip, yaralanmamış tarafına yaslanana kadar kayıyorum.

"İhtiyacım var..." diye başlıyorum, sonra nasıl soracağımı bilemeden duruyorum.

"Neye ihtiyacın var?" Sesi karanlıkta nazikçe yankılanıyor.

"Sadece... beni sarıl. Lütfen." Sözlerim kırılganlıkla yanıyor.

Kolunu bana doluyor, yarasına dikkat ederek, beni kendine daha da yaklaştırıyor. Yüzümü çıplak göğsüne bastırıyorum, kokusunu içime çekiyorum, kalp atışlarının şiddetinin yankılarını bastırmasına izin veriyorum. Eli şaşırtıcı bir yumuşaklıkla saçlarımı okşuyor.

"Seni her zaman koruyacağım," diye fısıldadı saçlarıma, sözleri bir yemin ve bir iddia gibiydi. "Kimse benim olan şeye dokunamaz. İrlandalılar, baban, benim şehrimde nefes alan hiç kimse."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye fısıldadım, vücudum onun vücuduna yapışırken.

"Biliyorum." Dudakları saçlarımı okşadı. "Ama bu gece seni rahatlatmama izin ver. Kabuslar geçene kadar sana sarılmama izin ver. Burada güvendesin, principessa. Her zaman güvendesin."

Ve bir şekilde, onun sıcaklığıyla çevrili, kollarında korunaklıyken, ona inanıyorum. Sunduğu rahatlık kemiklerime işliyor, korkuyu uzaklaştırıyor. Kulaklarımın altında düzenli atan kalbi, beni saran güçlü kolları, karanlığı uzak tutuyor.

Gözlerim ağırlaşıyor, yorgunluk sonunda korkuyu yeniyor. Aklımdaki son mantıklı düşünce, ona ne kadar mükemmel uyduğum: her kıvrımım, onun sert hatlarına tam oturuyor. Bu, olmaması gerekse de ne kadar doğru geliyor. Zihnim bu düşünceye isyan etse de, bedenim onun bedenini güvenlik, ev olarak tanıyor.

Uykuya dalıyorum, beni esir alan kişinin kollarında güvendeyim, onun sıcaklığı gecenin soğuk korkusunu uzaklaştırıyor.

Uyandığımda, ilk hissedeceğim şey, sabah ışığında sırtıma bastırılan, sert ve ısrarcı olan onun penisi olacak. Ve yapacağım ilk seçim, on iki gündür biriken bu açlığa sonunda teslim olup, ondan uzaklaşmak mı, yoksa ona karşı koymak mı olacak.

Ama bu yarının savaşı. Bu gece, kendime şunu izin vereceğim: onun koruması, rahatlığı, beni sahip olduğu bir şeyden ziyade

sahiplenilmiş bir şey değil de değerli bir şey gibi kucaklayan kolları.

8 - Marco

Bu kulüpteki her erkek seni izliyor, prenses. Benim olanı istiyorlar.

Valentina'yı Noir'ın VIP girişinden geçirirken, elim sahiplenici bir şekilde beline koymuşum, bu sözler kulaklarımda yankılanıyor. Kırmızı elbise, sıvı ateş gibi vücudunun kıvrımlarına yapışıyor, o butikte kontrolümü sınavan elbisenin aynısı. Bu gece hiç tereddüt etmeden onu seçti ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Gözlerimdeki o açlığı tekrar görmek istedi, sadece ipek ve teniyle Marco Rosetti'yi uçurumun eşiğine getirebilmenin gücünü hissetmek istedi.

Kulüp, göğsünüzde hissedebileceğiniz kadar güçlü bas sesleriyle titriyor, stratejik aydınlatma karanlığı kırıyor ve her şeyi samimi ve tehlikeli hale getiriyor. Benim bölgem. Benim kurallarım. Her iş ortağımın ve düşmanımın, onun artık kime ait olduğunu tam olarak görmesi için sergilenen benim güzel esirim.

Bu geceki görünüşüm tesadüfi değil. Torrelli ailesi, Detroit'ten gelen temsilcilerle birlikte burada. Bernardi prensesinin kaderi hakkında on iki gün süren spekülasyonların ardından, isteyerek ya da istemeyerek, onu benimle birlikte görmeleri gerekiyor. Korktukları ittifakın öldüğünü, onun yerine çok daha kalıcı bir şeyin geçtiğini anlamaları gerekiyor.

Torrelli masasının önünden geçerken kulağına fısıldıyorum, "Gülümse. Bu gece Rosetti adını temsil ediyorsun."

Dokunuşumla omurgası sertleşiyor, ama çenesini kaldırarak bana meydan okuyor ve bu da benim aletimi ağrıtıyor. Onu o sunaktan kaçırmamın üzerinden on iki gün geçti, ama hala her nefesinde benimle mücadele ediyor. Tabii vücudu ona ihanet etmediği sürece. Tabii bacaklarını birbirine sıkıştırıp, yakınlığının neden olduğu acıyı hafifletmeye çalışmadığı sürece.

VIP kabini tüm dans pistini görüyor, herkesin bizi görebileceği ama mahremiyetimizi koruyabileceğimiz bir konumda. Önce ben içeri giriyorum,

sonra onu kendime doğru çekiyorum, uylukları benimkilere yapışıyor, kolumu omuzlarına doluyorum. Bana mükemmel bir şekilde uyuyor, sanki benim eksik parçalarımın oyulmuş gibi.

"Bu çok aşığılayıcı," diye fısıldıyor, ama meme uçları ipek kumaşa sertçe baskı yapıyor, bakan herkesin görebileceği şekilde.

"Bu iş meselesi." Garsona her zamanki siparişimizi işaret ediyorum: bana viski, ona şampanya. "Artık her aile senin benim olduğumu bilmeli. Karışıklık yok. Soru yok."

Genelde flört eden sarışın garson, Valentina'yı nasıl tuttuğuma bir bakış atar ve gözlerini aşağıya indirir. Akıllı kız.

"Ben senin ödölün değilim," diyor Valentina, ama parmaklarım çıplak omzunu okşadığında geri çekilmiyor.

"Hayır," diyorum, dokunuşumla titrediğini izleyerek. "Sen bundan çok daha fazlasısın."

On iki gün boyunca benimle mücadele etti ve ben de zafer kadar bu mücadeleyi de arzulamaya başladım. O, benim içimde değişebileceğini bilmediğim bir şeyi değiştiriyor. Aileme karşı duruşu, pes etmeyi reddetmesi baş döndürücü.

Şampanya gelir ve onun bir yudum almasını, yutarken boğazının hareket etmesini izlerim. Yaptığı her şey zariftir, öfkesi bile. Özellikle öfkesi. Etrafımızdaki insanlar, benim masamda, benim servetimi temsil eden elmasları takan, benim varlığımla damgalanmış Bernardi prensesini fark edince sohbetleri durur.

Yan masada, Torrelli'nin karısını görüyorum, saçları mükemmel, gözleri donuk, sadece kocası izin verdiğinde hareket ediyor. O, yıllarca esaret altında kaldıktan sonra mafya karılarının dönüştüğü hal. Bu karşılaştırma Valentina'nın da aklına gelmiş olmalı, çünkü gerginleşiyor.

"Benimle dans et," diyorum, ayağa kalkıp elimi uzatarak.

"Çamaşır suyu içmeyi tercih ederim."

"Yalancı." Eğilip ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Zihnin inkar etse de vücudun gerçeği biliyor."

Yüzü kızarır, ama elimi tutar ve beni dans pistine götürmeme izin verir. Kalabalık bizim için ayrılır, herkes Don ve kaçırdığı gelini tanır. Müzik daha yavaş, daha şehvetli bir parçaya geçer ve onu bana doğru çekerek aramızda hiç boşluk kalmayana kadar yaklaşıtıyorum.

"Herkes bakıyor," diyor, elleri omuzlarımda.

"Güzel." Avucumu belinin altına bastırıyorum, ipek kumaşın içinden cildinin sıcaklığını hissediyorum. "Onlara sana ne kadar mükemmel uyduğunu görelim."

Birlikte hareket ediyoruz ve direnmesine rağmen, o benim liderliğimi kusursuz bir şekilde takip ediyor. Zihni isyan etse de, vücudu benimkini tanıyor ve ona tepki veriyor. Göğsünün benimkine bastırıldığı yerde kalbinin hızla attığını, ellerinin hafif titremesini hissedebiliyorum.

"Bu elbiseyi sen seçtin," diyorum şakağına, parfümünün kokusunu içime çekerek.

"Tamamen çirkin olmayan tek seçenek buydu," diye yalan söylüyor, ama onu döndürüp daha sıkı çekince nefesi kesiliyor.

"Bunu seçtin çünkü tam olarak böyle bakmamı istedin." Elim belini kavrar, başparmağım göğsünün hemen altını okşar. "Çünkü o butikte seni kırmızı giyinmiş görünce nasıl tepki verdiğimi hatırlıyorsun."

"Hayal görüyorsun."

Ama o bunu inkar etmiyor. Vücudu benimkine adeta eriyip bariyerken, her hareketinde nefesi kesilirken bunu inkar edemez. Şarkı biter, ama ben onu bir an daha kucaklarım, bu kulüpteki her erkeğin Valentina Rosetti'nin tamamen, geri dönülmez bir şekilde bana ait olduğunu görmesini sağlarım.

Kabine geri dönüyoruz ve onu öncekinden daha da yakına çekiyorum, uyluğumu onun uyluğuna bastırıyorum, kolumu omuzlarına doluyorum. Bu sefer direnmiyor, yerini öğreniyormuş gibi bu yakınlığı kabul ediyor. Parmaklarım saçlarıyla oynuyor, koyu renkli bukleleri çevirirken, saygılarını sunmak için yaklaşan çeşitli iş arkadaşlarıma başımı sallıyorum.

Her biri onu gizlemeye çalıştıkları bir arzu ile bakıyor. Her biri bu arzuyu çok açık bir şekilde göstermemenin daha iyi olduğunu biliyor.

Kulübün loş ışığında onun profilini incelerken viskimden bir yudum alıyorum. "Kütüphanemden bazı kitapların kaybolduğunu fark ettim. Askeri strateji kitapları... Clausewitz, Sun Tzu, Sezar'ın Yorumları."

Parmakları şampanya kadehini sıkıca kavrar, ama bana bakmaz. "Ne kadar ilginç."

"Onlar benim kişisel notlarımın bulunduğu baskıları. Yıllarca süren analizler." Yutkunurken boğazının hareketini izliyorum. "Nereye gittiklerini

nerede olduklarını biliyor musun?"

"Belki de yanlış yere koymuşsundur." Çenesini, yalan söylediğini belli eden o meydan okuyan tavırla kaldırdı. "Son zamanlarda dikkatin dağınıktı. Gelin kaçırmak konsantrasyon gerektirir."

"Ben eşyalarımı kaybetmem," diyorum, omzunu daha sıkı tutarak.

"Belki fareler vardır." Yine bakışlarımı kaçırarak bir yudum daha aldı. "Çok eğitilmiş fareler."

"Fareler," diye tekrarlarım, istemeden de olsa eğlenerek. Boynuna yayılan hafif kızarıklık bana her şeyi anlatıyor. Benim küçük prensesim stratejilerimi incelemiş, düşüncelerimi okumuş.

"Ya da belki biri ödünç almıştır," diyor, sonunda alıştırılmış masumiyetle gözlerime bakıyor. "Sofia olabilir mi?"

"Sofia askeri tarih okumaz." Parmaklarımla saçının bir tutamını oynatıyorum. "Ama görünüşe göre benim penthouse'umda yaşayan biri okuyor."

Çenesini, kanımı kaynatacak kadar meydan okuyan bir şekilde kaldırıyor. "O zaman umarım onları bulursun."

Sesindeki meydan okuma çok açık. Beni kışkırtıyor ve ikimiz de bunun farkındayız.

Antonio Salvatore davetsizce masamıza yaklaşıyor ve Valentina'nın yanımda gerildiğini hissediyorum.

Salvatore'nin yardımcısı, soyadının benim bölgemde bir anlam ifade ettiğini düşünen bir adamın kibriyle hareket ediyor. Gözleri Valentina'ya kilitleniyor ve vücudunu, çenemi sıkmamı sağlayan bir takdirle tarıyor. Arkasında, iki askeri, rahat görünmeye çalışarak bekliyor.

"Don Rosetti," diyor, ama dikkati karımda kalıyor. "Ve güzel Bayan Rosetti. Duyduğuma göre evlilik... alışılmadık bir şekilde gerçekleşmiş."

"En iyi şeyler hep öyledir," diyorum, sesim sakın olsa da göğsümde öfke yükseliyor.

Antonio izinsiz olarak kabine girer ve Valentina'nın diğer tarafına oturur. Çok yakın. Bu saygısızlık kasıtlı ve hesaplıdır. Tüm kulübün önünde benim otoritemi sınamaktadır.

"İrlandalıların misilleme planladığını duydum," diyor Antonio, gözleri hâlâ Valentina'nın üzerinde. "Belki de prenses, Salvatore'nin koruması altında daha güvende olur."

Salvatore'nin koruması altında daha güvende olur."

Tehdit ince ama açıktır. Benim olanı koruma yeteneğimi sorgulamak. Başka birine ihtiyacı olduğunu ima etmek.

"İrlandalılar daha iyi bilir," diyorum, sesim uyarıcı bir tona düşüyor. "Sen de öyle yapmalısın."

"Çok güzel görünüyorsun," diyor ona, benim uyarılarımı görmezden gelerek, ve sonra ölüm fermanını imzalayan bir şey yapıyor.

Kızın koluna dokunur.

Parmakları, konuşurken, sahiplenici ve küstahça, onun çıplak teninde aşağı doğru kayıyor. "Güzel kadınlar kafeste tutulmamalı, Rosetti. Belki de o biraz... özgürlük ister."

Ölümcül bir sessizliğe bürünürüm. Akıllı adamları kaçırın türden bir sessizlik.

Tüm VIP bölümü nefesini tutmuş gibidir. Konuşmalar durur. Müzik devam eder ama uzak, kulaklarımda çınlayan kanın uğultusu altında boğuk gelir. Bu pislik karıma dokunuyor. Otoritemi sınıyor. Hakımı sorguluyor.

Valentina aramızda donmuş halde çekilmiyor, ama parmaklarımdan boğazına dokunduğu yerde nabzının hızlandığını hissediyorum. Tehlikeyi fark ediyor, havada çınlayan elektrik gibi öfkemi hissediyor.

"Elini karımdan çek," diyorum, her kelime kesin ve ölümcül, "yoksa onu sonsuza kadar koparırım."

Antonio gülümsüyor, aptal herif gerçekten gülümsüyor, eli hala karımın teninde. "Belki de ona ne istediğini sormalısın."

"İstiyorum," diyor Valentina ve ikimiz de ona dönüyoruz. "Bana dokunmayı bırakmanı istiyorum."

Ama Antonio elini çekmiyor. Bunun yerine, sahiplenici ve aşağılayıcı bir şekilde kolunu sıkıyor. "Hadi ama, bella. Elbette seni hırsız gibi çalan bir adamdan ziyade, seni hak ederek kazanan bir adamı tercih edersin."

Saygısızlık VIP bölümünde yankılanır. İnsanlar artık açıkça bakıyor, Chicago'nun Don'unun bu sorunu nasıl çözeceğini görmek için bekliyorlar. Benim olanı nasıl koruduğumu.

"Son şansın," diyorum
yumuşak bir sesle. O
gülüyor.

Elim hızla uzanır ve Antonio tepki veremedi bileğini yakalar.

İlk kemik hafif bir çatırtıyla kırılır, gözleri şokla büyür. Sonra sistematik bir şekilde bastırarak büküyorum ve kırılan kemiklerin sesi müziğin üzerinde yankılanıyor. Radius kemiği kırılıyor. Sonra ulna kemiği. Her kırılma kasıtlı, maksimum hasar verecek şekilde tasarlanmış.

Antonio'nun çığlığı kulübü yırtarken, ben onun elini kemik kemik kırmaya devam ediyorum. Kompozit kırıklar deriyi yırtarken, kan mermer zeminde birikiyor. Bu işin hassasiyeti, kontrolü, onu rastgele şiddetten daha kötü hale getiriyor. Bu bir sanat.

"O benim," diye homurdanıyorum, hala elinden geriye kalanları ezmeye devam ediyorum. "Karım. Benim korumam altında."

Askerleri öne çıkar ama adamlarım kalabalığın içinden silahlarıyla ortaya çıktıklarında donup kalırlar. Akıllı müşteriler çoktan geri çekilip bize yer açmışlardır. Aptal olanlar ise güvenlik görevlilerim onları vazgeçirene kadar telefonlarını çıkarırlar.

Antonio ayaklarımızın dibinde kıvranıyor, parçalanmış elini göğsüne bastırıyor. Yırtık deriden beyaz kemik parçaları çıkıntı yapıyor. O eli bir daha asla düzgün kullanamayacak. Ne zaman bir şey tutmaya çalışsa, Marco Rosetti'ye ait bir şeye dokunmanın bedelini hatırlayacak.

Ayağa kalkıyorum ve Valentina'yı da benimle birlikte kaldırıyorum.

Kan, kulübün ışıklandırmasında koyu renkte görünen beyaz mermerin üzerine yayılıyor. Antonio inliyor, sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor ve arkasında kırmızı bir iz bırakıyor. Bu manzara karımı tiksindirmeli. Onu dehşete düşürmeli. Evlendiği canavardan uzaklaşmasını sağlamalı.

Ama o, daha da yaklaşıyor.

Valentina'nın vücudunun benimkine değen sıcaklığı bana her şeyi anlatıyor.

O tahrik olmuş. Şiddet yüzünden. Onu dokunmaya cüret eden bir adamı yok ettiğimi izleyerek. Onun üzerinde kokusunu alabiliyorum, o tatlı koku şimdi daha da güçlenmiş, parfüm ve şampanya ile karışmış. Göğüslerime sıkıca bastırdığı için meme uçları sertleşmiş ve hareket ettiğinde bacaklarının birbirine sıkıştığını, kalçalarının dans ettiğini hissediyorum.

Ama başka bir şey daha var, boğazındaki hızlı nabız sadece tahrik değil, korkuyu da gösteriyor. Parmaklarının birbirine dolanma şekli.

Güvenlik Antonio'yu götürmek için gelir, kanlar içinde inleyen Antonio'yu dışarı sürükler. Diğer müşteriler bize geniş bir mesafe bırakır, konuşmalar yeniden başlar ama daha sessizdir, herkes az önce olanların farkındadır.

Kulübün diğer tarafında bir hareket gözüme çarptı. Christopher O'Brien barda oturmuş, hesaplı bir ilgiyle bizi izliyor, soluk saçları geriye taranmış, gelincik suratının her santimini ortaya çıkarmış. Viski kadehini alaycı bir şekilde kaldırıp kadeh kaldırıyor, gülümsemesi cam kadar keskin. O'Brien kardeşlerin küçük olanı, Liam'dan daha zeki, bu yüzden daha tehlikeli. Düşünden beri çok sessiz.

"Bir sorun mu var?" Valentina, bakışlarımı takip ederek soruyor.

"Henüz yok," diyorum, ama ikimiz de bunun geçici olduğunu biliyoruz. "Titriyorsun," diyorum, elimi beline koyarak.

"Evet," diye itiraf ediyor, ama uzaklaşmıyor. Aksine, içimdeki mücadeleyi hissetmeme rağmen, benim sıcaklığımı, varlığımı arayarak daha da yaklaşıyor.

"Hoşuna gitti," diyorum kulağına, soru değil. Nefesi kesiliyor. "Bu iğrenç."

"Bu dürüstlük." Başparmağım ipek kumaşın üzerinden belini okşuyor.

Yüzünü göğsüme çevirerek ifadesini gizliyor, ama vücudunun tepkisini hissediyorum. Bana karşı eriyişi, ellerinin ceketimi kavraması, sürtünme arayan kalçalarının hafifçe sallanması.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı, ama sesinde hiç sıcaklık yoktu.

Kulüp etrafımızda devam ediyor, ama biz kendi dünyamızda yaşıyoruz.

Onun uyarılması aramızdaki havayı kokulandırıyor, benim aletimi titretiyor. "Gidelim," diyorum ve onu çıkışa doğru yönlendirmeye başlıyorum.

"Hayır." Durur, genişlemiş göz bebekleri ve kızarmış yanaklarıyla bana bakar. "Henüz değil."

"Neden?"

"Çünkü şimdi gidersek, ben..." Dudaklarını ısırarak sözünü keser. "Ne yaparsın, prenses?"

Acı ve güzel bir gülümsemeye güler, ama cevap vermez.

Parmaklarımla çenesini okşarım, istemese de dokunuşuma doğru eğildiğini hissederim.

"Senden nefret ediyorum," diyor, ama elleri hala ceketimi sıkıca tutuyor, beni yakınında tutuyor.

"Biliyorum." Kanımda hala şiddet dolaşmasına rağmen nazikçe alınını öperim. "Ama yine de bana ihtiyacın olmaya başlıyorsun."

9 - Valentina

Marco Rosetti ocak başında durmuş, bir İtalyan büyükannenin yumuşak hareketleriyle yumurtaları çırpıyor. Bu manzara beni mutfak kapısında donduracak kadar etkiliyor, ipek geceliğim birdenbire çok ince, çok açık hale geliyor, güneş ışığı tavandan tabana pencerelerden içeri girerek Chicago'yu altın rengine boyuyor.

Bir an için gördüklerimi sindiremiyorum. Bu, Antonio'nun bana dokunduğu için elini parçalayan adam. Diğer erkeklerin cüzdan taşıdığı gibi silah taşıyan adam. Ama işte burada, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, çırpıcıyla her hareketinde kasılan ön kollarını ortaya çıkaran, neredeyse... evcimen bir adam.

Hain bedenim hemen tepki veriyor. İpek kumaşın altında meme uçlarım sertleşiyor, bacaklarımın arasında o tanıdık ağrı oluşuyor. İki hafta boyunca onun yanında uyuyarak, kokusunu soluyarak, bedenim onu kırılamayacağım bir bağımlılık gibi arzulamayı öğrendi. Çıplak ayaklarımın altındaki mermer soğuk, bu yüzden her adımımı, hassaslaşmış tenime değen ipek kumaşın her hareketini aşırı derecede fark ediyorum.

Onu diktiğim omuz artık sertlik olmadan hareket ediyor, İrlandalı bıçağın yarası neredeyse tamamen iyileşti. Ellerim kanının sıcaklığını hatırlıyor, kaçmak yerine iyileştirmeyi seçtiğimi. Bu anı göğsümde bir şeylerin kıvrılmasına neden oluyor. Tam olarak pişmanlık değil, tam olarak memnuniyet de değil, ama ikisinin arasında tehlikeli bir şey.

"Uyandın," diyor dönmeden. Elbette yaklaşmamı duymuştu. Bu adam hiçbir şeyi kaçırmaz.

"Yemek yapıyorsun." Sözler, durduramadan ağızımdan çıkıyor, içten bir şaşkınlıkla.

Omzunun üzerinden bakıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor, bu gülümseme onun kim olduğunu hatırlatacak kadar keskin. "Nonna'm tüm torunlarının öğrenmesini isterdi. 'Ya seni doğru dürüst besleyemeyen bir kadınla evlenirsen ne olacak?

düzgün yemek yapamayan bir kadınla evlenirsen ne yaparsın?" Sesi "nonna" kelimesinde yumuşar, daha önce onda hiç duymadığım bir şefkat taşır. Sonra gözleri, ince ipekten görünen vücudumu tararken kararır. "Ama senin başka iştahların olduğunu öğreniyorum ve ben daha çok onları tatmin etmekle ilgileniyorum."

Bu anın samimiyeti, onun yaptığı herhangi bir tehditten daha tehlikeli geliyor. Bu, takım elbisesinin zırhı ve soğukkanlılığı olmayan Marco. Bu, büyükannesinden tarifleri öğrenen, her şeyde olduğu gibi yumurtaları da aynı hassasiyetle çırpın bir adam.

"Bu onun karbonara sosu," diye devam ediyor, krema ve peynirin hafifçe kaynadığı tavayı işaret ederek. "Mağazadan satın alınan sosu kullanan torunlarını reddetmekle tehdit ederdi."

Kendime engel olamadan, merak ve inanılmaz koku beni kendine çekiyor. Mutfak, modern tasarım ve pahalı aletlerle donatılmış bir harikadır, ama şu anda neredeyse... normal hissettiriyor. Birinin sevdiği biri için kahvaltı hazırladığı herhangi bir mutfak gibi.

Hayır. Böyle düşünemem.

"Kahvaltıda carbonara mı?" diye soruyorum.

"Sadece omleti lezzetlendirmek için bir kaşık kadar," diyor göz kırparak. "Kimseye söyleme."

Ben de pek de gülünç olmayan bir kahkaha atıyorum.

"Espresso?" Cevabımı beklemeden İtalyan makinesinden kahveyi doldurur. Bana uzattığı fincan narin porselendir, içindeki kahve zengin ve mükemmeldir.

Reddetmek küçük düşürücü olur diye kabul ediyorum ve ilk yudumda istemeden gözlerimi kapatıyorum. Olağanüstü. Elbette öyle. Bu çatı katındaki her şey lüksüyle baştan çıkarmak için tasarlanmış.

"Nonna sana iyi öğretmiş," diye itiraf ettim, onun omleti ustaca tabağa koyuşunu izlerken.

"Hepimize öğretti. Ailesini besleyemeyen bir erkeğin aile adını hak etmediğini söylediler." Önüme bir tabak koydu, sonra kahvaltı barında kendi yerine oturdu. Yakın. Çok yakın. Uylukları benimkine değdi ve bu temas doğrudan kalbime işledi. "Bize öğrettiklerini hatırlamak, çocukluğumdan en sevdiğim anılardan biri."

İlk lokmamı alırken itirafımız aramızda asılı kalır. Lezzetler dilimde patlar. Zengin, kremi, mükemmel dengeli. Durduramadan küçük bir zevk sesi kaçar.

Bu sesle gözleri kararır, göz bebekleri yemekle ilgisi olmayan bir açlıkla büyür. "Bu sesleri çıkarmaya devam et prenses, yoksa kahvaltı planladığımızdan çok farklı bir şekilde bitecek."

Yüzümü sıcaklık kaplar, içim onun sesindeki vaatle gerilirken yüzümün alt kısmına doğru iner. Bar taburesinde yer değiştirerek acıyı hafifletmeye çalışırım, ama hareket sadece acıyı daha da kötüleştirir. İnce ipek geceliğim hiçbir koruma sağlamaz. Yükselen kısmında çıplak tenime değen serin deriyi hissedebiliyorum.

Dışarıda, güneşin doğuşu Chicago'nun silüetinde yavaşça ilerlemeye devam ediyor ve her şeyi altın rengi bir ışıkla kaplıyor. Işık, çatı katını bir hapishaneden başka bir şeye, neredeyse bir ev gibi görünen bir şeye dönüştürüyor. Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama aklımdan çıkmıyor.

"Peki nasıl bitmesini planlamıştın?" diye soruyorum, kendime rağmen. "Kahvaltıyı, yani."

Düşünürken parmaklarıyla tezgâhı tıklatıyor. "Belki de romanlar hakkında canlı bir tartışma ile."

İnanamama duygusu, engelleyemeden ağızımdan kaçıyor. "Karga Chicago belediye başkanı olduğu gün, senin kurgu okuduğuna inanırım."

Ağız, sanki beni tuzağa düşürmüş gibi seğirir. "Calvino okudun mu?"

"İtalo Calvino mu?" Ona göz kırpıyorum. "Gerçekten kurgu mu okuyorsun?"

"Neden bu kadar şaşırdın?" Kahvaltı barına oturur, bergamot kokulu kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. "Sadece askeri strateji kitapları okuduğumu mu sandın?"

"Şey, üç rafın dolu olduğunu düşünürsek..."

"Dört raf," diye düzeltiyor. "Ama kütüphanede daha fazlası var.

If on a winter's night a traveler'ın ilk baskısı da dahil."

Karbonara soslu yumurtalarımı neredeyse boğazıma takılıyorum. "Calvino'nun ilk baskısı mı var?"

"Aslında birkaç tane var. Annem onları toplardı." Yüzündeki ifade yumuşar. "O, okuma kavramının kendisiyle oynadığı şekli çok severdi. Okuyucu ile hikaye arasındaki ilişkiyi."

"Dördüncü duvarı yıkmayı," diyorum, bir an için kiminle konuştuğumu unutarak. "Okuyucuyu kendi hikayesinin bir karakteri haline getirmesi."

"Aynen öyle." Gerçekten memnun görünüyor. "Çoğu insan bunu gösterişli bulur."

"Çoğu insan meta-kurguya sabır göstermez." Sinir bozucu derecede mükemmel olan yumurtalardan bir ısırık daha alıyorum. "Ama ben her zaman Görünmez Kentler'in onun başyapıtı olduğunu düşünmüşümdür."

"Marco Polo ve Kublai Khan'ın var olup olmadığı belli olmayan şehirler hakkında yaptıkları konuşma." Hafifçe gülümsüyor. "Sonunda her şehir Venedik'tir."

"Ya da her şehir, gözlemcinin zihninin bir yansımasıdır," diye karşılık veriyorum. "Mesele de bu zaten, görmeye hazır olduğumuz şeyi görüyoruz."

Beni, anlamadığım bir ifadeyle inceliyor. "Burada yaptığın şey bu mu? Görmeye hazır olduğun şeyi görmek mi?"

"Bence," diyorum dikkatlice, "Calvino bizim durumumuzu büyüleyici bulurdu. Zorla dayatılan gerçeklik, ama yine de bir şekilde tartışılabilir algı."

Kısa bir kahkaha atar — samimi, hesaplı değil. "Karım, filozof."

"Okumayı seven mahkumun," diye düzeltiyorum, ama her zamanki kadar sert değilim.

"Okumaktan bahsetmişken." Kalkıp kahvemi doldurur. "Kütüphanemden kesinlikle almadığın o savaş stratejisi kitapları... İşine yarıyor mu?"

Yüzüm kızardı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Clausewitz'in kitabının kenarına bıraktığın not özellikle anlamlıydı." Sesi rahattı, ama gözlerinde eğlence parıltısı yakaladım. "Savaştaki sürtüşme kavramının Çin mahallesindeki toprak anlaşmazlıklarına nasıl uygulandığı hakkında."

Donup kaldım, çatal ağzıma gitmeden yarı yolda durdu. "Onu buldun mu?"

"Torrelli ailesinin zayıflığı askerleri değil, tedarik zincirindeki sürtünmedir." Doğrudan alıntı. Bundan kesinlikle keyif alıyor. "Bu arada, haklıydın. Onlara yanlış yaklaşıyorduk."

"Nasıl... ne zaman..."

"Dün gece. Kitapları iade ederken sandığın kadar dikkatli değilsin." Tezgaha yaslanarak, tehditten çok eğlence dolu karanlık gözleriyle beni izliyor.

Güneş ışığı tezgahın üzerine pembe altın rengi bir ışık saçıyor ve havada sarımsak ve jambon kokusu dolaşıyor.

"Bu çok güzel," diyorum, yumurtaları işaret ederek, fazla rahat hale gelen sessizliği doldurmak için. "Gerçekten çok güzel."

"İki hafta oldu ve bu bana yaptığın ilk samimi iltifat." Sesi hafif, ama altında bir şey var. Memnuniyet.

Günler, benim bilinçli rızam olmadan yerleşmiş bir rutine dönüşmüştür. O iş için evden çıkar. Ben okurum. O geri döner. Akşam yemeği yeriz. Aynı yatakta uyuruz, ben sanki beni kurtaracakmış gibi yatağın kenarına tutunurum, o ise bana beklemediğim bir alan tanır. Her gece, bacaklarımın arasında onun ağzını düşünerek kendime dokunurum, sadece onun bana verebileceği şeye ihtiyaç duyduğum için kendimden nefret ederim.

"Sen pek övgü hak etmedin," diye karşılık veriyorum, ama sözlerimde gerçek bir sertlik yok.

Kalkıp kahvemi doldurur ve onun kahvemi nasıl içtiğimi tam olarak bildiğini fark ederim. Bunu ne zaman öğrendi? Onun beni izlediğini ne zaman fark etmeyi bıraktım?

Espressosundan bir yudum alır, her şeyi gören o koyu renkli gözleriyle bardağın kenarından beni izler. "Sen burada tutsak değilsin Valentina. Sen benim karımsın."

"Silah zoruyla evlendiğin bir karı," diye hatırlatıyorum ona, bulanıklaşan sınırları yeniden belirlemem gerekiyor.

"Evet," diye basitçe kabul eder. "Ama yine de karımsın. Ve ben benim olanı korurum."

"Benim" kelimesi, o adamın bana dokunduğu için elini nasıl parçaladığını hatırlatıyor bana. Kabuslar beni uyandırdığında beni nasıl kucakladığını. Her şeye rağmen burayı nasıl güvenli bir yer haline getirdiğini. O sahip olduğunu her gösterdiğinde nasıl ıslandığımı.

"Kütüphaneyi açacağım," diyor.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum, ama sesimde ikna edici bir ton yok.

"Hayır," diye kabul ediyor. "Ama yine de kitapları okuyacaksın. Ve akşam yemeğinde onlar hakkında konuşacağız. Ve karakterlerin motivasyonlarını tartışırken gözlerin parıldarken, sohbetten hoşlanmıyormuş gibi davranacaksın. Vücudun masanın üzerinden bana doğru eğilirken. Bir an için benden nefret etmen gerektiğini unutturken."

O haklı ve ikimiz de bunu biliyoruz. Düşüğümüz bu rutin rahatlatıcı hale geliyor. Tanıdık. Neredeyse gerçek bir evlilik gibi.

"Satranç oynar mısın?" diye soruyor, sanki o da gerçek bir evlilik hayal ediyormuş gibi. Ortak ilgi alanları olan bir evlilik.

Konunun değişmesi beni şaşırtır ve ofisinde gördüğüm süslü abanoz ve fildişi satranç tahtasını hayal ederim. "Annem öğretti."

"Benim de." Bir süre duruyor. "Satranç, her iki tarafın da eşit başladığı tek savaş olduğunu söylerdi."

"Ama bu doğru değil," diye itiraz ediyorum, kendimi tutamadan. "Beyazın ilk hamle avantajı var. Küçük ama istatistiksel olarak önemli."

"Bu oyunu ciddiye alan biri gibi konuşuyorsun."

"Anneme yenilmekten bıkmış biri gibi konuşuyorsun." Bu itiraf, engelleyemeden ağızından çıkıverir.

"Sana kökenini hiç anlattı mı? Hint oyunu Chaturanga'yı?"

Kafamı salladım, kahvaltıda edebiyat ve satranç tarihini tartışan Marco'nun bu görüntüsü garip bir şekilde beni büyülemişti.

"Ordunun dört bölümü var," diye açıklıyor. "Piyade, süvari, filler, savaş arabaları. Her parça kendi doğasına ve sınırlarına göre hareket eder. Kraliçe, ya da o zamanki adıyla danışman, sadece bir kareye çapraz olarak hareket edebilir. Tahtadaki en zayıf parçadır."

"Oyun Avrupa'ya ulaşana kadar," diyorum, şimdi hatırlayarak. "Ve aniden kraliçe en güçlü taş haline geldi."

"Avrupalılar bunun Kastilya'lı Isabella'yı onurlandırmak için olduğunu iddia ettiler." Dudakları kıvrılıyor. "Ama bence onlar sadece kraliçeleri küçümsemenin ölümcül bir hata olduğunu anladılar."

Bu sözün ağırlığı aramızda asılı kalır, tam bir iltifat da değil, tam bir tehdit de değil.

"Bu mu?" diye soruyorum. "Satranç mı? Ben senin tahtanda hareket ettirdiğin bir taş mıyım?"

"Hayır," diyor basitçe. "Sen bir oyuncusun. Sadece kazanmak mı yoksa tahtayı tamamen alt üst etmek mi istediğine karar veremedin."

Aramızda, olasılıklarla dolu gergin bir an uzar. Sonra telefonu çalar ve büyüğü bozar.

"İş," diyor, ekranı kontrol ederken kaşlarını çatarak bizi rahatsız eden kişiye şiddet uygulayacağını ima ediyor. "Gitmem gerek."

Onun yakınlığının kaybolması beni soğuk ve bir şekilde yoksun bırakır. Penthouse'da dolaşarak ihtiyacı olanları toplar ve Chicago'nun yeraltı dünyasını yöneten Don'a dönüşür. Kahvaltıyı hazırlayan adam, pahalı takım elbiseler ve kontrollü şiddet altında kaybolur.

"Tavada daha fazla carbonara var," diyor, her şeye uyguladığı aynı titizlikle manşetlerini düzeltiyor. "Defterler kütüphanede. Pencereden üçüncü rafta."

Sesime güvenemediğim için başımı sallıyorum. Bu ev içi diyalog çok normal, gerçek evliliğe çok benziyor, bizim gerçek durumumuza değil.

Kapıda durur, sonra mutfak adasının yanında donakalmış durduğum yere geri döner. Ben tepki veremedim, yanıma yaklaşır. O kadar yakın ki, vücudunun ısını hissediyorum, o lanet olası acı-tatlı kolonyanın kokusunu alıyorum, bu koku sadece bir nefesle bile bacaklarımın arasında bir karıncalanma yaratıyor. Eli çenemi kavırıyor, başparmağı elmacık kemiğimi okşarken eğiliyor. Dudakları alnıma baskı yapıyor, nazik ama uzun süreli, ve nefesinin cildimde yayıldığını hissediyorum. Bu temas dizlerimi zayıflatıyor, içim arzuyla doluyor.

"İyi günler, principessa," diye fısıldadı, sesinde benim de boğulduğum aynı arzuyla sertlik vardı.

Sonra gider, beni yalnız bırakır, tenimde yanan şefkatinin yankısı ve külotumda biriken ıslaklık ile.

Uzun bir süre kıpırdamadan duruyorum, elim onun dudaklarının dokunduğu yere doğru kayıyor. Bu hareket o kadar beklenmedik, o kadar nazikti ki, beni silah zoruyla ele geçiren adamla hiç uyuşmuyordu. Bu adam kim?

Sonra gider, beni normal bir sohbetin yankısıyla yalnız bırakır, iki kişinin kahvaltıda yapabileceği türden bir sohbet, biri

diğerini kaçırmamış olsaydı. Bu konuşma, tehlikeli dakikalar boyunca bunun gerçek olmadığını unutmamı sağlıyor.

Marco'nun bıraktığı tezgahın telefonu çaldı. Ekranda Alice'in adı yanıp sönüyordu. O gitmişti, rahatça cevap verebilirdim. Ama kelimeleri dikkatli seçmem gerektiği konusunda yaptığı uyarıyı hatırladım.

"Val?" Cevap verdiğimde sesi titriyor. "Aman Tanrım, gerçekten cevap verdin."

"Merhaba, bebeğim." Doğduğundan beri ona taktığım takma ad ağızından kaçıyor.

"İyi misin? Gerçekten iyi misin? Sadece öyle mi diyorsun?"

Pencereye yaklaşır, Marco'nun kişisel krallığı gibi aşağıda uzanan Chicago'ya bakıyorum. "Ben... durum biraz karmaşık, Alice."

"Babam, artık Rosettilerle birlikte olduğunu söylüyor. İrlandalılarla olan ilişkinin bittiğini." Sesi fısıltıya düşer. "Ailemizin korunması için kendini feda ettiğini söylüyor."

Boğazım düğümlenir. Tabii ki babam olayı bu şekilde çevirir, kendini kurban, beni asil bir fedakarlık olarak gösterir. "Öyle bir şey."

"Val, onu araştırdım. Marco Rosetti. Onun hakkında söyledikleri şeyler..."

"Muhtemelen doğrudur." Onu kesiyorum, bana pişirdiği kahvaltının tadını hala ağızda hissederken onun suçlarının listesini dinlemek istemiyorum. "En azından çoğu."

"O zaman nasıl..."

"Çünkü alternatifin Christopher O'Brien ile evlenmekti." Gerçeği durduramadan ağızdan kaçırır. "Ve bu olmayacaktı."

Aramızda sessizlik hakim. Sonra, sessizce: "Babam dün Christopher'dan bahsetti. Senin müsait olmadığın için, belki de yeniden düşünmenin zamanı geldiğini söyledi..."

"Hayır." Bu kelime keskin bir şekilde çıkar. "Bu olmayacak. Ben bunu sağlayacağım."

"Nasıl? Orada kapana kısılmışsın..."

"Sıkışıp kalmadım." Bu itiraf ikimizi de şaşırttı. "Yani, sıkışıp kaldım, ama... Marco babamın seni bu şekilde kullanmasına izin vermez. Bundan eminim."

"Onun yerine kendini ona vererek mi?"

Birkaç dakika önce alnıma dokunan dudaklarını düşünüyorum, her şeye rağmen nazikti. "O kadar basit değil."

"Val, sen... ona değer vermeye mi başladın?"

Soru aramızda asılı kalır, henüz incelemek için hazır olmadığım ağır anlamlarla yüklü.

"Gitmeliyim," diye cevap vermek yerine söylüyorum. "Ama Alice? Sen güvendesin. Çalışmalarına odaklan. Diğer her şeyi... ben hallederim."

"Seni seviyorum," diye
fısıldadı. "Ben de seni
seviyorum."

Kahvaltı bulaşıklarını yavaşça temizlerken, sabahki olayları zihnimde işliyorum. Alice iyi. Marco Rosetti Calvino okuyor. Annesi ilk baskı kitapları toplardı. Stratejik notlarımı buldu ve tehditkar değil, içgörülü buldu.

Daha sonra, kendimi kütüphanede Görünmez Kentler kitabını okurken buluyorum, onun özenli el yazısıyla yazdığı kenar notlarını okuyorum. Polo'nun, binalardan çok ilişkiler ve anılarla tanımlanan Zaira kentini anlattığı bölümün yanına şöyle yazmış: Her imparatorluk, nihayetinde güçten çok algı üzerine kuruludur.

Düşünmeden bir kalem alıp altına şunu ekliyorum: O zaman her imparatorluk yeniden çerçevelenerek yeniden inşa edilebilir.

Bu, bir şeyin başlangıcı gibi geliyor. Teslimiyet değil, tam olarak değil. Ama belki de Calvino haklıydı — her hikaye, yazar ve okuyucu arasındaki bir diyalogdur, her biri etkileşim y o l uyla diğerini yaratır.

Marco ve benim ikimizin de istemediği bir şey yazdığımızı düşünmeye başlıyorum.

Ve artık kimin yazar, kimin okuyucu olduğundan emin değilim.

10 - Valentina

Beni mihraptan kaçırmamasının üzerinden üç hafta geçti. Her şey değişmişken, hiçbir şey değişmemiş gibi davranarak geçirdiğim üç hafta. Şimdi Marco'nun çatı katındaki boy aynasının önünde durmuş, boynuma elmaslar takmasını izliyorum. Her taş başka bir zincir, başka bir hak iddiası ve bu gece Chicago'nun seçkin kadınlarının hepsi bunu bilecek.

"Güzel," diye fısıldıyor kulağıma, parmakları kolyenin durduğu nabız noktamda oyalanıyor. "Kraliçem."

Elmaslara kasıtlı olarak dokunuyorum, ağırlıklarını hissediyorum. Ona bunun boyun eğme olduğunu düşünmesini sağlayayım. Bunun bir strateji olduğunu biliyorum. "Senin ödülün demek istedin."

Yansıması gülümsüyor, karanlık ve bilgece. "İkisi de."

Siyah Valentino elbise her kıvrımı sarar, niyetini açıkça belli eden türden bir elbise. Ama beni ona ait kılan elmaslardır. Annesinin ölümünden beri kamuya açık yerlerde takılmayan Rosetti ailesinin mücevherleri. Bu geceki yardım müzayedesine katılan herkes bunun önemini anlayacaktır.

Annemin tespihleri çantamda saklı, tanıdık ağırlıkları, kafeslerini çok seven kadınlara ne olduğunu hatırlatıyor. Ama Marco'nun eli beni asansöre yönlendirmek için belime sahiplenici bir şekilde konduğunda, onun dokunuşuna hafifçe yaslanıyorum. Vücudumun ihaneti alışkanlık haline geliyor.

Palmer House balo salonu, zarafet kisvesi altında tehlikeli bir parıltıyla ışıltıyor. Tommy arabada beklerken, Marco'nun güvenlik ekibi girişimizin iki yanında duruyor, elleri gizli silahlarından hiç uzaklaşmıyor. İki askeri daha kalabalığa karışıyor, gözleri bize doğru yapılan her hareketi takip ediyor. Pahalı parfüm kokusu, silah yağının ve kocam gibi adamların peşinden gelen, zar zor dizginlenen şiddetin kokusunu tam olarak maskeleyemiyor.

Biz geçerken sohbetler kesiliyor. Marco'nun n önünden gidiyor. Altardan gelini kaçıran, kendisine ait olana dokunan bir adamın elini kıran Don. Kadınlar bana kıskançlık ve acıma karışımı bir bakışla bakıyor. Erkekler ise bana hiç bakmıyor, bunu yapan son erkeğın başına gelenleri çok iyi biliyorlar.

"Kötü şöhretli Bayan Rosetti," Margaret Whitmore yaklaşıyor, gülümseme kış kadar keskin. O, Senatör Whitmore'un karısı, Chicago Polisi'nin dokunamayacağı birisi, ama bu şehri gerçekte kimin ynettiğinin çok iyi farkında. "ok parlak görünüyorsun. Esaret sana yakışıyor."

Bu iğneleyici söz, zayıflığımı test ediyor. Çenemi kaldırıyorum, babam annemi mahvetmeden önce annemin bana ğrettiğı tüm asil tavır derslerini hatırlıyorum. "Kafes Cartier marka olduğunda özgürlük abartılır."

şaşkın bir şekilde gülüyor, yeniden değeriendiriyor. "Doğru. Ama bazı kuşların kafeste diğerielerinden daha güzel şarkı söylediğini tahmin ediyorum."

"Sadece şarkı söylemeyi seçerlerse," diye karşılık veriyorum, Marco'nun başparmağının omurgamı okşamasından onun onayını hissediyorum.

Mesajı anlar ve geri çekilir. Ben titreyen bir kurban değilim. Burada olmayı, onun elmaslarını takmayı, bu rolü oynamayı seçiyorum. Bu seçim tamamen bana ait olmasa bile.

"Muhteşem," diye fısıldadı Marco şakağıma, nefesi saçlarımı okşadı. "Benim kraliçem olmayı öğreniyorsun."

Övgü, istememe rağmen beni ısıtır, karnımın altında bir sıcaklık hissedirim. Bu onay anlarına, onun karanlık gözlerindeki gurur dolu bakışlara bağımlı hale geldim. Annem dehşete düşerdi.

Müzayede her zamanki ihtişamla başlar. Hastane yöneticileri bağışllara teşekkür eder, hasta çocuklar hakkında acıklı hikayeler anlatılır, aslında vergi indirimi ve sosyal konumla ilgili olan hayırseverlik dansı dikkatlice yapılır. Marco ara sıra teklif verir, bana karşı olmadığı her şeye karşı gsterdiğı aynı kayıtsızlıkla bu amaçlara para harcar.

Sonra bekarlar müzayedesini başlıyor.

"Bayanlar, ek defterlerinizi hazırlayın!" Mzayedecinin sesi yankılanıyor. "Sıradaki rnmz, Chicago'nun en güzel kadınlarından biri ile dans etmek. Bayan Valentina Rosetti!"

Kanım donar. Marco'ya bakarım, yüzündeki ifade ölümcül bir hal almıştı. Elbette biliyordu. Hayatımın her ayrıntısını o kontrol ediyor. Bu

başka bir sınav, başka bir sahiplik gösterisi. "Biliyordun," diye fısıldarım.

"Şehrimde olan her şeyi bilirim." Sesi camı dondurabilecek kadar soğuktu. "Asıl soru, teklif verecek kadar aptal biri olup olmadığı."

Cevap veremeden, tanıdık bir İrlanda aksanı mırıldanan kalabalığın arasından yükselir. "Güzel Bayan Rosetti ile dans etmek için elli bin."

Liam O'Brien balo salonunun karşısında duruyor, yeşil gözleri hesaplı bir kötülükle benimkilere bakıyor. Marco beni çalmadan önce evlenmem gereken eski nişanlım. İrlandalı prens, İtalyan kralını sınıyor.

Balo salonu tamamen sessizleşir. Bu artık hayırseverlikle ilgili değildir. Bu, Chicago'nun yeraltı dünyasında kimin neye sahip olduğu ile ilgilidir.

"Yüz bin," diyor Marco, sesi sohbet ediyormuş gibi ama ölümcül.

Liam'ın gülümsemesi soğuktur. "Yüz elli. Bazı ödüller bedeline değer. Çalınmış olanlar bile."

Etrafımızda, odadaki değişimi hissediyorum. Eller gizli silahlara uzanıyor, vücutlar olası şiddet için pozisyon alıyor. Marco'nun askerleri sahneye yaklaşıyor.

"İki yüz bin," diyor Marco, her kelimesi bir kurşun kadar kesin.

Liam düşünür, gözleri zihinsel olarak beni soyuyor, daha fazla zorlamanın potansiyel bir savaşa değip değmeyeceğini hesaplıyor. "İki yüz elli. Tabii rekabetten endişelenmiyorsan, Rosetti. Kaybettiği şeyi hatırlayacağından mı korkuyorsun?"

Hakaret tam isabet eder. Marco yanımda hareketsiz kalır, şiddetin öncesinde görülen türden bir hareketsizlik. Konuştuğunda, sesi tecrübeli katilleri geri adım ettirecek kadar tehditkar.

"Beş yüz bin." Sayı sessizliğe gömülür. "O zaten benim. Bu sadece herkesin unutmasını pahalı hale getiriyor."

Liam cevap veremeden müzayedecinin tokmağı çınlar. "Satıldı! Beş yüz bin dolar, Bay Rosetti'ye!"

Alkışlar gergin ve belirsiz. Herkes az önce olanların farkında. Bir servet değerinde bir talep. Ama Marco beni dans pistine götürdüğünde, kendimi aşağılanmış hissetmiyorum.

beni dans pistine götürdüğünde, kendimi aşağılanmış hissetmiyorum.
Güçlü hissediyorum.

O, benim ona ait olduğumu herkese hatırlatmak için yarım milyon dolar harcadı. Bu düşünce beni ıslatıyor, tasarımcı elbisenin altında meme uçlarım sertleşiyor. Vücudum, onun sahipliğine karşı savaştığı kadar onu arzulamayı da öğrendi.

Dans ederken eli belimdeki ipek elbisenin içinden yanıyor, diğer eli ise kasıtlı bir sahiplenmeyle elimi tutuyor. Balo salonundaki tüm gözler bizi izliyor. Don ve kaçırdığı gelin, beş yüz bin dolarlık bir kamuoyu beyanı dans pistinde dönüyor.

"Bundan zevk aldın," diye kulağıma fısıldıyor, nefesi beni titretiriyor. "Sadece bir şeyi kanıtlamak için onu finansal olarak mahvetmemi izlemekten."

"Hayal görüyorsun," diyorum, ama sesim nefes nefese çıkıyor.

"Vücudun aksini söylüyor." Eli belimde sıkılaşıyor, başparmağı, başkalarının görebileceği şekilde göğsümün hemen altını okşuyor. "Göz bebeklerin büyümüş. Nabzın hızlanmış. Ve şu anda elimi bu elbisenin altına kaydırsam, seni sırılsıklam bulurdum."

Bu acı gerçek beni kızartıyor. Çünkü o haklı. Sırılsıklamım, dansın her hareketinde kıvranıyorum. İçimdeki karanlık bir taraf bunu seviyor. Onun için o kadar değerliyim ki, beni elde tutmak için rakiplerini herkesin önünde küçük düşürüyor.

"Dikkatli ol, Rosetti," Liam kendi dansı sırasında yanımdan geçerken sesini duyurur. "Bazı ödüller kanla ödenir. İrlandalıların hafızası uzundur."

Marco ona bakmıyor bile. "Ve onları kısaltmak için mükemmel bir bodrumum var."

Tehdit sıradan, gerçekçi. Liam soluyor ve uzaklaşıyor, dans partneri şarkı bittiğinde rahatlamış görünüyor. Etrafımızdaki diğer dansçılar, kocamdan yayılan tehlikeyi fark ederek bize yer açıyorlar.

"Gitmeliyiz," diye fısıldarım, insanların manikürlü ellerinin arkasında fısıldadıklarını, dikkatlerini üzerimizde hissederek.

"Henüz değil." Eli sırtımda yukarı kayıyor, parmakları omurgamı karanlık bir vaatle izliyor. "Buradaki herkesin tam olarak kime ait olduğunu görmesini istiyorum."

. Senin, kendine rağmen benim dokunuşumla eridiğini görmelerini istiyorum."

Beni döndürüyor, sonra göğsüne doğru çekiyor, sırtım onun göğsüne yaslanıyor. Elleri kalçalarımın yerleşiyor, sahiplenici ve açık bir şekilde. Aynalı duvarda bizi görüyorum. Arkamda karanlık ve tehlikeli duran o, kollarında kızarmış ve açıkça tahrik olmuş ben.

"Bak," diye emretti yumuşak bir sesle. "Neye dönüştüğüne bak."

Yansımda, tanımadığım bir kadın görüyorum. Sahibi olduğunu gösteren elmaslarla süslenmiş. Vücudu onu esir alan kişiye karşı esnek. Gözleri korku yerine arzuyla kararmış. Asla olmayacağıma yemin ettiğim tüm mafya eşleri gibi görünüyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, ama kalçalarım ona doğru itiliyor, giysilerimizin arasından ereksiyonunu hissediyorum.

"Hayır," diye düzeltir, ağzı boğazımda. "Bunu istediğin için nefret ediyorsun. Beni istediğin için. Benim karanlık kraliçem olmak istediğin için."

Şarkı biter, ama o beni bir süre daha tutar, herkesin görmesine izin verir. Sonunda masamıza döndüğümüzde, kadınlar bana yeni keşfedilmiş bir saygı ve korku karışımıyla bakarlar. Ben sadece onun esiri değilim. Ben onun seçtiği takıntısıyım, iflasa ve kan dökülmesine değerim.

Gecenin geri kalanı tebrikler ve dikkatli bir mesafe içinde geçer. İnsanlar saygılarını sunmak için yaklaşır ama uzun süre kalmazlar. Liam ve İrlanda heyeti erken ayrılır, mesaj alınmıştır. Senatörün eşi bana onay gibi bir şey ifade eden bir baş sallama yapar.

Daha sonra arabada, Marco'nun eli benim uyluğumu bulur, sahiplenici ve sıcak. "Beş yüz bin," diye düşünür, başparmağı daha yukarıya doğru okşayarak. "Senin ne olduğunu fark etmeni görmek için her kuruşuna değer."

"Peki o ne?" Sesim titriyor, tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor.

"Bayan." Eli daha yukarı kayıyor, elbisenin eteğinin altına girip uyluğum boyunca yukarı çıkıyor, ta ki külotumun kenarıyla oynamaya başlayana kadar. "Siktiğimin." Külotu kenara itip içindeki ıslak sıcaklığı buluyor, parmağını ıslaklığımın içinde gezdiriyor. "Rosetti." Parmağını içime sokuyor, beni inlemeye zorluyor.

Pencerede yansımamı görüyorum. Boğazımdaki elmaslar, tenimdeki izleri, ısılmaktan şişmiş dudaklarım...

dans. Parmakları beni okşadığında, bacaklarımı daha da açıyorum ve kaçan inilti için kendimden nefret ediyorum.

"Bunu istediğini söyle," diye meydan okur. "Bana kocam de ve benimle kalmak için yalvar."

"Asla," diye nefes nefese söylüyorum, kalçalarım onun eline karşı sallanırken bile.

Karanlık, bilgece bir kahkaha atıyor, sesinde bir tehlike seziliyor. "Oh, isteyeceksin. Ve istediğinde, beni tamamen alacaksın, principessa. Her santimini."

Elini benden çekip parmaklarını yavaşça yaladıktan sonra arkasını dönüp pencereden dışarıya, bulanıklaşan şehri seyrettiğinde, neredeyse pes ediyordum. Neredeyse eğilip onu ağzıma alacaktım, onun vücuduna daha yakın olmak için her şeyi yapardım. Arkanı dönüp inlemelerimi yutmak, umursamıyormuş gibi davranmak için sahip olduğum tüm irade gücümü kullanmam gerekti.

11 - Marco

Müzayededeki sonraki gün. Valentina'nın kime ait olduğunu Chicago'ya hatırlatmak için yarım milyon dolar harcadığımdan beri. Ondan sonra arabada bana sarıldığında, o kadar ıslaktı ki onun heyecanını koklayabiliyordum, teslim olmak üzereyken tekrar geri çekildi.

Bugün ona elmaslardan daha değerli bir şey veriyorum: özgürlük illüzyonu.

Güvenlik kameralarının ekranları ofisimin duvarını kaplıyor, her ekran Chicago sokaklarının farklı bir açısını gösteriyor. Karım sanki şehir ona aitmiş gibi sokaklarda yürüyor, koyu saçları Nisan güneşini yansıtıyor, Rosetti için yol açtıklarından habersiz kalabalığın arasından geçiyor.

"State Caddesi'nden kuzeye doğru gidiyor," Tommy'nin sesi kulaklığımdan cızırtılı bir şekilde geliyor. "Emredildiği gibi mesafeyi koruyoruz. Torrelli'nin adamları iki blok doğuda görüldü, ama ona yaklaşıyorlar."

Deri koltuğuma yaslanıp, onun hareketlerini takip ederken ölüm fermanlarını imzalıyorum. Dün geceki bölge anlaşmazlığından sonra üç rakibin ortadan kaybolması gerekiyor. Onun yaya geçidinde durduğunu izlerken, imzam onların kaderini mühürlüyor. Yüzünü güneşe doğru eğip, sanki haftalardır su altında kalmış gibi derin nefes alması, göğsümde bir şeylerin kıvrılmasına neden oluyor.

Onu tatmayalı çok uzun zaman oldu. Dilimde eriyip bana kocam diye seslendiğinden beri. Bu anı, onu lanet olası bir kamera aracılığıyla izlerken bile sertleşip acıyan kendimi düzeltmemi neden oluyor.

"Bırak nefes alsın, Tommy. Ama biri ona yaklaşırsa, üç metreye yaklaşımadan önce haber ver."

Telefonundaki takip cihazı yolunu net bir şekilde gösteriyor, ama onu gözlemlemem gerekiyor. Ben izlemediğimi sandığında hangi seçimleri yaptığını görmem gerekiyor. Ama izliyorum. Her zaman sayıyorum: nefeslerini, adımlarını

adımlarını, bugün boğazına dokunduğu otuz sekiz kez, bu sabah ağzımın olduğu yeri.

Lincoln Park Hayvanat Bahçesi'ne giriyor ve ben de teknik uzmanımın yıllar önce kırdığı kamuya açık kamera görüntülerine geçiyorum. Salı günü bu erken saatlerde yollar neredeyse boş. Yavaşça dolaşıyor, annesi ölmeden önce, dünyası kafesler ve sözleşmelerle dolmadan önce muhtemelen çocukken gördüğü hayvanlar hakkındaki tabelaları okumak için duruyor.

Sonra penguenleri bulur.

Yirmi dakika. Yirmi dakika boyunca camın önünde durur, onların dalışlarını ve yüzeye çıkışlarını, dalışlarını ve yüzeye çıkışlarını izler. Eli, onu ve onların hapsedilmiş özgürlükleri arasındaki bariyere bastırır. Bir kafesli yaratık, diğerini izliyor. Eğer kaçarsa, onu dünyanın sonuna kadar takip ederim.

"Patron," yine Tommy'nin sesi. "O sadece... orada duruyor."

"Görüyorum." Bir erkek koşucu çok yakınımdan geçerken çenem sıkışır. O kenara çekilir ve ben onun yüzünü ezberlerim. Ne olur ne olmaz diye.

Ama asıl gördüğüm şey, sahip olma duygusundan daha karanlık bir şeyle göğsümü sıkıştırıyor. Omuzlarının sonunda gevşemesi, alaycılık ya da öfkeyle karışık olmayan, gördüğüm ilk samimi gülümseme. Birden genç görünüyor. Zorlu bir hayatta kalma mücadelesinden geçmek zorunda kalan sert bir kadın değil, yirmi üç yaşındaki genç bir kız gibi.

Bırak koşsun. Bırak denesin. Rosetti'den kaçtığında ne olacağını öğrenecek.

North Avenue'daki kahve dükkanı, Valentina'yı kaçırmadan önce sık sık gittiği türden bir yer. Çıplak tuğlalar, pahalı espresso, latte'lerinin benim sahip olduğum bir şehirde servis edildiğini bilmeyen liberal üniversite öğrencileri.

Sarah Harrison onu birkaç dakika içinde bulur. Dosyalarımın göre eski üniversite arkadaşı, Northwestern'da hukuk okuyor, babası federal yargıç. Karımın sürdürmesi tehlikeli bağlantılar.

"Val, aman Tanrım." Sarah'nın sesi Valentina'nın telefonundaki dinleme cihazından geliyor. "Herkes çok endişelendi. Düğünden sonra..."

"Durum karmaşık."

Köşedeki bir masada oturuyorlar, Sarah bir arkadaşını kurtardığını düşünen birinin yoğunluğuyla öne eğilmiş. Valentina'nın

Elim boğazına kayıyor, parmaklarım bu sabah dudaklarımı bastırduğım yeri, eve geldiğinde bana sorması halinde ona ne yapacağımı fısıldadığım yeri izliyor. Bu bilinçsiz hareket, o temasın hatırası, sikimi titretiyor.

"Karmaşık bir şey değil," diye ısrar ediyor Sarah, sesi alçalıyor. "Sen kaçırıldın. FBI bir görev gücü oluşturdu. Babam, bunu yapabilecek insanları tanıyor..."

"Sarah, dur."

"Hayır, Val, dinle. Seni buradan çıkarabiliriz. Hemen şimdi. Dışarıda bir taksi var. Doğruca Federal Binaya gideceğiz. Bir saat içinde koruma altına alınacaksın."

Teklif, aralarında dolu bir silah gibi asılı kalır. İşte bu. Gerçeğin ortaya çıktığı an. Elim telefonumun üzerinde, sahip olduğum tüm askerleri çağırmaya hazır. Eğer Sarah'la birlikte o taksiye binerse, onu geri almak için Chicago'nun yarısını yakarım.

Valentina'nın parmakları hala boğazında, ağzımın olduğu yere bastırıyor, zihni bırakmak istese de vücudu bana tutunuyor. "Yapamam."

"Ne demek yapamazsın? Val, bu senin şansın..."

"Yapmamayı seçiyorum." Sesinde, zamanla geliştirdiği otoriter bir ton var. Rosetti'nin çelik gibi sertliği, onu masamın üzerine yatırıp çığlık atana kadar sikmek istememe neden oluyor. "Durumum... kontrol altında."

"Kontrol altında mı? Marco Rosetti tarafından tutuluyorsun. O Marco Rosetti. Onun neler yapabileceğini anlıyor musun?"

Valentina'nın kahkahası karanlık ve bilgili. "Herkesten daha iyi anlıyorum. Bana dokunduğu için bir adamın elini kıldığını gördüm. Oturma odamızda üç İrlandalı askeri öldürdüğünü gördüm."

"Bizim" kelimesini bu kadar rahat kullanması, kalemi çatlayana kadar sıkı sıkı tutmama neden oldu.

Sarah masanın üzerinden uzanıp arkadaşının ellerini tutar. "Bu sen değilsin. Tanıdığım Val asla..."

"Tanıdığın Val öldü." Valentina ellerini dikkatlice çekiyor. "Gitmem gerek."

"Val, lütfen. Bir düşün. Fikrini değiştirirsen beni ara."

Valentina ayağa kalkar ve bir an için teklifimi kabul edeceğini düşünürüm. Ama onun yerine, Sarah'nın yanağına veda öpücüğü kondurur, bu veda kesin gibi gelir.

"Kendine iyi bak," der ve eski hayatını yine geride bırakarak dışarı çıkar.

Tommy'nin sesi kulağımda: "Yardıma reddetti. Çılgılık atabilirdi, kaçabilirdi. Yalnız başına gitmeyi seçti."

Onu sokak kameralarından izliyorum, kahve dükkanının önünde durup yine elini boğazına götürdüğünü görüyorum.

"Onunla kal," diye Tommy'ye emir veriyorum, sonra karşımda oturup silahlarını temizleyen Luca'ya dönüyorum. "Torrelli meselesini hallet. Gün batımına kadar onların caposunu ortadan kaldırmak istiyorum."

Luca'nın gülümsemesi dişlerini gösterir. "Ne kadar kaybolmasını istiyorsun?" "Michigan Gölü kadar kaybolmasını."

"En sevdiğim tür." Ayağa kalkar, silahını kaldırır. "Seni çok etkiliyor, kardeşim. Ne zaman oyun oynamayı bırakıp onu becereceksin?"

"O yalvarana kadar."

"Duyduğuma göre, çoktan yalvardı. Ağzını senin..."

Kağıt ağırlığı, kafasının olduğu yere çarptı ama Luca çoktan harekete geçmişti ve gülerek odadan çıktı.

Michigan Caddesi'ndeki kitapçı, raflarını karıştıran kadın gibi ölmeyecek kadar inatçı, son bağımsız kitapçılardan biri. Güvenlik kameraları arasında geçiş yapıp, parmaklarının kitap sırtlarını okşamasını izliyorum. Okurken dudağını ısırması, o dişlerin benim tenimde olduğunu hayal etmeme neden oluyor.

Felsefe bölümünde duruyor, Marcus Aurelius'u alıyor. Benim kitabımı okuduğunu, kenarlarına kendi notlarını yazdığını biliyorum. Onun el yazısının benimkine karıştığını düşünmek, seksten daha samimi geliyor.

Sonra strateji bölümünü buluyor.

Sun Tzu'nun "Savaş Sanatı" kitabını eline aldığı anda nefesim kesildi. Tam da benim sahip olduğum baskı. Kitabı açtı, okudu ve yüzündeki ifade değişti. Kararı kesinleştirdi.

Kitabı kasaya götürüyor, nakit ödüyor. Bu sabah komodinin üzerine bıraktığım cüzdandaki parayla, bir test daha geçildi.

kasiyerden kalem ödünç alıyor ve kitabın içine bir şeyler karalıyor, ama ne yazdığını anlayamıyorum.

"Lanet olsun!" Yumruğum masayı vuruyor.

"Patron," Tommy'nin sesi gerginleşir. "St. Mary Mezarlığı'na gidiyor."

Annesinin gömüldüğü yere. Annemin üç sıra ötesinde yattığı yere.

Trafik kameralarına geçiyorum, taksinin Chicago'nun damarlarında izlediği yolu takip ediyorum. Şoföre ödeme yapmasını, çok fazla acıya tanık olmuş demir kapılardan geçmesini izliyorum. Ona aldığım Louboutin marka topuklu ayakkabıları çimlere hafifçe batıyor.

Annesinin mezarını kolayca bulur. "Chiara Bernardi, Sevgili Anne."

Valentina diz çöküyor, pahalı elbisesi soğuk zemine yayılıyor.

Kitap, annesinin adını okurken yanında duruyor.

"Merhaba anne." Telefon dinleme cihazından gelen sesi yumuşak ve kırık. "Uzun zaman oldu, biliyorum."

Annesi'ne gerçekleşmeyen düğünü, gerçekleşen evliliği anlatır. Ailemi, şiddeti, onu izleme şeklimi anlatır.

"Şimdi benim hakkımda ne düşünürsün, anne?" Sözler boğazında düğümlenir, gözyaşları akar. "O babama hiç benzemiyor. O daha da kötü. Beni kafese girmek istememe neden oluyor. Onu neden nefret etmem gerektiğini unutmamı sağlıyor."

İtiraf, nisan havasında asılı kalır. Artık düzgünce ağlıyor, omuzları titriyor.

"Bana baktığında, var olduğumu hissediyorum. Önemli olduğumu hissediyorum. Bir mal olarak değil, ama... Tanrım, anne, onu sürekli düşünüyorum. Onu rüyamda görüyorum."

Tommy'nin raporu telefonumu titretir: "On beş dakikadır ağlıyor. Ben..."

"Sakın ona yaklaşma," diye yazıyorum, boş elim masayı iz bırakacak kadar sıkı kavriyor.

On dakika daha kalır, rüzgârın alıp götürdüğü sözleri fısıldayarak. Ayağa kalktığında parmaklarını öper ve taş bastırır.

"Eve gidiyorum," der mezara. "Ona. Ve sanırım... Sanırım bunu istiyorum."

Penthouse'u satın almadan önce de burada olan apartmanımın kapıcısı George, Valentina lobiden tek başına geçerken şaşkınlığını gizlemez.

"Bayan Rosetti," diye dikkatlice selamlar. "Yukarıyı çağırayım mı?"

"Gerek yok. Eve geldim." Bu sözler dudaklarından doğal bir şekilde dökülür ve söylediklerini duyunca donakaldığını görürüm. "Yani, yukarı çıkacağım."

"Elbette, Bayan Rosetti. Eve hoş geldiniz."

Yüzü kızarır ama onu tekrar düzeltmez. Asansör yükselir ve ben güvenlik kameralarını kapatıp ofisimden oturma odasına geçerim.

Asansör çalar. Anahtarlarıyla içeri girer, paranın yanına bıraktığım anahtarlarla. Bir test daha geçti.

Beni hemen görür. Çenesini o meydan okuyan şekilde kaldırır, bu da onu en yakın duvara yapıştırıp o meydan okumasını sikip atmamak istememe neden olur.

"Sana bir şey aldım," diyor, çantasına uzanıp aldığı kitabı çıkarıyor.

Kitabı göğsüme bastırır, orada tutar, oyalanır, kabul etmem için bana meydan okur. Sonunda kabul ettiğimde, sanki ateşten yapılmışım gibi ellerini çeker.

Hemen başlık sayfasını açıp yazdığı notu okudum: "Düşmanını tanı, ama düşmanın da seni tanıdığına ne olur?"

"Michigan Caddesi'ndeki o eski dükkanda asla ilk baskılar olmaz," derim tembelce, onun tepkisini görmek için gerginleşirim.

Her adımını bilinçli atarak bana yaklaşır. "Bugün beni izledin."

Bu bir soru değil, bir ifade. "Her saniye."

"Bu iğrenç."

"Bu koruma." Ben ayağa kalktım ve o içgüdüsel olarak bir adım geri attı. İyi. Benim kim olduğumu hatırlamalı. "Senin tam olarak nerede olduğunu bilmeden

senin tam olarak nerede olduğunu bilmeden şehrimde dolaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Yanında kim var? Hangi orospu çocuğu sana uzun süre bakıyor?"

"Kaçmayacaktım."

"Öyle mi?" Yaklaşıyorum, onu kitaplığa doğru itiyorum. "FBI oradaydı, principessa. Gümüş tepside sunulan özgürlük."

"Geri döndüm."

"Eve geldin." Kollarımla onu kafese sokarım, tam olarak dokunmadan ama benim sıcaklığımı hissedecek kadar yakın. "Doğru söyle."

Nefesi kesildi. "Penthouse'a geri döndüm."

"Tekrar dene." Elim boğazına doğru kayar, başparmağım bütün gün dokunduğu noktaya bastırır. Nabızı dokunuşumun altında hızla atıyor. "Nereye geldin?"

"Eve," diye fısıldadı ve bu kelime beni mahvetti. "Eve geldim."

"Neden?"

"Cevabı bulduğumda bana tekrar sor."

"Zaten biliyorsun." Yaklaşıyorum, ağzım kulağına yakın. "Eve geldin çünkü vücudun kime ait olduğunu biliyor. Çünkü bütün gün bu sabahı düşünerek ıslandın. Çünkü geceleri kendine dokunurken benim ellerimin, ağzımın, sikimin olmasını diliyorsun."

Titrer ve ipek elbisesinin üzerinden meme uçlarının sertleştiğini hissedirim.

"Kaçmadın," diye devam ettim, "çünkü bunu arzulamaya başladın. Sana bakışımı. Sana hissettirdiklerimi. Yaklaştığımda amının kasılmasını."

"Hayal görüyorsun."

"Haklıyım." Serbest elim belini bulur, onu bana doğru çeker, böylece ne kadar sert olduğumu hissederek. "Ve yarın, seni daha fazla özgürlükle tekrar dışarı gönderdiğimde, eve daha da hızlı döneceksin. Çünkü her gün buna daha fazla ihtiyacın var."

Elleri göğsüme bastırıyor, ama itmiyor. "Bu sağlıklı değil."

"Bizimle ilgili hiçbir şey sağlıklı değil." Boğazını bırakıyorum, kitaplığa yaslanıp zor nefes almasını izliyorum. "Ama bu gerçek. Ve bu bizim."

Bana bakıyor, dudakları aralık, gözleri üç haftadır beni yiyip bitiren aynı arzuyla kararmış. Aramızda elektrikli ve kaçınılmaz bir an uzanıyor. Eğiliyorum, nefeslerimiz karışacak kadar yakın, ne olacağını tadabilecek kadar yakın. Gözleri kapanıyor, çenesi yukarı kalkıyor, beklediğim teslimiyet gibi ağzını sunuyor.

"Marco." Dudaklarında benim adım, yarı yalvarış, yarı dua.

Ağzım onunkinden bir santim uzaktayken telefonum göğsümde titremeye başladı. Onu görmezden geldim, sadece aramızdaki sıcaklığa, vücudunun bana doğru eğilmesine odaklandım. Ama telefon tekrar titredi. Ve tekrar. Sadece ailemin kullandığı acil durum sinyali.

Ben biraz geri çekildiğimde, "Yapma" diye fısıldadı.

Telefon ısrarla titremeye devam ediyor. Onu kesintiye uğratan kişiyi yok etmeye hazır olarak telefonu çıkarıyorum, ama Luca'nın mesajını görüyorum.

"Babası az önce bir açıklama yaptı. Tribune sitesine bak. Hemen."

Bir elimle bağlantıyı açıyorum, diğer elim ise hala Valentina'nın başının yanındaki kitaplığa bastırılmış durumda. Başlık yükleniyor ve kanım donuyor.

"BERNARDI MİRASÇISI MİRASÇISI WED O'BRIEN
OĞLU: Alliance

Son Zamanlardaki Gerilemeye Rağmen Güçleniyor"

Aşağıda, genç ve korkmuş görünen Alice Bernardi'nin Patrick O'Brien'in en küçük oğlu Christopher'ın yanında dururken çekilmiş bir fotoğrafı var. Oyuncaklarını kırmasıyla ünlü olan aynı oğul.

Valentina yüzümde bir şey görmüş olmalı ki, heyecanı endişeye dönüşüyor. "Ne oldu?"

Telefonu ona göstermek için çeviriyorum. Okurken yüzünün renginin solduğunu görüyorum. Bacakları tutmuyor ve düşmeden önce onu yakalayıp, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken ona sarılıyorum.

"Hayır," diye fısıldadı. "Söz vermişti. Evlenirsem, karşı koymazsam, Alice'in güvende olacağına söz vermişti."

"Baban bir iş adamı," diyorum, göğsümde yükselen öfkeye rağmen sesimi dikkatlice kontrol ederek. "Takas etmek için başka bir kız buldu."

Telefonunu alır ve kız kardeşinin numarasını çevirir, çılgınca görünür. Onu bırakırım. Ama sadece başını sallar ve telefonu kapatır, gözleri

parıldayan gözlerle.

"Dur tahmin edeyim," diyorum. "Arama bağlanmadı."

"Alice on dokuz yaşında." Sesi titriyor. "Hâlâ aşka inanıyor. Hâlâ kendi hayatını seçebileceğini düşünüyor. Ve Christopher O'Brien..." Titriyor.

"Kadınlara ne yaptığını biliyorum."

Geri çekilip bana bakar, gözyaşları yüzünden süzülür. "Biliyorsun? O zaman kız kardeşime ne olacağını biliyorsun. Ona ne yapacağını biliyorsun."

"Bu benim sorunum değil."

Tokat beni hazırlıksız yakaladı, avucuyla yüzüme o kadar sert vurdu ki başım yana doğru savruldu. İkimiz de donakaldık, şiddet aramızda dolu bir silah gibi asılı kaldı.

"Senin sorunun değil mi?" Sesi yükselir. "Babamın İrlandalılarla ittifak kurmasını engellemek için beni kaçırdın. Bu savaşı sen başlattın. Ve şimdi küçük kız kardeşim bunun bedelini ödeyecek."

Elinin değdiği çenemi dokunuyorum, dişlerimin yanağımlı kestiği yerde bakır tadı alıyorum. Başka biri bana vurmuş olsaydı ölmüş olurdu. Ama şimdi ona bakınca, gözlerinde öfke ve kederin savaştığını görüyorum, onu daha çok istiyorum.

"Bana, evime geldin," diye hatırlatıyorum ona, sesim yumuşak ve tehlikeli. "Özgürlüğün yerine beni seçtin. Bu sadece Alice'i korumak için miydi? Yoksa başka bir şey daha mı vardı?"

Acı ve kırık bir şekilde gülüyor. "Ne önemi var? Seni seçtim ve babam onu yine de satacak. Benim fedakarlığımın hiçbir anlamı yoktu."

"Senin fedakarlığın her şey demektir." Onu yine kitaplığa doğru itiyorum, ellerim başının iki yanında. "Artık benimsin. Benim korumam altındasın. Bu bir şey demek."

"Ama Alice değil."

"Alice benim karım değil."

"O benim kardeşim." Elleri gömleğimi kavrayarak beni kendine çekti, öfkesi yerini çaresizliğe bıraktı. "Lütfen Marco, lütfen. Bunu durdurma gücün var."

"Ne pahasına?" Yüzünü inceliyorum, çaresizliğin onu daha da güzelleştirdiğini görüyorum. "Kız kardeşini kurtarmak için bana ne vereceksin?"

"Her şeyi." Bu kelime tereddüt etmeden hemen ağzından çıktı. "Her şeyi."

"Tehlikeli sözler, principessa."

"Ciddiyim." Parmak uçlarına yükseldi, yüzlerimizi tekrar birbirine yaklaştırdı. "Kız kardeşimi kurtar, ben de savaşmayı bırakayım. Senin mükemmel mafya karın olacağım. Yatağını ısıtacağım, çocuklarını doğuracağım, her aile toplantısında yanında duracağım. Seni seçeceğim, gerçekten seçeceğim, sadece eve gelmekle kalmayıp evde kalacağım."

Teklif aramızda asılı kalır, cazip ve korkunç. İstedğim her şey özgürce sunulmuştur, ama yanlış nedenlerle.

"Onu kurtarmak için kendini fahişe mi yapacaksın?"

Çenesini kaldırdı. "Onu kurtarmak için her şeyi yaparım. Asıl soru, senin olanı korumak için yeterince erkek misin? Yoksa koruman sadece sana fayda sağlayan şeylere mi uzanıyor?"

Sesindeki meydan okuma, durumun ciddiyetine rağmen sikimi sertleştiriyor. Bu kadın, karım, burada benimle eşit bir şekilde pazarlık yapıyor, benim sahiplenme duygumu bana karşı kullanıyor.

"Bunu yaparsam," diyorum yavaşça, "bu düğünü durdurursam, kız kardeşini kurtarırsam, geri dönüş yok. Tamamen benimsin. Artık direnmek yok, beni istemiyormuş gibi davranmak yok, bana yakın olmak zehirmiş gibi yatağın en ucunda uyumak yok."

"Evet."

"Benim sikimi isteyeceksin. Adımı haykıracaksın. O mükemmel vücuda yapmak istediğim her şeye boyun eğeceksin."

Nefesi kesilir, ama gözlerime bakmaya devam eder.

"Evet." "Ya yalan söylüyorsan? Ya bu anlaşmadan vazgeçersen?"

"Yapmayacağım." Bana her kıvrımını hissedene kadar bana daha da yaklaşır. "Alice'i kurtar, ben de beklediğin her şekilde senin olayım. Bu artık sadece koruma meselesi değil, Marco. Bu, senin inandığım adam olup olmadığı ya da kadınları para olarak kullanan başka bir canavar olup olmadığı meselesi."

Telefonum tekrar titrer. Luca'dan başka bir mesaj gelir: "Düğün yarın akşama planlandı. Hızlı hareket ediyorlar."

Bir düğünü durdurmak, kız kardeşini kurtarmak ve onu o mihraptan taşıdığımdan beri benim olanı geri almak için yirmi dört saatim var. Oyun

değişti, riskler tahmin ettiğimden çok daha fazla arttı.

Kitaplıktan uzaklaşıp, bunun için ne gerekeceğini hesaplamaya başladım. İrlandalıları onu kolayca bırakmayacak. Kan dökülecek. İnsanlar ölecek. Ama şimdi Valentina'ya bakınca, yanaklarında gözyaşları ve omurgasında çelik gibi bir kararlılık görüyorum, kararımı çoktan verdiğimi biliyorum.

"Çantayı hazırla," diyorum ona. "Kız kardeşini almaya gidiyoruz."

Gözlerindeki rahatlama, başlamak üzere olduğum savaşa neredeyse değıcek kadar değıerli.

Neredeyse karşılığında vaat ettiğı şey kadar değıerli.

"Marco." Ben ayrılmak için dönerken kolumu tutuyor. "Neden? Neden bunu yapıyorsun?"

Ona bakıyorum, bana evine gelen, kendi kafesini seçen, her açıdan benim olacak olan bu kadına.

"Çünkü artık bir Rosetti'sin," diyorum basitçe. "Ve Rosettiler kendilerinden olanları korurlar."

Gerçek daha karanlık, daha sahiplenici. Alice'i iyilikten kurtarmıyorum. Bunu Valentina istediğı için yapıyorum, kendini tamamen sunduğı için, minnettar ve istekli bir şekilde yatağında yatacağı düşüncesi Chicago'yu yerle bir etmeye değıer olduğu için.

12 - Valentina

Marco'nun Escalade'i Chicago'nun boş şafak sokaklarında ilerlerken, deri koltuk çıplak uyluklarıma yapışıyor. Kolonyası, silah yağı ve tehlikeyle karışarak dar alanı dolduruyor, içimi kaplayan dehşete rağmen elbisenin altındaki meme uçlarımı sertleştiriyor. Parmaklarım tabletindeki Bernardi malikanesinin planını izliyor, hafızamdan gardiyanların konumlarını işaretlerken, midem eşit ölçüde korku ve daha karanlık bir duygu, beklenti ile kıpır kıpır ediyor.

"Şarap mahzeni girişi burada," titrek parmağımla yeri işaret ediyorum. "Babam oraya hiç nöbetçi koymaz çünkü kilit elektronik. Teknolojinin insanlardan daha güvenilir olduğunu düşünür."

"Acemi hatası," diyor Alex arka koltuktan, ceketinin altında görünen silahına rağmen sesi yılanmış viski kadar yumuşak. "Teknolojinin içgüdüleri yoktur. Ölüm kapıdan girdiğinde kokusunu alamaz."

Marco'nun eli tabletteki elimi kapattı, başparmağı nabzımı buldu. Bu dokunuş beni sakinleştirmek içindi, ama içimi sıcacık bir ısı kapladı. Beni kaçırmasının üzerinden yirmi dört gün geçti, ama vücudum hâlâ ona aitmiş gibi tepki veriyor. Ki sanırım öyle de.

"İçeride kaç tane güvenlik var?" Nefesi saçlarımı okşadı ve ona yaslanmamak için kendimi zor tuttum.

"Gündüzleri altı tane. İki tanesi ana girişte, iki tanesi arazide devriye geziyor, iki tanesi içeride." Gözlerimi kapatıp, çocukken ezberlediğim dönüş sırasını hayal ediyorum. "Ama babam düğün için güvenliği artırmış olabilir."

"Sanmıyorum," Alex arka koltuktan bize bakıyor, yeşil gözleri her şeyi biliyor. "Baban gibi adamlar, kızlarının isyan edemeyecek kadar kırık olduklarını varsayarlar. Alınma, yengem."

Yeni unvanımın bu kadar rahatça kullanılması göğsümde bir sıkıntı yaratıyor. "Alınmadım. O haklı. Ben çok kırılmıştım. Ta ki..."

"Marco'ya kadar" demeden önce kendimi durduruyorum. Ama başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor ve koyu renkli gözleri, içimi ürperten o sahiplenici memnuniyetle benimkine bakıyor.

"Düğün bu gece," diyor Marco, sesinde birinin ölmek üzere olduğunu ima eden ölümcül bir sakinlik var. Bu ses amımı kasılmaya zorluyor. "Alice'i öğleden önce çıkaracağız."

Alex'in kahkahası sofistike bir tehdit gibidir. "Gelin kaçırmak kadar 'ölüm bizi ayırana kadar' diyen başka bir şey yoktur. Gerçi bizim ailede bu genellikle daha gerçek anlamıyla olur."

Her şeye rağmen, neredeyse gülümsüyorum. Ama sonra Marco'nun eli, savaş planlarken bile sahiplenici bir şekilde uyluğuma kayıyor ve nefesim tamamen kesiliyor.

"İçeri girdikten sonra," diye devam ediyorum, onun dokunuşunun sisinden odaklanmaya çalışarak, "Alice'in odası ikinci katta. Sağdaki üçüncü kapı. Biz onu paylaştık ta ki..." Ta ki annem ölene kadar. Ta ki babam beni diğer kanada taşıyana kadar, onu terk etmeye çalışan kadına çok benzediğim için ceza olarak.

"Hızlı ve temiz," diyor Marco, ama parmakları uyluğumu sıkıca kavıyor ve ben onun sonrasını düşündüğünü biliyorum. Alice'i kurtarırsa ona söz verdiğim şeyi. Çaresizce yaptığım pazarlığın hatırası vücudumu sıcaklıkla dolduruyor: *Kız kardeşimi kurtar, ben de savaşmayı bırakayım. Tamamen senin olayım.*

"Sevgili babamın başka planları yoksa," diye ekliyor Alex karanlık bir zarafetle. "O zaman stil sahibi bir şekilde doğaçlama yaparız."

Sabah sisi arasından malikâne belirir ve boğazım düğümlenir. Marco'nun eli boynuma kayar, başparmağı nabzımın attığı yere bastırır. "Hazır mısın, prenses?"

"Hayır," diye nefes alıyorum, onun dokunuşunun aşırı farkındayım. "Ama Alice'in bana ihtiyacı var." "Ve senin de bize ihtiyacın var," diye mırıldanıyor, Alex'in duyamayacağı kadar alçak sesle

duyamayacağı kadar alçak sesle mırıldanır. Sözleri hem umut hem de tehdit içerir.

Şarap mahzeni girişi babamın doğum günüyle açılır. Mahzen merdivenleri, yaşlı Barolo ve çocukluk korkusunun kokusuyla dolu karanlığa iner. Annem öldüğü gece burada kusmuştum ve yemin ederim ki hala o ekşi korkunun kokusunu alabiliyorum.

"Muhafız," diye fısıldadı Marco, vücudu sırtıma yaslanarak, ve Tanrı yardımcım olsun, şimdi bile hain amım onun yakınlığında kasılıyor.

Carlo iç merdivenlerin başında duruyor. Bana bisiklet sürmeyi öğreten nazik Carlo. Ayaklarım donuyor.

Alessandro pahalı bir duman gibi akıp geçer, kolu Carlo'nun boğazını zarif bir verimlilikle sarar. Carlo'nun gözleri kapanırken "Tatlı rüyalar" diye mırıldanır. Onu dikkatlice yere indirir, nabzını kontrol eder. "Baş ağrısı ve anlatmaya değer bir hikayeye uyanacak."

Bu hareketindeki özen göğsümü sıkıştırıyor. Bu katiller, benim ihtiyacım olduğu için merhamet gösteriyorlar.

Ev bir mozole gibi geliyor. Ayaklarım her gıcırdayan tahtayı, her acı hatırayı biliyor. Marco'nun belime koyduğu eli beni yönlendiriyor, başparmağı elbisenin içinden omurgamdaki çukuru buluyor, çocukluğumun geçtiği evde bile sahiplenici davranıyor.

Alice'in kapısı aralık. Kapıyı daha fazla açıyorum ve kalbim duruyor.

Annemin beyaz geceliğini giyiyor. Düğün elbisesi ya da cenaze kefeni gibi görünüyor, uyuşturulmuş küçük kız kardeşimin vücudunu örtüyor. Gözleri cam gibi, göz bebekleri büyümüş.

"Alice," diye fısıldayarak ona koşuyorum.

"Val?" Sonunda uyandığında, ilaçların etkisiyle gözleri kırpışıyor, sesi kalın çıkıyor. "Babam dedi ki... dedi ki artık bir Rosetti fahişesisin."

Bu sözler, babamın söylediğini bilsem de canımı yakıyor. "Seni kurtarmaya geldim, bebeğim."

"Yapamam... Christopher... Babam diyor ki..."

"Babam pek çok şey söyler." Gözyaşlarını tutmaya çalışarak saçlarını geriye doğru düzeltirim. "Çoğu yalan."

Kapı çarpar. Kilit, tabut çivisi gibi tıklar. "Ne kadar dokunaklı."

Alonzo, silahlarını çekmiş üç muhafızın yanında duruyor. En iyi takım elbisesini giymiş, kızlarını satmak gibi özel günler için giydiği elbiseyi.

"Geleceğini biliyordum," diyor, yıllar boyunca mükemmelleştirdiği hayal kırıklığı ve memnuniyetin karışımıyla. "Zayıf, duygusal kızım."

Marco öne adım atar, ama üç silah ona doğru çevrilir. Onun şiddete hazırlandığını izlemek bile bacaklarımın arasında bir sıcaklık yaratır. Hastayım. Kırılmışım. Onunum.

"Onu öldürün," diye emreder babam. "Ama nankör kızımı sağ bırakın. O izlemeli."

Muhafızların parmakları tetiklere uzanır. Marco gerginleşir, seçenekleri değerlendirir ve ben onların gözlerinde onun ölümünü görürüm.

"Onlara annemden bahset, baba." Sözler, sallanmış bir şişeden çıkan şampanya gibi içimden fışkırır. "Onlara Chiara Bernardi'nin gerçekte nasıl öldüğünü anlat."

Babamın yüzü soluyor. "Annen bir kazada öldü."

"Onlara fren hatlarından bahset. Onları kesmesi için para ödediğin tamirciden bahset." Bir adım öne çıkıyorum, sesim güçleniyor. "Onlara arabasının yanışını izlediğinden bahset. Orada durup, ölümünde bile kaçamayacağından emin olduğundan bahset."

Muhafızların silahları titrer. Bu adamlar annemi tanıyorlardı. Onu seviyorlardı

"Yalan söylüyorsun," diye homurdanır babam, ama sesi tizleşir, bu onun ele veren işaretidir.

"Ona, tamirci Giuseppe'nin iki gün sonra neden ortadan kaybolduğunu sor.

sonra ortadan kaybolduğunu sor. Neden bu evde onun adının anılmasını yasakladığını sor." Sesim artık sabittir. "O gidiyordu. Bizi İtalya'ya götürecekti. Ama sen mülkünün kaçmasına izin veremedin."

"Kapa çeneni!" Babam kendi silahını çekip Marco'ya doğrultur.

Kaos, Marco'nun ihtiyacı olan tek şey. Ölüm gibi hareket ediyor, güzel, korkunç, en yakın gardiyanı silahsızlandırırken bile yanaklarım kızarıyor.

Alex de aynı ölümcül zarafetle hareket ediyor. "Hayal kırıklığı," diye mırıldanıyor ikinci muhafız düştüğünde. "Bernardi erkeklerinden daha iyisini beklerdim."

Üçüncü muhafız onlara doğru sallanır, ama tereddüt eder. Marco'nun yumruğu kemiğe çarpar.

"Onu sen öldürdün," bilinçli muhafız yerden nefes nefese söyler.

"Bayan Chiara... Madonna santa, onu sen öldürdün."

Babam kapıya doğru geri çekilir, silahı titriyor. "O benimdi!"

"O asla senin değildi," diye tükürdüm. "Tıpkı bizim asla senin olmadığımız gibi."

Alex, Alice'i şaşırtıcı bir nezaketle kucaklar, annemin geceliği hayalet gibi arkasında sürüklenir. Bize değil, babama yönelik bağırışların yankılandığı koridorlardan koşarız.

"Chiara'dan bahset bize!" diye sesler

yükseliyor. "Giuseppe nerede?"

"Onu sen mi öldürdün?"

Arkamızda mülk patlak veriyor, yirmi yıllık sadakat tek bir gerçekle paramparça oluyor. Bu adamlar Bernardiler'e her şeylerini verdiler, ama Chiara onların kalbi idi.

ön kapısından içeri daldık içeride silah sesleri yükseldi . Babamın imparatorluğu kendini yok ediyordu.

Alex, Alice'i arka koltuğa oturturken ben de yanına kayıyorum. Marco direksiyona geçiyor ve motor gürültüsüyle çalışıyor. Garaj yolundan hızla çıkarken, çocukluğumun geçtiği evden dumanlar yükseliyor.

Tüm vücudum titriyor, korkudan değil, ihanetin büyüklüğünden dolayı. Gerçeği söyleyerek her şeyi mahvettim, Bernardi ismine bir kibrit çaktım. Yirmi üç yıl boyunca ondan korktum ve onu mahvetmek yirmi üç saniye sürdü. Marco'ya şarap fırlatan kız gurur duyardı. Onun

isini taşıyan kadın kesinlikle gurur duyuyor. "Ustaca oynadın, yengem," diyor Alex diyor, dönerek gerçek

gerçek bir hayranlıkla. "Bana seni asla kızdırmamam gerektiğini hatırlat."

Marco'nun bakışları dikiz aynasından benimkilerle buluşur. Her şeye rağmen bu bakış içimi ısıtır. "Bizi sen seçtin."

Sözleri anlam yüklü. Bugün hakkında konuşmuyor. Her seçimi kastediyor: kaçmak yerine eve dönmeyi, yatağını paylaşmayı, onu kurtarırsa kendisine tamamen ait olacağına dair söz vermeyi.

"Alice'i seçtim," diyorum.

"Baban şimdi seni almaya gelecek," diyor Marco kesin bir şekilde. "İkinizi de."

"Bırak gelsin." Bu sözler özgürlük gibi geliyor. "Kaçmaktan bıktım."

Alex karanlık bir onayla gülüyor. "Artık kesinlikle bir Rosetti. Biz kaçmayız. Düşmanlarımızın bizi bulduklarına pişman olmalarını sağlarız."

Alice kıpırdanır, çiçekler hakkında mırıldanır. Uyandığında ona her şeyi açıklamam gerekecek. Asla eve dönemeyeceğini. Bildiği hayatın

bittiğini.

"Artık bu bir savaş," diyor Marco, direksiyon simidinde parmak eklemleri beyazlaşmış. "Gerçek bir savaş."

"Biliyorum." Ona olan borcumu, verdiğim sözü düşünüyorum ve her şeye rağmen içim ısınır. "Hazırım."

"Öyle mi?" Gözleri aynada benimkilerle buluşur, karanlık ve umut dolu. Alice'i kurtarmanın ne anlama geldiğini biliyor: bu gece tamamen, direnmeden ona ait olduğumu.

Araba aniden yön değiştirir, Marco kenara çekince lastikler gıcırdar. O park konumuna geçerken kalbim göğsümde çarpar, motor hala çalışır, deri koltuklar titrer.

"Marco?" Alex'in sesinde bir soru var, ama Marco çoktan koltuğunda dönüyor, koyu renkli gözleri benimkilere kilitlenmiş, nefesimi kesen bir yoğunlukla.

Aramızdaki boşluk elektrikle doluyor. Bakışları vücudumda geziniyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor ve kontrolünü kaybettiği anı tam olarak görebiliyorum. Çenesindeki kaslar seğiriyor. Elleri direksiyonu o kadar sıkı kavlıyor ki, parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Alice, farkında olmadan omzuma yaslanmış uyuyor. Alessandro, Marco'nun hareketsizliğindeki tehlikeyi fark ederek sessizleşir.

"Bir saat," diyor Marco, sesi çakıl gibi sert, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bu sözler bir vaat, bir tehdit, tüm vücudumu beklentiyle kasılmaya zorlayan bir geri sayım. "Alice yerleşim yerine yerleşecek. Sonra sen benimsin."

Ciğerlerimdeki hava boşalır. Göğüs uçlarım gömleğime acı verici bir şekilde sıkışır. Bacaklarımın arasında, külotum çoktan ıslanmıştır, vücudum gelecek olana hazırlanmaktadır. Söz verdiğim şeye. Her şeye rağmen istediğim şeye.

Gözleri, bacaklarımı birbirine bastırdığım yere düşüyor ve dudakları, saf bir avcı gibi gülümsüyor. "Bir saat, principessa. Sonra borcunu ödersin."

13 - Valentina

Alice omzumda uyurken, Chicago renkli camların arkasından bulanıklaşıyor, babamın boğazına zorla soktuğu ilaçlardan dolayı nefesi sığ ama düzenli. Kalbim hızla atıyor, geri sayım yapıyor. Bernardi malikanesinden ayrılalı kırk dakika oldu. Marco'nun bana söz verdiği saatin dolmasına yirmi dakika kaldı.

Gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor, karıncalaşan vaatlerle dolu karanlık gözleri. Bakışları, o acıyı düşünmemeye çalışarak dizlerimi birbirine bastırdığım yere düşerken çenesindeki kaslar seğiriyor. O bakışın bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Haftalardır biliyor.

"Neredeyse vardık," diye mırıldanıyor, sesi çakıl gibi sert ve ben altındaki tüm katmanları duyuyorum — Alice için neredeyse güvenli bir yere, neredeyse malikaneye, neredeyse borcumu ödeyeceğim ana.

Alex yolcu koltuğunda kıpırdanıyor, elini silahından hiç ayırmadan telefonunu kontrol ediyor. "Güvenlik ekibi malikanenin yandığını doğruladı. Babanın adamları ona tamamen sırt çevirdi."

Bu sözler tatmin edici olmalıydı, ama tek hissettiğim boş bir zaferdi.

"Güzel," diyor Marco, ama dikkati aynadan bana sabitlenmiş durumda. "Kendi adamlarından kurtulmakla meşgul olacak, benim olanı almaya gelmeyecek."

Rosetti malikanesi sabah sisi, kireçtaşı ve miras, eski Chicago zenginliği ile yeni gücün karışımıyla ortaya çıkıyor. Kapıdan geçerken muhafızlar başlarını sallıyor ve bunun, aile yemeklerinin veya şiddetin adrenalinini görmemi engellemeden, ilk kez gün ışığında gördüğüm şey olduğunu fark ediyorum. Bakımlı bahçeler. Bir kuzenin ziyaretinden kalan çocuk oyuncakları, sabah güneşinde parıldayan güvenlik kamerasının hemen yanında.

Tommy park ederken Marco, "Maria Alice'i yerleştirecek," diyor. "Misafir odası, sağdaki üçüncü kapı."

Bunun beni tatmin edeceğini varsaymanın yanlış olduğunu biliyor. Onu derin uykuda görene kadar buradan ayrılmayacağım.

Fuaye, taze çiçeklerin üzerinde antiseptik kokuyor, bu imkansız kombinasyon bir şekilde bu aileye mükemmel bir şekilde uyuyor. Marco, aile fotoğraflarıyla süslü mermer salonlardan geçerek bizi yönlendirirken, elini sırtımın alt kısmında gömleğimin üzerinden yakıyor. Pahalı takım elbiseler içinde tehlikeli görünen Rosetti erkekleri nesiller boyu, kadınlar ise aynı derecede güzel ve kapana kısılmış görünüyorlar.

Alice'i yukarı taşıyoruz, bilinci kapalı olan vücudu Marco ve Alex'in arasında hafifçe sallanıyor. Onu ipek çarşafların üzerine nazikçe yatırıyorlar. Uyuşturucu etkisiyle derin bir uykuya dalmadan önce peçete sincapları hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Güvende. Sonunda güvende. Rahatlama hissi dizlerimi titretiyor.

"Uyuyarak kendine gelecektir," diyor Alex kapıdan, her zamanki çekiciliği azalmış bir şekilde. "Maria her saat başı onu kontrol edecek."

"Uyandığında beni hemen arar mısın?"

"Hemen ararım."

Aşağıdan sesler geliyor, kahkahalar İtalyanca küfürlerle karışıyor. Marco'nun parmakları bileğimi buluyor, başparmağı kafeste bir kuş gibi çarpan nabzımın olduğu yere bastırıyor. "Gel. Söz verdin."

Aşağı ineriz ve sesler daha da yükselir. "Herkes kahvaltı yapıyor," diyorum Marco'ya. "Selam vermeden gidemeyiz."

Gecikmeye homurdanır ama ben evin arkasına dolanırken beni takip eder.

Mutfak güzel bir kaos içinde. Sofia tezgahın üzerine oturmuş pasta yiyor, Dante ise Ana'ya bir şey işaret ediyor ve Ana kocaman karnına rağmen gülüyor. Şimdi neredeyse sekiz aylık olmalı, her an doğuracak gibi görünüyor. Masada tanımadığım bir çift oturuyor: Marco'ya benzeyen ama kızıl saçlı ve daha enerjik bir adam ve onu açıkça hayranlıkla izleyen, göğsümü sıkıştıran zarif bir kadın.

"Leonardo," diyor Marco tanıştıırken. "New York'tan kuzenim. Ve eşi Eleanor."

Eleanor, gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeyle bana dönüyor, mükemmel makyajının altında gerçek bir sıcaklık var. "Duyduğuma göre bir başka kaçırılmış gelin."

Sesi hafif, ama anlayışlı, ortak bir deneyimi kabul ediyor. "Kulübe hoş geldin."

Yerime otururken onu dikkatle inceliyorum. Tasarımcı elbisesi, manikürlü tırnakları, tostunu yağılarken bile bilinçsizce kocasına doğru eğilme şekli. Her hareketi rahat bir samimiyet, gerçek bir sevgiyi yansıtıyor. Mutluluğu sahte mi? Ailesi için bir başka oyun mu? Yoksa bizim gibi kadınlar kafeslerinde gerçekten mutluluk bulabilirler mi?

Leo İtalyanca bir şey söyler ve Eleanor kızarak şakacı bir şekilde onun koluna vurur. "Uslu dur," diye azarlar, ama gülümser, yüzü gülümsemeyle aydınlanır.

Bu hareket o kadar doğal ve samimi, o kadar rahat ve sevgi dolu ki, incelemek istemediğim bir özlemle boğazım düğümleniyor. O, rol yapan bir kadın gibi görünmüyor. Aşık bir kadın gibi görünüyor.

"Onlara aldırma," diyor Sofia, Dante'nin tabağından domuz pastırması çalarken. "Çiftler mide bulandırıcıdır. Birkaç yıl geçsin, Eleanor da bizim gibi onun ölümünü planlayacak."

Ana, Sofia'nın şakasına güler, sonra aniden ikiye katlanır ve tüm konuşmaları kesen bir çığlık atar. Ağzından çıkan ses, acı, şaşkınlık ve dehşetin karışımıdır. Suyu dramatik bir şekilde akarken, sıvı mermer zemine sıçrar.

"Tanrım," diye nefes alır, iki eliyle karnını tutar, parmak eklemleri beyazlaşır. "Henüz çok erken. Bebeğin doğmaması gerekiyor..."

Oda panikle doldu. Gözünü kırpmadan öldüren, suç imparatorluklarını demir yumruklarla yöneten bu adamlar, Ana masanın kenarını tutarken donakaldılar. Normalde çok kontrollü olan Dante bile, karısı tüm vücudunu kaskatı yapan bir kasılma sırasında nefes nefese kalırken kaybolmuş gibi görünüyordu.

Zihnim yetişmeden vücudum harekete geçer, eğitimim her şeyin önüne geçer. "Herkes geri çekilsin." Emir keskin, otoriter bir şekilde çıkar, beni bile şaşırtır. "Sofia, temiz havlu lazım. Alex, 911'i ara ama onlara beklemek için zamanımız olmayabileceğini söyle."

Marco'nun kaşları yukarı kalkar. "Valentina..."

"Babam eğitimimi sonlandırmadan önce tıp hazırlık okuyordum." Ana'yı oturma odasındaki kanepeye taşıyarak nabzını kontrol ediyorum,

derisinin nemli olduğunu fark ediyorum. "Babam kızlarının kariyere ihtiyacı olmadığına karar verene kadar."

Babamın silmeye çalıştığı yetenekli kadın olan bu yanıımı hep saklamıştım. Ama Ana'nın gözleri dehşetle doluydu ve ben sonuçları umursamadan gerçek kimliğimi ortaya çıkarmaya karar verdim.

Sofia gerçekten itaat ediyor, her zamanki alaycı tavrını bir kenara bırakıp havlu almaya koşuyor. Alex telefonunu çıkarıp, hızlıca merkezle konuşuyor. Ama benim tüm dikkatim, acıdan yüzü bembeyaz olan Ana'ya odaklanmış durumda.

"Sancılar ne kadar aralıklarla geliyor?" diye soruyorum, vücudumu saran adrenalin rağmen sesimi sakın tutmaya çalışarak.

"Bilmiyorum... daha yeni başladı ama..." Ana, bir önceki kasılmadan neredeyse otuz saniye sonra gelen bir başka kasılma ile çığlık atıyor. Çok hızlı. Bu çok hızlı oluyor.

Elbisesini yukarı çekiyorum, mümkün olduğunca mahremiyetini koruyarak rahim ağzının açılma derecesini kontrol ediyorum. Gördüğüm şey kalbimin durmasına neden oluyor. Minik bir ayak. Tanrım, hayır, ters doğum olmasın. Ama ifademi sakın tutmaya çalışıyorum. Bu insanlar bana her şeylerini emanet ediyorlar.

"Bebek geliyor," diye odadaki herkese sesleniyorum, Dante'nin gözlerine doğrudan bakarak. "Ve ambulans beklemeyeceğiz."

"Bebeğin pozisyonu ters." Sözler ağzımda ağırlaşıyor. "Onu çevirmem gerekiyor."

Ana'nın gözleri dehşetle çılgına döner, yüzünden gözyaşları akar. "Ne? Hayır, bu... Dante!" Kocasına uzanır, kocası yanına diz çöker ve ellerini tutar.

Ellerim çoktan hareket etmeye başlamış, bebeğin tam pozisyonunu belirlemek için karnını palpe ediyorum. Omuz distosisi, olabilecek en kötü ters pozisyon. Bu bebeği şimdi çevirmezsem, hem Ana hem de çocuk ölebilir.

"Keşke Van burada olsaydı," diye mırıldanır Sofia ve ben hatırlarım. Van, kuzenleri Carmela ile evlenen doktor. Ama o New York'ta ve benim dışımda başka kimse yok.

"Bunu yapabilirim," diyorum onlara, Dante'nin gözlerine bakarak. "Ama hepinizin bana tamamen güvenmesi gerekiyor."

Sözsüz iletişim kuran bir adam için Dante'nin cevabı oldukça anlamlı. Bir, iki saniye boyunca beni inceler, yüzümde bir şey arar.

Sonra bir kez başını sallar. Kimseye güvenmeyen bir adamdan tam bir güven.

"Marco, odayı boşalt," emrediyorum, lavaboya doğru yürüyerek ellerimi ve kollarımı sıcak su ve sabunla yıkıyorum. "Sen ve Dante hariç herkes odayı terk etsin. Hemen."

Marco'nun gözlerinin beni yakıcı bir şekilde izlediğini hissediyorum, durumu kontrol etme ihtiyacını zar zor bastırmaya çalıştığını, ama yardım edebilecek tek kişinin ben olduğumu kabul ettiğini hissediyorum. Ama harekete geçiyor, geniş ailesini dışarı çıkarırken sesi alçak ve emredici.

Odak noktam Ana'ya, dönmesi gereken bebeğe, çok hızlı akmaya başlayan kana daralıyor. Riskli bir durum olmasına rağmen ellerim sabit. Babam o geleceği benden çalmadan önce yapmam gereken şey buydu.

"Ana, bana bak." Bir elimle onun elini tutarken, diğer elimle bebeğin pozisyonunu dışarıdan düzeltmeye çalışıyorum. "Ölmeyeceksin. Bebeğin de ölmeyecek. Sana söz veriyorum."

"Acıyor," diye hıçkırıyor, acıya dayanmaya çalışırken tüm vücudu titriyor.

"Biliyorum. Ama sen Rosetti ailesine karşı koyan kadınsın. Onlardan kurtuldun. Bundan da kurtulabilirsin." Ellerim şimdi kanla kaplı, sıcak ve kaygan, ama bebeğin hareket etmeye başladığını hissediyorum. "İşte bu. Dönüyor."

Ben çalışırken oda nefesini tutuyor, Ana'nın karnından ve doğum kanalından bebeği elle manipüle ediyorum, öğrendiğim ama kullanacağımı hiç düşünmediğim teknikler. Her saniye saatler gibi uzuyor. Daha fazla kan. Çok fazla kan. Ama bebek hareket ediyor, tepki veriyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor Ana, sesi titriyor. "Lütfen bebeğimi kurtar."

"İkinizi de kurtaracağım," diye söz veriyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Bu insanlar katil olabilir, suçlu olabilir, ama şu anda sadece sevdiklerini kaybetmekten korkan bir aile.

Bebek kız, odayı mucize gibi dolduran bir ağlamayla ellerime kayıyor. Mükemmel. Minik. Canlı.

"Başardın," diyorum, kendi sesim titriyor, onun hava yollarını hızla temizlerken. "Ana, başardın. O mükemmel."

Bebeğin ağlaması, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Pembe, kızgın ve dramatik girişine rağmen tamamen sağlıklı. Sofia'nın getirdiği havlularla onu temizlerim, reflekslerini kontrol eder, parmaklarını ve ayak parmaklarını sayarım. Sonra onu Ana'nın göğsüne, tenine tenine yerleştiririm.

"Bebeğim," diye hıçkırır Ana, çocuğu kucaklarken Dante ikisini de kollarıyla sarar. Omuzları sessiz gözyaşlarıyla titrer, ben görmezden gelirim.

"O çok güzel," diyor Eleanor kapıdan fısıldayarak, yüzünden gözyaşları akarken, elini kalbine bastırıyor.

Sofia, titrek bacaklarımın üzerinde dururken, ellerim kuruyan ve cildimde çatlayan kanla kaplıyken, yavaşça bana yaklaşır. Genelde bıçak gibi keskin olan gözleriyle beni inceler.

"Başardın," diyor ve bu seferlik, sesinde alaycı bir ton yok. Sadece içten bir sıcaklık, gerçek bir kabul.

Sesindeki samimiyet içimde bir şeyleri kırıyor ve bacaklarım birdenbire ağırlığımı taşıyacak kadar güçlü olmuyor.

"Ellerimi yıkamam lazım," diyorum, duygularımdan dolayı sesim boğuk çıkıyor, ama bunu çok fazla irdellemek istemiyorum. "Plasenta da yakında çıkacak ve..."

Marco dirseğimin yanında belirir ve beni mutfak lavabosuna götürür. Elleriyle benim ellerimi sıcak su altında tutar, kanı yıkamama yardım ederken, ailesi yan odada kutlama yapmaktadır. Bu samimi hareket, onun ailesine baktıktan sonra benimle ilgilenmesi, gözlerimi yaşlarla doldurur.

"Alice hala yukarıda uyuyor," diye kulağıma fısıldadı, nefesi beni titretti. "Maria onunla birlikte, ona göz kulak oluyor."

"İyi." Pembe suyun, az önce olanların izlerini de beraberinde götürerek giderden aşağı akmasını izliyorum. "Bu iyi."

Lavabonun üzerindeki pencerede kendi yansımaı görüyorum. Saçlarım dağınık, elbisem lekelenmiş, ama gözlerimde farklı bir şey var. Kendimi tanıyamıyorum. Onun yansıması benimkine katılıyor, arkamda karanlık ve sahiplenici, ve bu kontrast nefesimi kesiyor.

"Sana ayrılan bir saatten fazla sürdü." Marco'nun sesi, içimi anında sıcaklık kaplayan o tehlikeli tona düşüyor. "Bana borcunu hatırlıyorsun."

Kollarında dönerek, haftalardır rüyalarımı süsleyen o karanlık gözlerle nihayet karşılaşıyorum. Oradaki açlık, kanlı gömleğimin altında meme uçlarımın sertleşmesine neden oluyor.

"Biraz dikkatim dağıldı," diyorum, Ana'nın hala bebeğiyle birlikte yattığı salona doğru elimi sallayarak.

"Verdiğin her söz," diye devam ediyor, beni tezgaha doğru iterek, vücuduyla beni sıkıştırıyor. "Alice'i kurtarırsam bana vereceğine yemin ettiğin her şey. Bu gece ödeme zamanı geldi."

Başparmağı boğazıma bastırdığı yerde nabzım hızla atıyor, takıntılı olduğu yeri işaret ediyor. "Biliyorum."

"Ana'ya iyi davrandın." Övgüsü içimi memnuniyetle dolduruyor ve bunu tekrar duymak istiyorum. Diğer eli belimi buluyor, beni kendine doğru çekiyor, böylece ne kadar sert olduğunu hissediyorum, kalın uzunluğu kıyafetlerimizin üzerinden karnıma baskı yapıyor. "Ama principessa..." Dudakları kulağıma değiyor, beni titretiyor. "Hâlâ bana her şeyi borçlusun."

Anlaşmamızın hatırlatılması, içimi sıcaklık bir hisle dolduruyor. Kavga etmeyi bırakacağıma, tamamen ona ait olacağıma, Alice'in özgürlüğü için her bedeli ödeyeceğime söz verdim. Şimdi o, Ana yeni doğan kızına bakarken, yukarıda güvenle uyuyor ve Marco Rosetti'ye olan borcum tamamen ödenmek üzere.

"Evet," diyorum, bu kelime tüm teslimiyetimi yansıtıyor.

Gülümsemesi tam bir avcı gülümsemesi, tam bir karanlık vaat. "Tommy arabayı getiriyor. Ailenize veda edin Bayan Rosetti. Kocanız sizi eve götürüyor."

"Kocan" derken kullandığı sahiplenici üslup göğsümü sıcaklıkla dolduruyor. Dört haftadır bununla mücadele ediyorum, ama Eleanor'un gerçek mutluluğunu görmek, Sofia'nın beni kabul edişini görmek, Dante'nin bana duyduğu güveni hissetmek... Belki de Marco'ya teslim olmak kaybetmek değildir. Belki de farklı bir zafer seçmektir.

O karanlık gözlerdeki açlık, penthouse'a vardığımızda her şeyin değişeceğini vaat ediyor. Savaşığım her şey, inkar ettiğim her şey, gizlice arzuladığım her şey bu gece gerçekleşecek.

Ve Tanrı yardımcım olsun, ödemek için sabırsızlanıyorum.

14 - Marco

Kompleksten arabayla yolculuk, dakikalar içinde sıkıştırılmış bir sonsuzluk gibi geliyor. Valentina arka koltukta yanımda oturuyor, o kadar yakın ki parfümü, takım elbiseme sinmiş deri ve silah yağı kokusuyla karışıyor. O kadar yakın ki, cildinden yayılan ısıyı hissedebiliyorum. Bu anı üç hafta üç gün bekledim ve şimdi geldiğinde, zaferin tadı kül gibi.

Tommy özel garajıma giriyor ve ben bir bakışla onu gönderiyorum. Asansör benim anahtar kartımı istiyor ve yükselirken bizi küçük bir alanda hapsedmiş oluyor. Valentina yanımda duruyor, elbisesinde hala sabahki kaosun izleri var: babasının malikanesinden gelen toz, kaçışımız sırasında eteğinde oluşan küçük bir yırtık. Kan yok, Ana'ya yardım ettikten sonra kendini temizlemiş, ama yine de günün şiddetinin izleri ona yapışmış durumda.

"Kırk kat," diye mırıldanıyor, sayıların yükselmesini izliyor. "Uygun. Yargıya çıkıyormuş gibi hissediyorum."

"Ya da cehenneme iniyormuş gibi." Sesim istemediğim kadar sert çıkıyor.

Bana dönüp bakar ve ifadesinde okuyamadığım bir şey vardır. Tam olarak pes etme değil, tam olarak beklenti de değil. Göğsümü sıkıştıran daha karmaşık bir şey.

Asansör katımıza ulaşır, kapılar açılır ve sabahın son ışıklarıyla yıkanan çatı katı görünür. O önce çıkar, topukları mermerde kasıtlı olarak tıklatır. Ben de onu takip ederim, bu sabah kurtarma operasyonu için giydiği sade kıyafetlerin altındaki kalçalarının hareketini, elinin annesinin tespihini sakladığı cebe doğru kaymasını izlerim.

"Üstümü değiştirmeliyim," diyor, arkasına bakmadan. "Bu gömlek, bu pantolon... bugün çok şey yaşadılar."

"Öyle bırak." Sözler ağızımdan çıkmadan önce durduramıyorum. "Seni tam olarak olduğun gibi istiyorum."

Oturma odasının ortasında durur, omuzları gerilir. Dönünce, çenesi rüyalarımı rahatsız eden o meydan okuyan şekilde kalkar. "Babamın yıkımının tozuyla kaplı olmak mı? Senin için önemli olan bu mu?"

"Hayır." Artık mesafeyi koruyamayarak ona doğru yürüdüm. "Benim için önemli olan sensin. Ana ve bebeğini kurtaran kadın. Gerçeği ortaya çıkararak babasının imparatorluğunu yıkan kadın. Bana dönmeyi seçen kadın."

"Alice için eve döndüm." Ama sesi titriyor, yalanını ele veriyor. "Öyle mi?" Ulaşamayacağı bir mesafede duruyorum, boğazındaki "Yoksa bedeninin ait olduğu yeri zaten bildiği için mi eve döndün?"

Pencereye kadar geri çekildi, altmış katlık Chicago manzarası ayaklarımızın altında uzanıyordu. Sabah ışığı cildini altın rengine çeviriyor, nefes alıp verişinin hızlanmasıyla göğsünün inip kalkışını vurguluyordu.

"Sana borçluyum," diyor, ama elleri çoktan bana uzanıyor. "Hepsi bu."

Parmakları ceketimi bulur ve bedenlerimiz birbirine değene kadar beni kendine çeker. Bu temas doğrudan sikime yansır, üç haftadır daha fazlasını istemek saf bir ihtiyaç haline dönüşür. Bir şeyler yaptık, Tanrım, dilimin üzerinde boşalmasının hatırası hala beni rahatsız ediyor, ama asla her şeyi yapmadık. İkimizin de arzuladığı şeyi asla yapmadık. Ama bir şeyler yanlış. Hayal ettiğim gibi değil. Onun zorunluluktan teslim olması değil, borcunu ödemek için yaptığı bir anlaşma değil.

"Valentina..." diye başlıyorum, ama o beni ağızıyla susturuyor.

Öpücük içimde çılgın bir ateş gibi patlar. Dudakları yumuşak ama talepkardır, dili benimkine benimkiyle eşdeğer bir açıklıkla kayar. Tadı portakal suyu ve kahve gibidir, zafer ve yenilginin karışımı gibidir. Elleri saçlarıma dolanır, acı verecek kadar sertçe çeker ve acı beni daha da sertleştirir.

Onu cama doğru bastırıyorum, ellerim belini buluyor, ince kumaşın içinden onun sıcaklığını hissediyorum. Ağızıma iniyor, sesi doğrudan sikime ulaşıyor. Üç hafta boyunca onun yanında uyudum, kokusunu içime çektim, o tek gecede onu tattım

ve Şimdi sonunda kollarımda, sanki durursa ölecekmiŐ gibi beni öpüyor.

Ama bu yeterli değil. Böyle olmaz.

Geri çekiliyorum, nefes nefeseyim. "Dur."

Gözleri açılıyor, arzuyla genişlemiş göz bebekleri. "Ne?"

"Böyle olmaz." Bu sözleri söylemek fiziksel olarak acı veriyor. "Bana borçlu olduğun için olmaz. Alice'i kurtardığım için ödeme olarak olmaz."

Sanki aklıımı kaçırmıŐım gibi bana bakıyor. Belki de kaçırmıŐımdır. Marco Rosetti, haftalardır istediği Şeyi reddediyor. Ama onun bunu istemesini istiyorum. Borcu değil, beni seçmesini istiyorum.

"Ciddi misin?" Sesi yükseliyor, yanakları kızarıyor. "Üç hafta boyunca bana işkence ettin, yanında yatmamı sağladın, bu oyunları oynadın, ve Şimdi beni istemiyor musun?"

"Seni nefes almaktan daha çok istiyorum." Ellerim belini daha sıkı kavıyor. "Ama bir anlaşma olarak değil. Seni becerdiğimde, principessa, bunun nedeni senin yalvarman olacak. Çünkü benim sikimi bir sonraki kalp atıŐından daha çok istiyorsun. Bana borçlu olduğunu düşündüğün için değil."

"Seni kibirli piç." Göğsümü itti, ama ben kıpırdamadım. "Bunu istemediğimi mi sanıyorsun? İlk hafta yaptıklarımızdan sonra mı?"

"O farklıydı. O benim bir Şeyi kanıtlamamdı."

"Siktir git." Sözleri zehirliydi. "Beni düğünümden kaçırdın, silah zoruyla seninle evlenmemi sağladın, çığlık atana kadar dilinde boşalmamı sağladın ve Şimdi vicdan mı uyandı?"

O haklı. İkiyüzlölük canımı yakıyor, ama onu Şimdi kabul edersen aramızda yeni yeni gelişmeye başlayan bir Şeyi bozacağımı düşünmeden edemiyorum.

"Ağzımdan fazlasını istemek için yatağıma geldiğinde," diyorum, geri çekilerek ona yer açarak, "bu senin seçimin olacak. Şeyden dolayı değil..."

Elini yüzüme indiriyor, tokat sesi penthouse'da yankılanıyor. "Bana neyi seçeceğimi söylemeye cüret etme."

Vurduğu çeneme dokunuyorum, dişlerimin yanağıımı kestiği yerde bakır tadı alıyorum. Başka biri olsaydı, bu yüzden ölürdü. Ama

şimdi ona baktığımda, gözlerinde öfke ve tahrik savaşıırken, onu daha çok istiyorum.

"Senin oyunlarından bıktım," diyor, sesi ölümcül bir sessizlikle. "Bunu hissetmiyormuş gibi davranmaktan bıktım." Aramızda bir hareket yapıyor. "Vücudumun istediği şeyle savaşmaktan bıktım."

"Valentina..."

"Kapa çeneni." Dizlerinin üzerine çöküyor.

Bu manzara kalbimi durdurur. Valentina Rosetti önümde diz çökmüş, meydan okurcasına bakan, öfkeli altın rengi parıldayan koyu renk gözleriyle bana bakar. Elleri kemerime uzanır, parmakları titriyor olsa da hareketleri kesindir.

"Dur," diyorum, ama sesimde ikna edici bir ton yok.

"Hayır." Kemerimi açar, sonra fermuarımı. "Yalvarmamı mı istiyorsun? Seçim yapmamı mı istiyorsun? Peki. Ben bunu seçiyorum. Sen o silahı kafama dayayıp beni kendine ait yaptığından beri istediğim şeyi almayı seçiyorum."

Diz çökmüş halde bana bakıyor, çekinmemi bekliyor, koyu renkli gözlerindeki altın rengi benekler pencerelerden içeri sızan sabah ışığını yakalıyor. Göğsüm sıkışıyor, panik ve hayranlığın karışımı bir duyguya kapılıyorum. Daha önce önümde diz çökmüş, bunu yapmak zorunda bırakılmış, kırılmış ve kanayan erkekler görmüştüm, ama bu... Bu, teslim olmak için değil, bir savaş eylemi olarak diz çökmeyi seçen Valentina.

Tek bir yumuşak hareketle kemerimi çözüyor. Elleri sabit, neredeyse iş gibi, şehvet ya da korkudan dolayı titremeyen eller. Pantolonumu açıp elini içeri sokuşu neredeyse klinik gibi ve eli penisimi kavradığında, içimdeki her şey parlak beyaza dönüyor ve parçalanıyor. Boğazım yanacak kadar keskin bir nefes alıyorum.

"Valentina..." Adı, sanki dünyadaki son iyi şey gibi ağızımdan çıkıyor.

Başını eğerek, hala gözlerime bakıyor. "Sus dedim." Sesi şimdi daha alçak, eski bir öfke ya da belki de açlık gibi bir şeyle dolu. "Yalvarmamı mı istiyorsun? Şimdi oyun bu mu? Diz çöküp lütfen dememi mi istiyorsun, Marco? Seni istediğimi itiraf etmemi mi istiyorsun?" Uzun, eşit hareketlerle beni okşuyor, tutuşu emin ve ben neredeyse orada çöküyorum.

Söyleyebileceğim tüm kelimeler ağızımda ölür. Geriye kalan tek şey, onun benden çıkardığı seslerdir: boğuk bir inilti; yarı ağlama yarı kahkaha. Üç hafta boyunca onun yanında uyudum ve her gece, acıtacak kadar sertleşmiş penisimle, arzuyla gerginleşmiş cildimle uyanırdım. Üç hafta boyunca kahvaltıda gözleri üzerimdeydi, öfkesi, zeki dili, meydan okuması. Onu kırabileceğimi sandım. Onu bekleyebileceğimi sandım. Şimdi ise o beni kırıyor.

"Beni sana aşık ettin," diyor, her kelimesi bıçak gibi keskin. "Her gece beni ıslattın. Yan odada ben sana dokunurken sen de bunu biliyordun. Değil mi?" Yaklaşıyor, nefesi cildimde sıcak. "Beni dilinde boşalttın, sonra da çekip gittin. Şimdi sıra sende."

Diliyle başlıyor, penisimin başını yavaşça, kasıtlı olarak yalıyor, bu bir vaat olmaktan çok bir tehdit gibi. O kadar sertleşmişim ki acıyor, ve sonunda dudaklarını ucuna kaydırduğında ağızının sıcaklığı başımı döndürüyor. Sadece bir kez, derin ve açgözlü bir şekilde emiyor, ve ben düşmemek için arkasında duran cama elimi dayamak zorunda kalıyorum. Onda utanç yok — kızarmıyor, gözlerimden kaçmıyor. Bana bakıyor, pes etmem için beni kışkırtıyor ve bakışları sabit, aç, neredeyse dayanılmaz derecede yoğun.

Ağızı çok sıkı, emişi mükemmel, dilinin ıslak sıcaklığı sırtımı dolaşıyor ve sonra beni santim santim daha derine alırken, boğazının arkasına ulaşana kadar altımda düzleşiyor. Oğuzluk yapmıyor. Sadece burnundan nefes alıyor, uyum sağlarken koyu kirpikleri titriyor ve bir an için, eski o fethetme, kendimi sonuna kadar zorlama dürtüsünü hissediyorum. Ama kontrol zaten onda; her zaman öyledir. Ne tür bir oyun oynadığımı düşünürsem düşünsem, kuralları o yeniden yazıyor.

Geri çekiliyor, havanın aşırı hassas cildime değmesi için beni yeterince dışarı kaydırıyor, sonra tekrar aşağı iniyor, bu sefer beni tamamen yutuyor. Eli tabanı sarıyor, ağızıyla ritim tutarak sıkıyor, basınç beni delirtmek için mükemmel bir şekilde hesaplanmış, ama asla boşalmama izin vermiyor. Umursamıyormuş gibi davranıyor olsa da beni incelemiş, nasıl dokunacağını, nasıl tahrik edeceğini, beni nasıl uçurumun kenarında tutacağını çok iyi biliyor.

Dudaklarının etrafımda gerilmesini, ağızındaki tükürüğün parıltısını, kararlılıkla sıkılan çenesinin çizgisini izliyorum. Her hareketi kesin, pratik, çaresiz ya da beceriksiz değil ve etkisi yıkıcı. Ellerimi saçlarına gömmek ve patlayana kadar yüzünü sikmek istiyorum, ama gözlerindeki gururu, beni çaresiz bırakmaktan aldığı tatmini mahvetmeye kıyamıyorum. Bunun yerine, sadece saç derisini tutuyorum, yönlendirmiyorum, sadece hayatta kalmak için tutunuyorum.

"Tanrım, Valentina," diye inlerim, sözlerim ham, derin ve korunmasız bir yerden koparılmış gibidir. "Beni öldüreceksin."

O sırtıyor, bu hareket omurgamda bir zevk dalgası yaratıyor ve sonra mırıldanmaya başlıyor — sadece göğsünden çıkan alçak, alaycı bir ses ve bu titreşim dizlerimin gerçekten bükülmesine neden oluyor. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, serbest eliyle uyluğumdan yukarı kayarak testislerimi avuçluyor ve görüşümün kenarlarında parıltılar oluşacak kadar baskı uygulayarak onları yuvarlıyor.

Nazik değil. Zalim de değil, ama acımasız - asla gevşemiyor, asla kendimi toparlamama izin vermiyor. Her seferinde yavaşlayacağını, nefes almama fırsat vereceğini düşündüğümde, iki katına çıkarıyor, daha sert emiyor, beni daha derine çekiyor. Zihnimin uzak, rasyonel bir köşesinde, terlediğimi, kalbimin kontrolsüz bir şekilde attığını, irademin her zerresini odaklamazsam, burada ve şimdi kendimi utandıracağımı fark ediyorum.

Sırf onun zaferini görmek için bile buna değer.

O geri çekilir, dudakları uçtan ayrılır ve ben bu kaybın acısıyla neredeyse çılgılık atarım. Bir eliyle beni okşar, diğer eliyle hala beni kucaklar, gözleri hiç benimkilerden ayrılmaz. "Benden yalvarmamı istedin," diye fısıldadı, sesi alçak ve kısık. "Sana ihtiyacım olduğunu itiraf etmemi istedin." Dili dışarı çıkıp, başının üzerine bulaşan ön sıvıyı tattı. "İşte buradasın Marco. Yalvarıyorsun. Bana ihtiyacın var."

Nefes alamıyorum. Vücudumdaki her kas kaskatı kesilmiş, kendimi çılgın, çaresiz, tamamen kaybolmuş hissediyorum. "Siktir, principessa..."

Kafasını sallayarak beni susturur ve tekrar aşağı dalar, şimdi kafasını hızlı ve acımasızca sallayarak, güneş ışığıyla aydınlanan çatı katında ağzının ıslak şaplakları müstehcen bir ses çıkarır. Kalçalarım istemsizce sarsılır ve sonunda kendimi biraz itmeye bırakırım, sadece sert dişlerinin yumuşak cilde değdiğini hissetmek için, beni daha derine almak için daha fazla açılmasını sağlamak için.

dişlerinin sert çizgisini hissetmeye yetecek kadar, beni daha derine almak için daha geniş açılmasını hissetmeye yetecek kadar. O inliyor ve bu ses beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Onu görmek, benim çalınan gelinim, isteksiz karım, mükemmel ağzıyla benim sikimi taparcasına emmeyi seçmesi, içimde bir şeyleri kırıyor. O yanaklarını çukurlaştırıp daha sert emmeye başladığında, gurur duyduğum tüm kontrolüm paramparça oluyor.

Tam orada, boşalmaya saniyeler kala, onu uyarmaya çalışıyorum, ama o tırnaklarını uyluğuma geçirip gözlerimi kilitliyor, bitirmem için, ağzında kontrolümü kaybetmem için bana meydan okuyor. Ve ben de öyle yapıyorum. Bir çığlık atarak boşalıyorum, boğazında patlıyorum, o yutarken görüşüm bembeyaz oluyor, göz teması kurmayı hiç kesmiyor, ben kuruyana ve titreyene kadar hiç yavaşlamıyorum.

Son bir nazik emişle beni bırakıyor, sonra topuklarının üzerine oturuyor, elinin tersiyle ağzını siliyor. Yüzü kızarmış, saçları dağınık, ağzı şişmiş ve kırmızı, ve lanet bir tanrıça gibi görünüyor. Aynı anda hem zafer hem de yenilgi gibi.

15 - Valentina

Kız kardeşimi kucaklamak için uzandığımda, o geri çekildi.

Bu reddedilme, herhangi bir tokatten daha acı verici. Alice, Rosetti misafir yatağındaki ipek yastıklara yaslanmış oturuyor, dün kurtarıldığında giydiği annemin beyaz geceliğini hâlâ üzerinde. Kumaş, ince vücudunda bol duruyor ve onu on dokuz yaşından daha genç gösteriyor.

"Yapma." Tek kelimedede sesi çatlıyor.

Yatağın kenarına çöküyorum, onun açıkça ihtiyaç duyduğu mesafeyi koruyarak. Sabah güneşi, yargı gibi kompleksin pencerelerinden içeri giriyor, aramızdaki havada dans eden toz zerreciklerini aydınlatıyor. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda, Marco'nun ellerinin saçlarımda dolandığını hissettim, dudaklarımda onun tadını aldım, onu dizlerinin üzerine çökertmenin gücünü hatırladım. Dizlerim mermer zeminden oluşan morluklarla ağrıyor, bu izleri kazandığım savaşın madalyaları gibi taşıyorum. Ya da kaybettğim. Artık ayırt edemiyorum.

Bu sabah Marco'nun kucaklamasından kalan bergamot kokusu giysilerime sinmiş, şu anda iki dünya arasında yürüdüğümü hatırlatıyor. Aşağıda bir yerlerden boğuk sesler geliyor. Marco'nun adamları muhtemelen kan ve acı içeren sabah "işlerini" hallediyorlar. Vücudum dün geceden beri hala ağrıyor ve rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, onun gibi koktuğumu çok iyi biliyorum.

"Alice, lütfen. Mümkün olduğunca çabuk geldim."

"Beni orada bıraktın." Gözlerime bakmıyor, annemin yaptığı gibi gergin bir hareketle geceliğin eteğini parmaklarıyla çekiştiriyor. "Onları seçtin. Onu seçtin."

Suçlama aramızda asılı kalıyor, inkar edemeyeceğim bir gerçeklikle ağırlaşıyor. "O beni aldı, Alice. Gitmek için başka seçeneğim yoktu."

"Ama sen kalmayı seçiyorsun." Şimdi bana bakıyor, gözleri kırmızı ama babamın bıçakları kadar keskin. "Görüyorum. Beni bulduğunda onun

adını söylediğin zamanki ses tonundan. Bakışlarından... kararlı olduğundan. Annemin, mücadeleyi bıraktıktan sonraki hali gibi."

Bu karşılaştırma içimi yakıyor. Evet, bunu seçtiğimi nasıl açıklayabilirim? Kaçırılmakla kurtarılmak arasında bir yerde, Marco'ya oksijen gibi ihtiyaç duymaya başladığımı? Kafesin benim evim olduğunu? Ona şarap fırlatan kız dehşete kapılırdı. Benim dönüştüğüm kadın, onun önünde tekrar diz çökmek istiyor.

"Haklısın," diye sessizce itiraf ediyorum. "Kalmayı seçiyorum."

Alice'in kahkahası acı, yaşına göre olgun. "Demek sen de annem gibisin. Yanlış adamı seviyor, kaçman gerekirken kalıyorsun."

"Annemin başka seçeneği yoktu."

"Görünüşe göre senin de yok." Dizlerini göğsüne çekiyor, babam öfkeli olduğunda yaptığı savunma hareketini hatırlıyorum. "Seni kaçırdı Valentina. Silah zoruyla onunla evlenmeye zorladı. Ve sen onu savunuyorsun?"

"Hiçbir şeyi savunmuyorum. Ben sadece..." Sessiz kalıyorum, ihanet ya da teslimiyet gibi gelmeyecek kelimeler bulamıyorum. Parmaklarım bilinçsizce boğazıma kayıyor, orada her zaman Marco'nun dudaklarının izini hissedebiliyorum ve elimi zorla aşağı indiriyorum.

"Onu seviyor musun?"

Soru, Marco'nun ardında bıraktığı cesetler kadar ağır bir şekilde aramızda asılı kalıyor. Ağzımı açıyorum, kapatıyorum, tekrar deniyorum. Hiçbir şey çıkmıyor. Sessizlik uzuyor, herhangi bir itiraftan daha yüksek sesle konuşuyor. Tanrım, yardım et. Tehlikeli erkeklere olan bu hastalıklı ihtiyaç kalıtsal olmalı.

Alice'in ifadesi biraz yumuşar, anlar. "Erkeklerin niyetlerini okumayı zor yoldan öğrendim. Babamın annemi parça parça yok etmesini izleyerek. Sonunda annemin aldığı aynı ifade sende de var. Sanki şiddet korkutucu olmaktan çıkıp... gerekli hale gelmiş gibi."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Annem kaçmaya çalışırken öldü." "Hayır,"

Alice nazikçe düzeltiyor. "Annem çok uzun süre beklediği için öldü. uzun süre beklediği için öldü. Kal ya da git, ama kararsızlık onu öldürdü. Sen şanslısın. Seni kaçıran kişi senin hayatta kalmanı istiyor. Annem ise onun kırılmasını istiyordu."

Küçük kız kardeşim ne zaman hayatta kalma konusunda bu kadar bilge oldu? Ona yaklaşıyorum ve bu sefer geri çekilmiyorum. "Yapabilir miyim?"

karışık saçlarına işaret ediyorum.

O başını sallar ve benimkine benzeyen koyu renkli saçlarına ulaşabilmem için dönerek bana yer açar. Komodinin üzerinde fırçayı bulurum ve düğümleri açmaya başlarım, tanıdık ritim ikimizi de rahatlatır. Eskiden her gece yatmadan önce bunu yapardık, en büyük endişemiz akşam yemeğinde babamın öfkesi değil, kanla yazılmış evlilik sözleşmeleriydi.

"Çok korkmuştum," diye fısıldıyor ben tararken. "Babam bana Christopher O'Brien'dan, düğünden bahsettiğinde. Senin bir şekilde beni kurtaracağını düşünüyordum."

"Daha önce gelemediğim için özür dilerim."

"Ama geldin." Elimi sıkmak için geri uzanıyor. "Sen ve korkunç kocan beni kurtarmak için dünyamızı yakıp kül ettiniz."

Korkunç kocam. Bu kelimeler bir şekilde doğru geliyor. Kanlı yumruklarını, sıradan şiddetini, her sabah bana espresso yapan aynı elleriyle öldürüşünü düşünüyorum. "O öyle biri değil... sana zarar vermez, Alice. Ya da bana."

"Biliyorum," diyor basitçe. "Sana nasıl baktığını gördüm. Sanki sen güneşsin ve o karanlıkta yaşıyormuş gibi. Sanki seni gölgede bırakmaya çalışan herkesi öldürecekmiş gibi."

Bu tanım göğsümü sıkıştırıyor. "Durum bundan daha karmaşık."

"Aşk her zaman öyledir. Özellikle de ölü sayısı söz konusu olduğunda." Alice bana dönerek, yaşından daha büyük görünüyor. "Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Onun gibi erkekler, yok ettikleri kadar yoğun bir şekilde severler. Ve bizim dünyamızda, bu genellikle kanla biter."

Cevap veremeden, beni şiddetle kucaklar, eskiden fırtınalarda yaptığı gibi yüzünü omzuma gömer. "Seni de kaybetmek istemiyorum," diye mırıldanır gömleğime.

"Kaybetmeyeceksin," diye söz veriyorum, onu sıkıca sarıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Zaten gittin," diyor, ama sesinde affedicilik var. Anlayış. "Sen çoktan gittin, değil mi? Artık ona aitsin."

Bu gerçek, kurşun gibi kemiklerime işliyor. Evet, ben Marco Rosetti'ye aitim. Asıl soru, annemin babama ait olmaktan daha iyi bir şekilde hayatta kalıp kalamayacağım.

"Anlamam lazım," diyor Alice, ben saçını taramaya devam ederken, yansımalarımız yatağın karşısındaki makyaj aynasında görünüyor. "Bunu nasıl seçebildiğini anlamama yardım et."

Ellerim bir an duruyor. Marco'nun şiddeti koruma gibi hissettirirken, babamınki hapis gibi hissettirdiğini nasıl açıklayabilirim? Onun kontrolü şefkatle gelirken, babamınki zulümle geldiğini? Onu yuttuğumda duyduğu memnuniyet dolu iniltiyi hatırlayınca, şimdi bile içimi bir ıslaklık kapladığını?

"Beni kaçırdığında," yavaşça başlıyorum, "hayatımın bittiğini düşündüm. Ölü gözlü ve süslü bir mafya karısı olacağımı düşündüm. Ama o... o beni görüyor. Sadece bir mülk ya da bir ödül olarak değil, bir insan olarak."

"Stockholm sendromu diye bir şey var, Val."

"Biliyorum. Tanrım, biliyorum. Hissettiğim her şeyi sorguladım, bunların gerçek mi yoksa sadece hayatta kalmak için mi olduğunu merak ettim." Saçımdan bir parça daha ayırdım. "Ama İrlandalı askerler beni almaya geldiğinde, onlarla ya da daha sonra Sarah'la birlikte gitme şansım varken, kalmayı seçtim. Mecbur olduğum için değil. İstedğim için."

Alice uzun bir süre sessiz kalır, düşünür. Uzakta bir kapının çarpıldığını, öfkeyle yükselen erkek seslerini ve ardından ani bir sessizliği duyarım. Biri Marco'nun sorularına doğru cevabı vermemiş.

Elimi sıkıyor. "Korkmuş görünmüyorsun. Sen... canlı görünüyorsun. Annem öldüğünden beri seni hiç bu kadar canlı görmemiştim."

Bu gözlem beni derinden etkiler. Haklıdır. On bir yıldır, yaşamaktan çok hayatta kalmaya çalışıyordum. Ta ki Marco beni o sunaktan kaçırıp istemeden beni uyandırana kadar.

"O beni gerçek hissettiriyor," diye itiraf ediyorum. "Soyadımdan veya bedenimden daha önemli olduğumu hissettiriyor. Fikrimi soruyor, konuştuğumda dinliyor, ailesini bana emanet ediyor." Ana'nın doğumunu, soyumdan çok becerilerim için ihtiyaç duyulduğumu düşünüyorum. "Dün kayınbiraderinin karısının bebeğini doğurttum."

"Ne?" Alice'in gözleri büyüdü.

"Doğum sancıları başladı, bebek ters duruyordu. Ben hallettim." Sesime gurur karışıyor. "Artık ailesi bana güveniyor. Onlar için sadece Marco'nun karısı değilim. Ben Valentina'yım."

"Mutlu görünüyorsun," diyor Alice, sesinde şaşkınlık var. "Her şeye rağmen, gerçekten mutlu görünüyorsun."

Bu farkındalık beni altüst ediyor. Öyleyim. Bir şekilde, tehlikeli kocamla birlikte bu altın kafeste, babamın evinde hiç sahip olmadığım bir şeyi buldum: kendimi. O benlik artık daha karanlık olsa da, onun şiddetiyle lekelenmiş olsa da, iyi kızların istememesi gereken şeylere aç olsa da.

Alice'in odasından, sanki varlığını bilmediğim katmanları soyup çıkarmış gibi, çıplak ve savunmasız hissederek çıkıyorum. Koridor önümde uzanıyor, sabah ışığı pahalı duvar kağıdına desenler çiziyor. Aşağıdan sesler geliyor. Ağır bir şey sürükleniyor, su akıyor, temizlik için verimli sesler çıkıyor. Yürürken dizlerim ağrıyor, mermer zeminde kasıtlı olarak bastırdığım morluklar, onun kontrolünü kaybetmesini sağlama gücünü hatırlatıyor.

Marco'nun şoförünü bulmam, penthouse'a geri dönmem, kız kardeşimin az önce itiraf ettirdiği her şeyi sindirmem gerekiyor.

Bunun yerine, dağınık saçlı bir sarışını merdivenlere doğru götüren Alessandro ile neredeyse çarpışıyordum.

"Bunu yaptığina inanamıyorum," diyor kadın tıslayarak, tasarımcı elbisesi buruşmuş, saç dağınık, makyajı akmış. Tam da olduğu gibi görünüyor: ertesi sabahın hatası. "Arayacağını söylemiştin!"

"Ben dedi senin beni " Alex düzeltir
düzeltir gülümsemeye gülümsemeye muhtemelen elli
metre öteden külotları eritecek olan gülümsemesiyle düzeltir. "Aralarında
ince bir fark var, tatlım." "Sen bir pisliksin." Kız, onun yönlendiren elinden
çekilir. "Dün gece

dün gece bir anlam ifade ettiğini sanıyordum."

"İkimizin de iyi vakit geçirdiğimiz anlamına geliyordu. Hatırladığım kadarıyla, defalarca." Sesi hafif, rahat, sanki kahvaltı seçeneklerini tartışıyor gibi. "Ama şafak, tüm masalları sona erdirir."

Manşetlerini düzeltirken, bir tırnağının altında kan olduğunu fark ettim. Ne onun, ne de kadının kanı. Akşam eğlencesinden önce yaptığı işten kalma bir şeydi.

Kadın yine de elini onun yüzüne vurur, ses koridorda yankılanır. Alex irkilmez, sadece eğlenceli bir ifadeyle yanağına dokunur. "Daha iyi hissediyor musun?"

Kadın tek kelime etmeden öfkeyle uzaklaşır, topukları mermer merdivenlerde öfkeli bir ritimle tıklatır. Alex onun gidişini izler, sonra dönüp

beni koridorda donmuş halde bulur.

"Yengem!" Yüzündeki kırmızı el izine rağmen sevinci samimi görünüyor. "Sabah eğlencesinin tadını çıkarıyor musun?"

"Bu çok acımasızcaydı," diyorum, ama bir yanımda onu anlıyor. Canavarların dürüstlüğü.

"Öyle davranmak zalimce olurdu," diye düzeltir. Gülümsemesinde artık keskin bir şey var, tüm Rosetti erkekleri gibi tehlikeli. "Ayrıca o da beni kullanıyordu. Beni tehlikenin heyecanı için, bir Rosetti'yi becerme hikayesi için kullanıyorlar." Yaklaşır ve pahalı kolonya ile ona ait olmayan parfümün karışımını, altında barut kokusunu alırım. "Bana göre adil bir takas."

"Bu yalnız bir yaşam tarzı."

Keskin bir kahkaha atıyor. "Silah zoruyla kardeşimle evlenen kadın böyle diyor.

Yüzüm kızardı ama inkar etmedim. "O farklı."

"Öyle mi? O seni meşruiyet, kontrol ve senin karşıladığın psikolojik ihtiyaçlar için kullanıyor. Sen onu koruma, amaç ve..." Durur, çok şey gören yeşil gözleriyle beni inceler. "Asıl soru bu, değil mi? Sen kardeşimizi ne için kullanıyorsun?"

Soru, amaçlanandan daha derin bir anlam taşıyor. "Onu kullanmıyorum."

"Hayır mı?" Alex'in gülümsemesi değişir, daha samimi bir hal alır. "O zaman ya yalan söylüyorsun ya da aşıksın. Ve tatlım, bizim dünyamızda bunlar aynı şey sayılır. Aşk burada başka bir para birimidir. Onu harcarsın, biriktirirsin ya da silah olarak kullanırsın."

"Marco senin gibi değil."

"Hayır, değil." Alex'in ifadesi düşünceli hale gelir. "O kadınları kelebekler gibi toplamaz. O seni topladı, tekil olarak, ve şimdi işi bitti. Adam iki yıldır cinsel ilişkiden uzak, biliyor muydun? İki yıl boyunca sadece iş ve şiddet, sonra sen yüzüne şarap döktün ve birdenbire takıntılı hale geldi."

"Bunu bilmiyordum," diye itiraf ediyorum, bu bilgi göğsümde bir şeyler değiştiriyor. Vücudumun ona verdiği tepki şimdi daha mantıklı geliyor. Tüm o bastırılmış açlık sadece bana odaklanmış.

"Seninle farklı," diye devam etti Alex, ceketinin altındaki silahı gizlemeyen rahat bir zarafetle duvara yaslanarak.

"Kardeşimi hayatı boyunca tanıdım. Aslında kimsenin kalıp kalmaması umurunda olmadı. İnsanlar onun için satranç taşları gibidir, yararlı olsun ya da olmasın, ama asla vazgeçilmez değildir."

"Peki şimdi?"

"Şimdi sana strateji kitaplarını okutuyor. Penthouse'dan tek başına çıkmaya izin veriyor. Sana aile sırlarını emanet ediyor." Alex'in yeşil gözleri beni olduğum yere çiviliyor. "Bunun ne kadar eşi benzeri görülmemiş bir şey olduğunu anlıyor musun? Marco kimseye tam olarak güvenmez. Bize bile. Ama sana... sana güveniyor. Ve bizim dünyamızda güven, herhangi bir kurşundan daha ölümcüldür."

"Yapmamalı," diye fısıldıyorum, dün gece sahip olduğum gücü hatırlayarak, istersem onu ne kadar kolay yok edebileceğimi.

"Muhtemelen yapmaz. Güven onu savunmasız hale getirir. Marco Rosetti'nin savunmasız olması ise Chicago'daki en tehlikeli şey ya da en zayıf şey. Hangisi olduğunu henüz çözemedim."

"Endişeli görünüyorsun."

"Kardeşim kendini yenilmez sanınca hep endişelenirim. Ve şu anda, senin varlığın onu dokunulmaz kıldığını düşünüyor." Alex duvardan uzaklaşır. "Bu arada, baban bugün çok meşguldü. Toplantılar ayarladı, telefonlar etti. Söylentilere göre İrlandalılarla büyük bir şey planlıyor."

Kanım donar. "Marco biliyor mu?"

"Tabii ki biliyor. Her yerde gözü var." Alex'in gülümsemesi bıçak gibi keskin. "Ama bilmek ve harekete geçmek farklı şeyler. Tereddüt ediyor çünkü bu senin baban. Çünkü ona zarar vermek sana zarar vermek demek."

"Babam ne olursa olsun hak ediyor." Bu sözler hem gerçek hem de ihanet gibi geliyor.

"Belki. Ama Marco stratejiden çok senin duygularını önemsiyor. Bu yeni bir şey. Tehlikeli bir şey." Alessandro yaklaşır, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona iner. "Baban O'Brien'ları tamamen kendi tarafına çekti. Reddedilen düğün yeterince aşağılayıcıydı, ama Alice'i almak? Bu savaş ilanıdır. Ve bazı Rusların bu kaostan faydalanmak istediği söylentileri var."

"Marco zayıf biri değil."

"Hayır, ama dikkati dağınık. Senin yüzünden. İkinizin de adını koyamadığı bu şey yüzünden." Kahkahası acıdır. "Aşk erkekleri

aptallaştırır, prenses. Onları, aslında tamamen savunmasız oldukları halde yenilmez olduklarını düşünmelerine neden olur. Saldırmaları gereken anda tereddüt etmelerine neden olur."

Dün gece Marco'yu düşünüyorum, diz çöktüğümde beni nasıl kucakladığını, sanki ben her şeyimmişim gibi bana nasıl baktığını. Ben bakmıyormuşum gibi düşünürken ellerinin hafifçe titrediğini. "Sence beni seviyor mu?"

"Kardeşim seni korumak için Chicago'yu yakıp yıkar bence. Zaten başladı bile, değil mi? Dünkü kurtarma operasyonu strateji değildi. Tamamen duygusal bir hareketti." Alex'in yüzü ciddileşti, her zamanki çekiciliği kayboldu. "Büyük bir planı var. Ya senin konumunu sonsuza kadar güvence altına alacak ya da bu uğurda ölecek."

"Dramatik davranıyorsun."

"Öyle mi? Onu en son ne zaman gerçekten rahat gördün? Rol yapmadan, kontrolünü kaybetmeden, gerçekten rahatken?"

Cevap veremiyorum çünkü haklı. Uykusunda bile Marco gergin, şiddete hazır. Geldiğinde bile, sanki saldırı bekliyormuş gibi, içinde bir gerginlik var.

"Hem yenilmez hem de savunmasız olamaz," diye devam ediyor Alex. "Ya aşk onu daha güçlü yapar ya da onu öldürür. Bizim dünyamızda orta yol nadiren vardır. Çok seven erkekler önce ölür."

"O zaman ne öneriyorsun?"

"Rol yapmayı bırakın. İkiniz de. Bu neyse, ya tamamen adayın ya da uzaklaşın." Benim ifademi görünce gülüyor. "Evet, seni asla bırakmayacağını biliyorum. Ama gerçekten istersen onu zorlayabilirsin. Ondan nefret ettiğini söyle, içten söyle, ona olan bağlılığını kır. Seni nefret etmeni sürdürmektense seni bırakacaktır. O kadar gururu var."

"Onu kontrol altında tuttuğumu mu düşünüyorsun?"

"Tatlım, o senin malın. Bedeni, ruhu ve tetik parmağı. Asıl soru, bu güçle ne yapacağın. Çünkü kullanılmayan güç, boşa giden güçtür ve kötü kullanılan güç herkesi öldürür."

Cevap veremeden, telefonu titrer. Telefonuna bakar ve kaşlarını çatar. "Sorunlardan bahsetmişken, Marco şu anda birini sorguluyor. Duyduğuma göre İrlandalı bir muhbirmiş. Muhtemelen bu yüzden, onu daha sonra gördüğünde parmak eklemleri kanlı olacak."

Midemi bir ağrı kaplar. "Marco..."

"Her zaman bir şeyler hallediyor." Alex merdivenlere doğru yürümeye başlar. "Tommy garajda bekliyor. Oh, ve Valentina?"

Durdum. "Evet?"

"O savunmasızlık meselesi? Bu iki yönlü bir şey. Sen de onun kadar savunmasızsın. Aradaki fark, seni koruyacak bir ordun olmaması. Sadece o var." Gülümsemesi keskin. "Aşkın yeterli olmasını umsan iyi olur, çünkü hazır olsan da olmasan da savaş geliyor. Ve savaşta, sevdiğimiz insanlar düşmanlarımızın bize karşı kullandığı silahlara dönüşür."

Alice'i görmenin verdiği sıcaklık yok olur, yerine soğuk bir korku gelir. Alessandro haklı. Bıçak sırtında dengedeyiz ve herhangi bir yanlış hareket ikimizi de kanatabilir.

"Ayrıca," Alex merdivenlerin yarısına gelmişken seslendi, "dizlerine buz koymak isteyebilirsin. Çürükler koyulaşıyor. Derinde çok anlamlı bir hikaye yazıyorlar."

Aşağıya baktığımda yüzüm kızarıyor, penthouse katının izleri mor ve belirgin bir şekilde cildimde görünüyor. "Göt," diye mırıldanıyorum, ama o çoktan gitmiş, arkasında kahkahaları yankılanıyor.

Penthouse'a girdiğimde ortalık çok sessiz, şiddet yaşandığını gösteren o özel sessizlik. Kokuyu alabiliyorum. Kan ve çamaşır suyu, korku teri ve barut kokusu. Marco'yu çalışma odasında buluyorum, sırtı bana dönük pencerenin önünde duruyor, parmak eklemleri kanlı ve yaralı. Beyaz gömleğinin manşetinde arter kanı var. Kesinlikle onun kanı değil.

"Alice nasıl?" Dönmüyor, ama sorusunda samimi bir endişe duyuyorum. Ailesinden başka birini ilk kez bu kadar içtenlikle soruyor.

"Korkmuş. Yaralı. Ama güvende." Ona doğru yürüyerek hasarı inceliyorum. Omuzları, zar zor kontrol ettiği şiddetle kaskatı kesilmiş. "Ne oldu?"

"İş." Sonunda bana dönüyor ve gözlerinde soğuk bir öfke görüyorum, birinin kötü bir şekilde öldüğü anlamına gelen türden. "Baban harekete geçti. Karım hakkında bilgi toplayabileceğini düşünen biriyle konuşmak zorunda kaldım."

"Alex senin bir şeylerle uğraştığını söylemişti." Yaralı ellerini ellerime alıp, parmak eklemlerindeki yaraları inceliyorum. Kanın hepsi onun değil. "Kimin yüzüyle karşılaştılar?"

"Bir daha aynı hatayı yapmayacak birinin." Sesi rahat, ama her kelimesinde şiddet hissediliyor. "Kimse yapmayacak."

Onu masasına götürüp deri koltuğa oturtuyorum, sonra malzemeleri almak için banyoya gidiyorum. Bu artık rutin hale geldi: o kanlar içinde geri geliyor, ben onu temizliyorum. Bu ev işleri artık beni rahatsız etmiyor.

Antiseptik ve bandajlarla geri döndüğümde, "Bunu yapmak zorunda değilsin" diyor.

"Evet, yapmak zorundayım." Yanına oturup önce sağ elini tutuyorum. Parmak eklemleri en kötü durumda. Bu eliyle yönlendiriyor. "Artık yaptığımız şey bu, değil mi? Sen kanarsın, ben seni iyileştiririm. Sen öldürürsün, ben kabul ederim."

"Benim istediğim bu değil."

"Hayır mı?" Yaraları dikkatlice temizlerken, onun acıya verdiği tepkiyi kontrol etmeye çalıştığını izliyorum. Parmaklarımın altında cildi ateş gibi sıcak, şiddetle canlı. "O zaman ne olmamızı istiyorsun?"

Serbest eliyle çenemi tutup yüzümü yukarı doğru çeviriyor. "Gerçek."

Ben onun parmak eklemlerini tedavi ederken, bu kelime aramızda asılı kalıyor. Çok basit bir kavram, ama yalanlar ve şiddetle dolu dünyamızda imkansız bir istek. Ama belki de biz buyuz. İşlevsizliğimizde gerçek, şiddetimizde gerçek, birbirimize olan bu hastalıklı ihtiyacımızda gerçek.

"Alessandro, seni savunmasız hale getirdiğimi söylüyor," diyorum, gözlerine bakmak yerine elini sarmaya odaklanarak.

"Alex çok konuşuyor."

"Bu doğru mu?" Sağ elini bitirip sol eline geçiyorum. Bu parmak eklemleri daha az hasarlı ama yine de çatlamış. "Seni savunmasız mı yapıyorum?"

"Evet."

Bu basit itiraf ellerimi durdurur. Kafamı kaldırıp ona bakarım, o her şeyi gören, dün gece beni

dizlerimin üzerindeydim ve bunu sevdiğini gördüm.

"Beni savunmasız hale getiriyorsun," diye devam ediyor, itirafın ağırlığına rağmen sesi sabit. "Vurmam gereken anlarda tereddüt etmeme, yok etmem gereken anlarda yeniden düşünmeme neden oluyorsun. Artık hamlelerimi farklı planlıyorum. Sonuçları görsen ne düşünürdün acaba diye merak ediyorum."

"Bu tehlikeli geliyor."

"Öyle." Bandajlı eli yüzümü okşadı. "Baban bunu biliyor. İrlandalılar bunu biliyor. Yakında herkes Marco Rosetti'nin bir zayıflığı olduğunu bilecek."

"Üzgünüm."

"Özür dileme." Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Senin yüzünden sana karşı savunmasız olmak... yıllardır, belki de hayatımda ilk kez kendimi bu kadar insan gibi hissettim."

"Bu seni öldürebilir. Aşk ve ölüm bizim dünyamızda aynı değere sahiptir."

"Her şey beni öldürebilir. En azından bu," aramızdaki mesafeyi işaret ederek, "bu riske değer. Sen bu riske değersin."

Sol elini sarmayı bitiriyorum, tanıdık ritüel ikimizi de sakinleştiriyor. "Senin dünyanda savunmasız olmaya gücün yetmez."

"Bizim dünyamız," diye düzeltir. "Ve belki de tam da ihtiyacım olan şey budur. Bana şiddet ve stratejiden daha fazlası olduğumu hatırlatan biri. Neden savaştığımı hatırlatan biri."

"Güzel," diyorum. Malzemeleri bir kenara koyup, onun bakışlarına tam olarak karşılık veriyorum. "Biri bunu yapmalı."

16 - Marco

Valentina'nın Miyamoto Musashi kitabının kenarına yazdığı son not: *En büyük zafer, zafer gibi hissettiren teslim olmaktır.*

Bu bana, üç gün önce kendi dairemde beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü zafer dolu 'teslimiyetini' hemen hatırlatıyor. Onu öğle yemeğine çıkarmak için üç toplantımı iptal ediyorum. Daha önce hiç kimse için yapmadığım bir şey.

Tommy, North Halsted'deki küçük kafeye yanaştığında, bu gerçeğin farkına varıyorum. Kafenin bohem cephesi, genellikle işlerimi yürüttüğüm güçlü restoranlarla tam bir tezat oluşturuyor. Pencereden, uyumsuz mobilyalar, amatör sanat eserleriyle kaplı çıplak tuğla duvarlar, dizüstü bilgisayarlarına ve şiir defterlerine eğilmiş öğrenciler görüyorum. Yanmış espresso ve paçuli kokusu çatlak kapıdan içeri sızıyor, ucuz kulaklıklardan birinin folk müziği sızıyor. Deri ve barutla dolu benim dünyamın tam tersi bir dünya.

Bu onun dünyası. Onu almadan önce yaşadığı dünya.

Tommy, içeri girerken kapının yanında yerini alır, ince ama belirgin bir şekilde. İki çıkışı, dar pencereleri, en iyi görüş açısına sahip köşedeki masayı çoktan fark ettim. Kalabalık masaların arasından geçerken elim onun beline yerleşir, durduramadığım sahiplenici bir hareket. Elimin altında elbisesinin ipek kumaşı sıcak ve omurgasında hafif bir gerginlik hissediyorum.

"Burayı sevmeyeceksin," diyor, ama sesinde şakacı bir ton var. Beni sınıyor.

"Muhtemelen." Kahve ve paçuli kokusunu içime çekiyorum, her zamanki mekanlarımdan çok farklı. "Ama sen burayı seviyorsun."

O durur, yirmi yedi gün geçmesine rağmen hala göğsümü sıkıştıran o koyu renkli gözleriyle bana bakar. Dün Ana iyileşirken yeni doğan yeğenini kucağında tuttu, yetkin elleriyle

üç gün önce aynı eller benim sikimi ağzına almış, sanki bunun için doğmuş gibi yutmuştu, şimdi ise en sevdiği kafeyi hatırladığım için bana şaşkınlıkla bakıyor.

İçeride, baristanın yüzü aydınlanır. "Val! Aman Tanrım, seni çok uzun zamandır görmedik!"

"Selam Diego." Valentina'nın gülümsemesi, nadiren gördüğüm kadar samimi. "Bu benim kocam Marco."

Onun ağzından çıkan "kocam" kelimesi, gönüllü ve alenen, içimi memnuniyetle doldurur. Barista beni süzerken gözleri büyür. Pahalı takım elbise, ceketimin silahımı zar zor gizlediği şekilde düşmesi, karımın kaybolacakmış gibi sırtına elimi koymam.

"Kocam," Diego bunu anlamaya çalışırken tekrarlar. "Vay canına. Tamam. Her zamanki gibi mi?"

Kız başını sallar, sonra bana bakar. "Ona espresso. İyi olanından, her zamanki gibi yanmış olanından değil."

Diego gergin bir şekilde güler ve siparişimizi hazırlamak için acele eder. Bizi kontrol etmeye gelen müdüre ve masamızdaki boş sandalyeyi kullanıp kullanmayacağımızı soran öğrenciye onu "eşim" olarak tanıtmaya özen gösteririm. Her seferinde, bu kelime dilimden giderek artan bir memnuniyetle dökülür ve Valentina'nın bunu fark ettiğini, benim kamuoyuna yaptığım bu açıklamaya tepki verdiğini izlerim.

Bir köşe masası buluruz ve ben sırtımı duvara dayayarak, her iki çıkışı da görebileceğim bir yere otururum. Eski alışkanlıklar. Valentina karşımda oturur, penthouse dışında gördüğümde daha rahat görünür.

"Eskiden buraya ders çalışmaya gelirdin," diyorum, soru değil. Onun hayatının parçalarını daha önce bir araya getirmişt看, ama yine de beni şaşırtmaya devam ediyor.

"Eskiden buraya düşünmeye gelirdim." Diego'dan kahvesini alırken, içimi burkan sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sıradan bir üniversite öğrencisiymişim gibi davranmak için."

Babasından dikkatlice bahsetmemesi, şu anda birçok cephede sürdürdüğümüz savaşı hatırlatıyor bana. Alex'in uyarıları zihnimde yankılanıyor. İrlandalılar yeniden toplanıyor, babası telefon görüşmeleri yapıyor, Ruslar

kaosun içinde koku alıyor. Ama bunlar yarının sorunları. Bugün, karımla en sevdiği kafede öğle yemeği yiyorum, salı günleri düzenledikleri berbat şiir dinletilerini anlatırken yüzünün aydınlanmasını izliyorum.

"Aklını kaçıırırsın," diyor gülerek. "En son buraya geldiğimde, biri glütenle olan ilişkisini anlatan bir dans gösterisi yapmıştı."

"İşkence gibi geliyor."

"Çok güzeldi." Gülümsemesi şeytani bir hal aldı. "Özellikle de yerde kıvranarak ekmek ihanetinden bahsedip çığlık attıkları kısım."

Bu görüntüye bakıp kendimi gülüyor buluyorum, gerçekten gülüyor. En son ne zaman şiddet ya da zafer dışında bir şeye gülmüştüm? Belki dün Ana'nın bebeği parmağımı tuttuğunda, yeni yeğenimin o minik ama güçlü tutuşunda.

"Yakında stratejik tavsiye almak için buraya geleceksin," diye alay ediyor, felsefeyi tartışan ciddi öğrencileri işaret ederek.

"Eğer onlar da senin gibiyse, belki yaparım." Kaşları tavana kadar kalktı. "Analizin... değerli olduğunu kanıtladı," diye itiraf ettim, kelimelerimi dikkatlice seçerek. "Torrelli tedarik zincirinin zayıflığı. Tam da senin tahmin ettiğin gibi işledi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benim stratejimi mi kullandın?"

"Bana avantaj sağlayan her şeyi kullanırım." Geriye yaslanıp onu inceledim. "Ve senin içgörülerinin önemi giderek artıyor. Benim gözden kaçırdığım kalıpları, doğrudan tehdide odaklandığım için gözden kaçırdığım bağlantıları görüyorsun."

Övgüye kızarır ve ben devam etmek, kitaplarımdaki kenar notlarının toprak anlaşmazlıklarına yaklaşımımı nasıl değiştirdiğini, liman işçileriyle ilgili önerisinin milyonlarca dolara mal olacak bir grevi nasıl önlediğini anlatmak isterim. Ama sözler boğazımda takılır. Onun zekasına ne kadar güvendiğimi itiraf etmek, paylaştığımız fiziksel her şeyden daha savunmasız hissettirir.

"Clausewitz yorumun da harikaydı," diyor yumuşak bir sesle. "Savaşın sisinin dışsal değil içsel olduğu hakkında. Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Küçük masanın üzerinde birbirimize doğru eğilmiş, bu saçma bohem kafede askeri teori tartışmasına dalmışız, ben

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Köşedeki masada oturan biri, çok fazla rahat görünmeye çalışıyordu. Gazetesini tutuş şekli. Artık kırk yaşın altındaki kimse kafelerde basılı gazete okumuyor. Bunu aklımın bir köşesine yazdım, konuşmaya devam ederken onu gözümün önünden kaybetmemek için hafifçe yer değiştirdim.

"Valentina?"

Ses, bıçak gibi sohbetimizi keser. O, konuşan kişiye doğru dönerken yüzü sertleşir ve rengi atar.

Masamızın yanında bir adam duruyor. Uzun boylu, temiz kesimli, hukuk firmalarına ve ülke kulüplerine yakışan güvenilir bir yakışıklılıkta. Kaki pantolonundan Columbia Üniversitesi sweatshirtine kadar her şeyi saygınlık haykırıyor. Benim olmadığım her şey.

Elim hemen silahıma uzanır, nefes almak kadar doğal bir refleks. Tommy kapının yanında hareket eder, gerginliği fark eder.

"James." Sesi neredeyse bir fısıltıdır.

James. Bu isim dosyalarımnda yok, ama onun ses tonu bana her şeyi anlatıyor. Üniversiteden erkek arkadaşı, birbirlerine bakışlarından anlaşılıyor. Babası onun eğitimini sonlandırmadan önce sahip olabileceği normal hayat.

"Seni pencereden gördüğümde inanamadım." Gözleri bana kayar, bu huzurlu ortamda bile temsil ettiğim tehlikeyi algılar. "Düğünü duydum. İyi misin?"

Soru havada asılı kalır. Tüm kafe bir an durmuş gibidir, diğer müşteriler anlamasalar da gerginliği hissederler. Gazeteli adam okumaya devam ediyormuş gibi yapmayı kesin olarak bırakmıştır. İyi misin? Sanki onu rehin almışım gibi. Teknik olarak, öyle de yaptım. İlk başta.

"İyiyim," diyor Valentina, ama sesi titriyor.

James, duruşumdaki uyarıyı kasten görmezden gelerek yaklaşır. "Val, yardıma ihtiyacın varsa, bu adam seni zorluyorsa..."

"Sonraki sözlerini çok dikkatli seç." Sesim, yetişkin katilleri geri adım attıran o tona düşer.

Şimdi bana tamamen dönüyor ve benim ne olduğumu anladığını görüyorum. Ceketimin altındaki silah. Parmak eklemlerimdeki yara izleri. Bu huzurlu yerde bile şiddete hazır, gergin bir şekilde oturmam.

"Sen Marco Rosetti'sin." Bu bir soru değil. "Onu düğününden kaçıran suçlu."

Kafe tamamen sessizleşir. Biri bir fincan düşürür, kırılma sesi sessizlikte yankılanır. Tommy'nin eli gizli silahına doğru kayar. Artık herkes izliyor. Öğrenciler dizüstü bilgisayarlarından başlarını kaldırır, barista kahve dökerken donakalır, herkes güvenli alanlarına tehlikeli bir şeyin girdiğinin farkındadır.

"Evet," diyorum basitçe. "Öyleyim."

"Sen bir katilsin." James'in sesi yükselir, artan seyirci kalabalığına oynayarak. "Kadınları evliliğe zorlayan bir canavar. Val, daha önce yardım etmeye çalıştım. Baban, ısrar edersem bana ne olacağını açıkça belirtti, ama ben..."

"James, dur." Valentina'nın sesi onun artan öfkesini keser. "Hayır, Val. Birinin bunu söylemesi gerekiyor. Birinin ayağa kalkması gerekiyor

"Elini tut. "Benimle gel. Hemen. Gidebiliriz, seni koruyacağım..."

Elim silahımı sıkıca kavrar, içimden şiddet dalgaları geçer. Karıma bir adım daha yaklaşırsa, bu üniversiteli çocuk sürdürülebilir bambu zeminde kanlar içinde kalır. Tommy bir adım öne çıkar. Gazeteli adam ayağa kalkar ve onu tanırım. Torrelli'nin askerlerinden biri. İzliyor. Zayıflık belirtisi bekliyor.

Ama bu huzurlu yerde şiddet patlak vermeden önce, olağanüstü bir şey olur.

"Evet, öyle."

Valentina'nın sesi sessiz kafede net bir şekilde yankılanır. Ayağa kalkar, James ile benim aramda, göğsümde şiddetli ve geri dönüşü olmayan bir değişiklik yaratan bir zarafetle hareket eder.

"O tam olarak senin dediğin gibi. Bir suçlu. Bir katil." Tamamen James'e dönüyor. "Ve o benim."

Bu sözler beni derinden etkiler. Benim. Ben onun değil, o benim. Bu ayrım, aramızdaki güç dengesi hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yeniden yazıyor.

"Val, bunu kastetmedin. Stockholm sendromu..."

"Dur." Eli geri çekilir, masanın üzerinde benim elimi bulur ve tamamen kaplar. Bu hareket koruyucu, sahiplenici, nefesimi kesen aleni bir

iddia. "Beni kurtardığını mı sanıyorsun? Neyden? Zekamı takdir eden bir adamdan mı? Benim stratejilerimi uygulayan bir adamdan mı? Ailesini bana emanet eden bir adamdan mı?"

"O seni kaçırdı!"

"Evet, kaçırdı." Elimi sıkıyor ve parmaklarındaki hafif titremeyi, bunun gerektirdiği cesareti hissediyorum. "Ve ben kalmayı seçtim. Her gün kalmayı seçiyorum."

Kalabalık, donakalmış bir şekilde izliyor. Bizim durumumuzun karmaşıklığını anlamıyorlar, ama gücü gördüklerinde tanıyorlar.

James bir adım geri çekildi, haklılık duygusunun yerini kafa karışıklığı aldı. "Bu sen değilsin. Tanıdığım Val asla..."

"Senin tanıdığın Val, babasının evinde yavaş yavaş ölüyordu, en yüksek teklifi verene satılmayı bekliyordu." Sesi artık ipek gibi yumuşak ama çelik gibi sert. "Beni kurtarmak mı istedin? Babam Liam O'Brien ile nişanlandığımı açıkladığında neredeydin? İrlandalı bir ittifak için ödül kazanı gibi giydirildiğimde neredeydin?"

"Bilmiyordum... Baban tehdit etti..."

"Çünkü işler karmaşılaşır karmaşılaşmaz çekip gittin. Soyadım senin normal hayatın için çok ağır hale geldiği anda." Acı ve güzel bir gülümsemeyle gülüyor. "En azından Marco, benim olduğumdan başka biri olabileceğimi hiç iddia etmedi. Kendini daha üstün hissetmek için benden daha az olmamı hiç istemedi."

Onun beni, bizi savunmasını izlerken, içimde temel bir değişiklik olur. Yüzüme şarap döken, haftalarca benimle kavga eden bu kadın, şimdi benim askerim, koruyucummuş gibi benimle algılanan tehlike arasında duruyor.

"Hata yapıyorsun," diyor James sessizce.

"Belki." Bana dönüp bakar ve yüzündeki ifade kalbimi durdurur. "Ama bu benim seçimim."

James bir an daha orada durup ikimizi sırayla süzer. Onun yüzünde gördüğü şey, arkamda sığınmak yerine kendini benim kalkanım olarak konumlandırması, onu geri adım attırır.

"Umarım ne yaptığını biliyordur, Val."

"Hayatımda ilk kez, biliyorum."

Sonra, yenilgiye uğramış gibi omuzları çökmüş bir şekilde ayrılır. Kafe yavaş yavaş canlanır, fısıltılı konuşmalar yeniden başlar. Ama ben hiçbirine odaklanamıyorum çünkü Valentina hala elimi tutuyor, hala benimle dünya arasında kişisel koruyucum gibi duruyor.

"Otur," diyorum yumuşak bir sesle.

O da oturur, ama elimi bırakmaz. Parmakları masada benimkilerle iç içe geçer, herkesin görebileceği şekilde. Beni, benim onu savunduğum kadar alenen savunur.

"Beni savundun," diyorum, hala olanları sindirmeye çalışarak.

"Bizi savundum." Gözlerime sabit bir şekilde bakıyor. "Arada fark var."

Biz. Bu kelime aramızda asılı kalıyor, ikimizin de tam olarak dile getiremeyeceği ağır anlamlarla yüklü.

Çıkarken, diğer müşterilerin düşmanca bakışlarını, yanlarından geçerken geri çekilmelerini fark ediyorum. Valentina, seçiminden utanmadan, çenesini dik tutarak elimi sıkıyor. Bu hareket göğsümü sıkıştırıyor.

Geri dönüş yolculuğu tam bir sessizlik içinde başlar. Tommy Chicago trafiğinde yol alırken yağmur pencerelere düzenli damlalar halinde vurur. Valentina arka koltukta bana yakın oturur, gerekenden daha yakın, uyluğu benimkine değiyor. Bu temas pahalı takım elbisemi yakıp, doğrudan sikime ulaşır.

Bana dönüp bakar ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey vardır. Korku değil, meydan okuma değil, bağımlısı olduğum arzu bile değil. Daha derin bir şey.

"Onunla kaçmamı mı bekliyordun?" diye soruyor sessizce. "Güvenli bir adamla normal bir hayat sürme fırsatını değerlendirmemi mi?"

"Aklımdan geçti."

"O zaman beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun." Pencereden dışarıya, geçen şehri izliyor. "James beni düzeltmeye çalışırdı. Beni onun dünyasına uygun biri yapardı. Kenarlarımdaki pürüzleri temizler, soyadımı saklar, içimdeki karanlığın var olmadığını varsayardı."

"Peki ya ben?"

"Sen karanlığı görüyorsun ve onu kendininkiyle eşleştiriyorsun." Bana dönüyor. "Sen beni olduğum halimle istemiyorsun. Beni olduğum için istiyorsun."

Sözlerinin gerçeği içime işliyor. Geçen geceyi düşünüyorum, dizlerinin üzerinde bana nasıl baktığını, boyun eğişinde ne kadar güçlü olduğunu. Stratejik zihnini, şiddeti bir korku değil, bir araç olarak görmesini düşünüyorum. Hiç tereddüt etmeden yaralarımı nasıl diktiğini, şiddetime sanki bu durumun bir parçasıymış gibi nasıl baktığını düşünüyorum.

Yüzümdeki ifade bir şeyleri ele vermiş olmalı ki, "Ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum.

Sadece ona aşık oluyorum.

17 - Marco

"Henüz değil demiştin." Çıplak ayakla ve sadece benim gömleğimi giymiş olarak masamın etrafında dolaşırken sesi konsantrasyonumu bozuyor. "Ne zaman, Marco?"

Güvenlik raporları masamda bulanıklaşıyor. Babasının adı on yedi kez tekrarlanıyor, İrlandalıların tehditleri, Rusların ilgisi. Ne yaparsak yapalım, Ruslar her zaman ilgileniyor. Ama benim odaklanabildiğim tek şey, beyaz pamuğun onun kıvrımlarına nasıl yapıştığı, asansörde onu tuttuğum yerden hala benim kolonyamın nemli olduğu. İnce kumaşın altında meme uçları sertleşmiş, ağzımın suyunu akıtan görünür tepecikler.

"Ne zaman ikimizin de istediği şeyi alacaksın?" Mermer üzerinde çıplak ayaklarıyla sessizce yaklaşıyor, ama her nefesini, cildine değen kumaşın her hareketini duyuyorum.

Sandalyeye yaslanıp, onu dolu bir silaha karşı gösterdiğim aynı ihtiyatla yaklaşmasını izliyorum. Beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünden bu yana üç gün geçti ve bu kadın tek bir soruyla her şeyi mahvetmekle tehdit ediyor. O kafede beni herkesin önünde savunduğu an hala göğsümde yanıyor, bu hissi çok yakından incelemek istemiyorum.

"Tehditleri gözden geçiriyorum," diyorum, onu görünce sikim kıpırdanmasına rağmen sesimi dikkatlice nötr tutuyorum. Whiskey bardağının üzerinde parmak eklemlerim beyazlaşıyor, yıllar önce ortadan kaldırdığımı sandığım bir işaret.

"Babamdan mı?" Sandalyenin yanında duruyor, o kadar yakın ki, onun teninde benim kolonyamın kokusunu, ona özgü bir kokuyla karışık olarak alabiliyorum. Zaten bağımlısı olduğum o tatlı tahrik. Bu koku kontrolümü kırıyor, yıllarca süren disiplinimdeki ince çatlaklar yayılıyor. "Bu sabahki karışıklıktan beri meşgul."

"Baban, İrlandalı, fırsat kokusunu alan her aile." Yaşlı viski yakıyor, ama onun amının tadını, eski erkek arkadaşıyla benim aramda durup

beni onun olarak ilan ettiği anının hatırasını silemiyor. "Bugün beni herkesin önünde savunman sonuçları olacak."

Benimle masa arasında hareket ederek raporları görmemi engelliyor, bana bakmamı zorluyor. Koltuğuma yaslanmış durumdayım, bu pozisyon onun amını göz hizama getiriyor, sadece gömleğim ve altında giydiği şey tarafından gizleniyor. Eğer giymişse tabii.

"Güzel. Sana bir soru sordum," diyor. "Beni ne zaman nihayet alacaksın?"

"Tamamen benim olmaya hazır olduğunda," derim, koltuğun kollarını deriyi çatlatacak kadar sıkı tutarım. "Sadece yatakta değil. Her şeyde."

"Bugün seni savundum." Sesi alçalır, parmakları erkeklerin kanlarının aktığı masanın cilalı yüzeyini okşar. "Herkesin önünde özgürlüğümünden vazgeçip seni seçtim. Daha ne istiyorsun?"

Çenem o kadar sıkı kapanır ki ağzımda bakır tadı hissederim. Her içgüdümlü onu yakalamak, iz bırakmak, sahiplenmek için çığlık atar. Kaslarımı kilitler, bu ihtiyaca karşı koyarım. "Kalacağını bilmem gerek. Seni zorladığım için değil. Borçlar yüzünden değil. Bunu istediğın için."

Gülüyor, ama gülüşünde mizah yok. "Bunu istemediğimi mi sanıyorsun? Her şeyden sonra? Üç gün önce sana yaptıklarımın sonra? Haftalar önce beni dilinle boşalttıktan sonra?"

Bu kaba hatırlatma sikimi titretir. "Bence sen bunun fikrini istiyorsun. Heyecanı, tehlikeyi. Ama gerçek ortaya çıktığında, benim olmanın gerçekte ne anlama geldiğini anladığında..."

"Dur." Yaklaşıyor, çıplak bacakları dizlerime değiyor. Bu temas tüm vücuduma elektrik akımı gibi yayılıyor. "Ne istediğime karar vermeyi bırak. Benim zihnimi benden daha iyi bildiğini iddia etmeyi bırak."

"O zaman söyle." Kontrol etmeye çalışmama rağmen sesim sertleşir. "Ne istediğini söyle."

"Kocamı istiyorum." Bu kelime, anlam yüklü bir şekilde aramızda asılı kalır. "Bunun sadece bir durum olduğunu iddia etmeyi bırakmak istiyorum. Her açıdan senin karın olmak istiyorum. Senin penisini içimde istiyorum, beni işaretlemeni, beni sahiplenmeni istiyorum, ta ki sen beni sahiplenmeden önceki hissi hatırlayamayacak hale gelene kadar."

Göğsümde şiddetli ve geri dönüşü olmayan bir çatlak oluşur. Ellerim izinsiz hareket eder, kalçalarını kavrar, ince gömleğin altından

"Karım olmak mı istiyorsun?"

"Ben senin karınım." Elleriyle yüzümü kavrayarak gözlerime bakmamı sağladı. "Bunu bugün kendim seçtim. Silah zoruyla ya da baskı altında değil. Seni seçtim Marco. Kalmayı seçtim. Artık beni bekletmeyi bırak ve beni içtenlikle sik."

Bu sözler, kurduğum tüm savunmayı yıkıyor. Penisim artık tamamen sertleşmiş, pantolonuma baskı yapıyor ve onun bunu görebildiğini biliyorum. Bugün ona bakan her erkek ölüm fermanını imzaladı. Onun beni terk etmesini önermeye cüret eden o üniversiteli çocuk mu? Hafta sonuna kadar ortadan kaybolacak. O henüz bunu bilmiyor, benim aşkımın bir ceset sayısı ile geldiğini.

"Tekrar söyle," diyorum ve onu kucağıma çekiyorum. O da isteyerek geliyor ve bacaklarımın üzerine oturuyor. Külot giymemiş. Çıplak amcığı pantolonuma bastırıyor, çoktan ıslanmış, çoktan hazır.

"Kalmayı seçiyorum." Kalçalarını sallayarak ereksiyonuma sürtünüyor. Islaklığı cildime işliyor, beni onun tahrikiyle işaretliyor. "Seni seçiyorum."

Onu durduramadan kucağımdan kayarak sandalyemin yanına diz çöküyor. Bu manzara kalbimi durduruyor. Valentina Rosetti kendi isteğiyle diz çökmüş, elleri kemerimi bulmuş, sabit parmaklarıyla açmaya çalışıyor.

"Beklemekten bıktım," diyor ve pantolonumdan sikimi çıkarıyor. Kalın ve sert bir şekilde dışarı fırlıyor, başı ön sıvıyla parlıyor. Bu manzarayı görünce gözleri kararır. "Bunun istediğim şey olmadığını iddia etmekten bıktım."

Öne eğildi, diliyle penisimin ucundaki ön sıvıyı tattı. Bu temas beni inlemeye zorladı, ellerim saçlarına dolandı. Kirpiklerinin arasından bana baktı, sonra beni derinlemesine aldı, tek bir yumuşak hareketle penisimin yarısını yuttu.

"Siktir," diye homurdanırım, boğazına girme dürtüsüyle mücadele ederek. "Ağzın..."

O benim penisimin etrafında mırıldanıyor, titreşimler testislerimi sıkılaştırıyor. Eli tabanımı sarıyor, ağzının alamadığını okşarken, dili hassas alt kısmı çalıştırıyor. Beni nasıl yok edeceğini tam olarak öğrenmiş, beni zayıflatan her noktayı biliyor.

Kontrolümü tamamen kaybetmeden onu sikimden çekiyorum. "Yatak odası. Hemen."

"Evet," diye nefes nefese, dudakları şişmiş ve parıldıyor.

Onu yatak odamıza taşıyorum, bacakları bana dolanmış, çıplak amcığı her adımda sikime sürtünüyor. Sürtünme işkence ve cennet gibi. Onu yatağın kenarına koyduğumda, hemen bacaklarını açarak bana ne kadar ıslak olduğunu gösteriyor. Amcığı pembe ve şişmiş, tahrikle parıldıyor, klitorisi dokunulmak için yalvarıyor.

"Çıkar şunu," diye emrediyorum, sesim arzuyla boğuklaşıyor.

Ayağa kalkar, parmakları düğmeleri yavaşça açar, altın rengi tenini santim santim ortaya çıkarır. Gömlek düştüğünde, boynundaki elmaslar dışında çıplaktır. Meme uçları sertleşmiştir, altın rengi teninde koyu pembe renkte, ağzımı beklemektedir. Bu manzara sikimi ıslatır, bir damla ön sıvı sikimin uzunluğu boyunca kayar.

Onun tenini benim tenime değdirmeyi çaresizce arzulayarak hızla soyunuyorum. Çıplak kaldığımda, gözleri açık bir açlıkla vücudumu tarıyor, penisimde duruyor, kalın damarlarını, hafif kıvrımlarını, altındaki ağır testisleri inceliyor.

"Beni nasıl istiyorsun?" diye soruyor, ama bu soruda itaat değil, güç var.

"Her şekilde." Onu yatağa itiyorum, vücudumu onun vücuduyla örtüyorum. Tenlerin ilk teması ikimizi de nefes nefese bırakıyor. Penisim karnına baskı yapıyor, derisinde ıslak ön sıvı izleri bırakıyor. "Sen benim olmadığın bir zamanı hatırlayamayana kadar seni her pozisyonda sikeceğim."

O benim altımda kıvrılır, bacaklarını daha da açar, kalçalarını davetkar bir şekilde kaldırır. "O zaman konuşmayı bırak ve kanıtla."

Onun vücudunda aşağı kayıyorum, önce onu tatmam gerekiyor. Dilim klitorisini buluyor, şişmiş tomurcuğunu daireler çizerek yalarken o benim altımda kıvranıyor. Tadı seks ve teslimiyet gibi, tatlı ve bağımlılık yapıcı. İki parmağımı içine sokuyorum, onu çığlık attıran noktaya ulaşmak için parmaklarımı kıvrıyorum.

"Marco, lütfen," diye yalvarır, amcığı parmaklarımın etrafında sıkışır. "Sikini istiyorum. Çok uzun zamandır bekledim."

Kendimi onun girişine yerleştiriyorum, sikimin başı onun sıcaklığına baskı yapıyor. O kadar ıslak ki, uyarılması çarşafı damlıyor. "Bana bak. Seni ilk kez aldığımda gözlerini görmek istiyorum."

İçeri girerken bakışlarımız kesişir, tek bir uzun itişle tamamen içine girerim. İkimiz de bu his karşısında çığlık atarız. Amcığı beni sıcak, ıslak bir mengene gibi sıkar, benim boyutuma uyum sağlamak için gerilir. Bu moleküler düzeyde bir sahiplenmedir. O kadar dardır ki, hemen boşalmamak için dişlerimi sıkmam gerekir.

"Karım," diye homurdanıyorum, önce yavaşça hareket etmeye başlıyorum, benim boyutuma alışması için.

"Kocam," diye inliyor, tırnakları sırtımı tırmalıyor, gururla taşıyacağım izler bırakıyor. "Tanrım, çok büyüksün. Çok derinsin."

Onun sözleri, amının beni asla bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca kavraması beni daha da sertleştiriyor. Başlık duvara çarpıyor, sesi onun çığlıkları ve ıslak amına giren sikimin ıslak, müstehcen sesiyle karışıyor.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye homurdanıyorum, her itişte g-noktasını vurmak için kalçalarımı eğiyorum. "Çok sıkı. Çok ıslak. Benim sikim için yaratılmış."

Bacaklarını belime doluyor, topukları kıcıma batıyor, beni daha derine çekiyor. "Daha sert. Lütfen, Marco. Kırılmam."

Onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çevirmek için yeterince uzun süre çekiyorum, yeni pozisyon daha da derine girmemi sağlıyor. Bana doğru itiyor, verdiğim her şeyi alıyor, her darbeye kıcı dalgalanıyor. Kalçalarını sıkıca kavıyorum, günlerce parmak izlerim kalacağını biliyorum.

"Şu haline bak," diye homurdanıyorum, sikimin onun amında tekrar tekrar kayboluşunu izlerken. "Sikimi çok iyi alıyorsun. Onu çok istiyorsun. Uyluklarından aşağı damlıyorsun, principessa."

"Evet," diye bağılıyor, ilk orgazmı gelirken, amcığı dalgalar halinde sikimi sıkıyor. "Siktir, Marco, evet!"

Durmuyorum. Duramıyorum. Onu tekrar çevirmek için yeterince çekiyorum, bacaklarını omuzlarımin üzerine çekiyorum, onu neredeyse ikiye katlıyorum. Bu açı, imkansız bir derinlikte girmeyi sağlıyor, her itişte penisim rahim ağzına çarpıyor.

"Tanrım," diye hıçkırıyor, elleri çarşafı yumrukluyor. "Bu çok fazla. Çok derin."

"Dayanabilirsin," diyorum ona, başparmağımla klitorisini bulup şişmiş tomurcuğunu daireler çizerek okşuyorum. "Sen bunun için yaratıldın. Benim penisimi almak için yaratıldın."

Bu sefer daha şiddetli bir şekilde tekrar boşalır, amcığı o kadar sıkı kapanır ki yıldızlar görürüm. Altımda boşalmasını görmek, amcığının penisimi sıvazlamasını hissetmek, kontrolümü tamamen yitirmeme neden olur.

"Söyle," emrediyorum, artık kendimi bırakarak ona giriyorum. "Bana kocam de."

"Kocam," diye bağılıyor, bir orgazm daha yaklaşıırken. "Lütfen, kocam, lütfen içime boşal."

Onun dudaklarından çıkan 'koca' kelimesi, istekli ve çaresiz, beni paramparça ediyor. Muhtemelen binanın yarısını uyandıracak bir kükreyle boşalıyorum, sıcak spermimi onun içine derinlere pompalıyorum. O beni sıkıca sarıyor, amcığı her damlayı emiyor, vücudu benim vücudumu tamamen sahipleniyor, tıpkı benim onun vücudunu sahiplendiğim gibi.

Nefes nefese, yatak üzerine yığılıyoruz, benim iri bedenim hala onun küçük bedenini örtüyor.

Çıkıyorum, şişmiş amından spermimin damladığını izliyorum. O çok güzel. Çok güzel. Ona söylemek istiyorum, ama kelimeler hissettiklerimi ifade etmek için çok yetersiz geliyor.

Kanımdaki ateş azalmadı, aksine onun tadı, amından sızan spermimin görüntüsü beni çılgına çevirdi. Onu tekrar ve tekrar istiyorum, vücudundaki her hücre, onun sahip olacağı tek erkeğin ben olduğumu hatırlayana kadar. O, yatakta kemiksiz bir şekilde yatıyor, göğsü orgazm sonrası sığ nefeslerle inip kalkıyor, ama yine de gözlerindeki ışıltıyı görüyorum. O, geri çekilecek hiçbir şey kalmadığında ne yapacağımı görmek istiyor.

Kalçalarını tutup onu nazikçe değil, sertçe karnının üstüne çeviriyorum. Nefesini tutuyor, ama bu korkudan değil, beklentiden.

"Dizlerinin üzerine çök," diyorum, sesim arzuyla kısılmış. "Kıçını kaldır, hemen."

Ellerim uyluklarında kalıyor, başparmaklarım altın rengi tenine gömülüyor ve o da buna karşılık titriyor. Valentina kendini yukarı itiyor, kıcı bir sunaktaki tanrıça gibi havaya yükseliyor, utanmadan, özür dilemeden kendini bana sunuyor. Elimi sırtında gezdiriyorum, omurgasının çizgisini takip ediyorum, sonra iki yanağını kavrayıp

. Penisim tekrar sertleşir, onun bu kadar açık ve benim için hazır olması, testislerimdeki acıyı neredeyse dayanılmaz hale getirir.

Tek bir yumuşak hareketle içine giriyorum. Benim spermim ve kendi uyarılmasıyla o kadar kaygan ki, penetrasyon hiç zorlanmadan gerçekleşiyor, ama amının sıcaklığı ve sıkılığı ilk seferki kadar yoğun. İlk başta onu yavaşça sikiyorum, her bir itişin tadını çıkarıyor, sikimin içinde kaybolup, sonra ıslak ve parlak bir şekilde, birlikte yarattığımız her şeyle kaplı olarak yeniden ortaya çıkmasını izliyorum. Parmaklarım şişmiş ve ilgi bekleyen klitorisini bulur ve ben hızımı artırarak ona girerken yavaş, tembel daireler çizerek ovmaya başlarım.

"Tanrım, Marco," diye inliyor, başını yastığa gömüyor. "Yapamıyorum, yapamıyorum..." Sesi hıçkırıklarla kesiliyor, ama kalçaları her itişe karşılık vermek için geriye doğru sallanıyor, daha fazlasını istiyor.

"Yapabilirsin," diyorum, ona doğru eğilerek, dudaklarımı ensesine bastırıyorum. "Yapacaksın. Tekrar gelmeni istiyorum. Benim için. Kocan için." Bu kelime havada asılı kalıyor, hem bir vaat hem de bir tehdit.

Çarşafı tırmalıyor, parmak eklemleri çabalamaktan beyazlıyor. "Çok... Lanet olsun, çok yaklaştım."

Hızlanıyorum, vücutlarımızın çarpışması odada yankılanıyor, ıslaklık ve tenin tenle çarpışmasının sesi. Onun başkası için mahvolmasını istiyorum, içten dışa damgalanmasını. Yarın ağırlı ve sızlı bir şekilde uyanmasını ve ait olduğu tek yerin burası, benim yanımda olduğunu bilmesini istiyorum.

Titremeye başlar. Amcığının sikimi sardığını hissediyorum, bu da kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu açık bir işarettir. Kıçına, acı verecek kadar bir tokat atarım ve o çığlık atar, ama bu ses saf zevkten gelir. "Benim için boşal Valentina," diye emrederim, sesim hırıltılıdır. "Seni hissetmeme izin ver."

Yastıkla boğuklaşan bir çığlık atarak boşalır, tüm vücudu altımda titrer. Amcığı sikimi o kadar sıkı sıkı ki neredeyse acı verir ve ben tüm kısıtlamalarımı bir kenara bırakırım. Onun orgazmı boyunca onu acımasızca sikerim, kendi orgazmımı arar, tekrar içine boşalmak, aklını kaçırana kadar onu doldurmak isterim.

"Seni dölleyeceğim," diye tükürdüm, beynimin hayvani kısmı kontrolü ele geçirmişti. "Günlerce damlayana kadar seni benim tohumumla dolduracağım. Bunu istiyorsun, değil mi?"

Cevap vermeye çalışıyor, ama sadece boğuk bir hıçkırık çıkıyor ve ben onun çoktan gitmiş olduğunu biliyorum. Amcığı sikimi emiyor ve ben onun içinde patlıyorum, dalga dalga boşalıyorum, onu dolduruyorum, ta ki benim etrafımdan ve uyluklarından sızana kadar. Nefes nefese, vücudum artçı sarsıntılarla titreyerek, onun içinde kalıyorum.

Çekilirken, kremesi sıvının bacaklarının arasından sızmasını izliyorum. İki parmağımı alıp yavaşça ve dikkatlice tekrar içeri sokuyorum, bu hissin onu titretmesini izliyorum. Sonra ağzımı ağına indirip onu temizliyorum, dilimi derine sokup hiçbir şeyin boşa gitmediğinden emin oluyorum. Aşırı uyarılmadan hıçkırarak saçlarımı tırmalıyor, ama o kıvranıp yalvarana kadar durmuyorum.

"Lütfen," diye yalvarır, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Daha fazla dayanamıyorum."

Yüzüne bakıyorum, çenem parıldıyor ve sırtıyorum. "Evet, dayanabilirsin."

Artık bir Rosetti'sin. Sana verdiğim her şeyi kaldırabilirsin."

O çılgın, deli saçması bir sesle gülüyor ve sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor, ama ben onun ayak bileğini yakalayıp onu yatağın kenarına geri çekiyorum. Sikim zaten tekrar sertleşiyor, doyumsuz. Tek bir hamlede içine giriyorum, o kadar ıslak ve kullanılmış olduğu için sıkılığı şimdi daha da iyi. Yüksek ve tatlı bir sesle adımı haykırıyor, sırtı yataktan kalkıyor.

Onu bir hayvan gibi sikiyorum, sert ve hızlı, ikimiz de şehvetle aklımızı kaybetmişiz. Elleri her yerde—sırtımda, saçımda, kollarımı tırmalıyor. Omzumu kanayacak kadar sert ısıyor. Umurumda değil. Acıyı hissetmiyorum, onunla birleşmek, benden önce gelen tüm erkeklerin hatıralarını silmek dışında hiçbir şeyi hissetmiyorum.

Oda seks, ter ve sahiplenme kokuyor. Çarşaflar mahvolmuş, bizim spermimiz ve onun uyarılmasıyla lekelenmiş. Umurumda değil. Bütün binanın ne yaptığımızı, onun kime ait olduğunu bilmesini istiyorum.

Yine boşalıyor, bu sefer sessiz bir çığlık atarak, ağzı açık ve gözleri fal taşı gibi. Bu his benden son bir orgazm koparıyor ve ben bitkin bir halde onun üzerine yığılıyorum.

Orada, birbirimize dolanmış, ikimiz de titreyerek, ikimiz de bitkin ve çılgın bir halde yatıyoruz. Yüzüne, boynuna, köprücük kemiğine öpücükler konduruyorum, terinin ve gözyaşlarının tuzunu tadıyorum.

"Asla yetmez," diyorum ona, sesim artık yumuşak. "Seni bin kez sikebilirim ve yine de daha fazlasını isterim."

O zayıf ama mutlu bir şekilde gülüyor. "O zaman başın belada, kocacığım.

Çünkü ben hiç durmak istemiyorum."

Yan dönüp onu göğsüme çekiyorum, sanki bu şekilde onu dünyadan koruyabilirmişim gibi kollarımla sarıyorum. Bir süre öyle kalıyoruz, birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz.

Sonunda, bedenim nihayet doygunluğa ulaşır, zihnim yıllardır ilk kez sakinleşir ve ben uykuya dalmaya başlarım. Ama uykuya dalarken bile, elimi onun kalçasında tutarım, hem kendime hem de ona, onun artık bana ait olduğunu hatırlatmak için.

18 - Valentina

Yataktan kayarken mermer zemin çıplak ayaklarımın altında buz gibi ve bu hareket tüm vücuduma bir şok etkisi yaratıyor. Her yerim ağrıyor, dün gecenin lezzetli, inkar edilemez kanıtları cildimde hassas noktalar ve morluklar olarak yazılmış. Amım, defalarca gerilip doldurulmanın verdiği derin, tatmin edici bir ağrıyla zonkluyor. Ayağa kalktığımda hemen hissediyorum: içimde hala sıcak olan onun spermi, iç uyluklarımdan aşağı kaymaya başlıyor.

Yaptıklarımızın, benim seçtiklerimin fiziksel kanıtları, adımımı yarıda kesmeme neden oluyor. Utançtan değil, hissettiğim yoğun duygudan dolayı. Düzeltirken her kasım isyan ediyor, vücudum onun beni eğdiği her pozisyonu, sesim kısılana kadar onun adını haykırmamı sağladığı her anı hatırlıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun, principessa?"

Sabahın ve karanlık bir tatminin sertleştirdiği sesi beni döndürür. Marco bir dirseğine yaslanmış, çok şey gören o karanlık gözleriyle beni inceliyor. Sabah ışığı tenini altın rengine çeviriyor, göğsünde bıraktığım çizikleri vurguluyor. Çarşaf kalçalarına kadar inmiş ve onun yine yarı sertleştğini görebiliyorum.

"Kahve," diyorum, ama sesim kısık çıkıyor. "Kahveye ihtiyacım var."

"Böyle mi?" Gözleri çıplak vücudumda yavaşça geziniyor, göğüslerimde, kalçalarımdaki parmak izi şeklinde morluklarda, dizlerime kadar inen ıslaklıkta duruyor. "Benim spermimle sıırılsıklamsın."

Bu kaba gözlem yüzümü kızartıyor, ama çenemi kaldırıyorum. Beni izleme şekli, sahiplenici, aç, ama aynı zamanda meraklı, beni cesurlaştırıyor. Banyo kapısında asılı olan bornozuna uzanmak yerine, mutfığa doğru bir adım daha atıyorum

mutfağa doğru bir adım daha attım ve her şeyi görmesine izin verdim. Ağzının iç uyluklarımda bıraktığı izler. Boğazımda ağzının bıraktığı mor izler. Onun ilgisinden dolayı hala şiş ve kırmızı olan meme uçlarım.

"Evet," diyorum basitçe. "Böyle."

Gözlerinde bir şey parlıyor. Belki şaşkınlık, belki de onay. Çarşafı geri atıp yataktan kalkıyor, tamamen çıplak ve utanmadan, penisi artık tamamen sertleşmiş ve gururla dışarı çıkmış durumda. Gün ışığında onu görmek ağzımı sulandırıyor. Kalın, damarlı, başı ön sıvıyla parlıyor.

"Bu sabah cesursun," diyor, beni nefret ettiğim halde bile ıslak yapan o avcı zarafetiyle bana doğru yaklaşırken. "Dün gece çok tatlı yalvardın. Bu sabah ise burayı seninmiş gibi, izlerle ve damlayan sıvıyla ortalıkta dolaşıyorsun."

"Öyle mi?" Soruyu durduramadan ağızımdan kaçıyor ve gözleri tehlikeli bir şekilde kararıyor.

Üç adımda üzerime çullanır, beni duvara dayar, elleri başımın iki yanına dayanır. Penisi karnıma bastırır, cildimde ıslak bir ön sıvı izi bırakır. Bu kadar yakinken, kokumuzu alabiliyorum. Benim uyarılmam, onun spermi, seksin, terin ve sahiplenmenin kalıcı kokusu.

"Bir daha söyle," diye homurdanıyor, ama sesinde bir memnuniyet var.

"Burası artık benim evim," diye nefes nefese söylüyorum, kalp atışlarım hızlanmasına rağmen onun bakışlarına kararlılıkla karşılık veriyorum. "Bizim yatağımız. Bizim çatı katımız. Ben senin karınım, tutsağın değil. Bu da demek oluyor ki burası da benim."

Elini uzatıp saçlarımı kavrar, başımı geriye doğru çekerek boğazımı ortaya çıkarır. Ama beklediğim şiddet yerine, ağzı kulağımın altındaki hassas noktayı bulur, konuşmadan önce diliyle kulak kepçesini okşar.

"Tehlikeli sözler, principessa. Rosetti'nin bölgesinin sahibi olduğunu iddia etmek."

"Artık ben bir Rosetti'yim," diye hatırlatıyorum ona, serbest eliyle göğsümü avuçlayıp, başparmağıyla ağrıyan meme ucumu okşarken nefes nefese kalıyorum. "Bunu sen sağladın. Dün gece defalarca."

Karanlık kahkahası tenime çarptı. "Evet, yaptım. Ve bu sabah da bunu defalarca yapacağım."

"Önce kahve," diye ısrar ediyorum, ama kalçalarım zaten ona sürtünerek sürtünme arıyor. "Ben insanım. Beni tekrar mahvetmeden önce kafeine ihtiyacım var."

Geri çekilir, yüzümü okunamayan bir ifadeyle inceler. "Bu sabah farklısın."

"Biz farklıyız," diye düzeltiyorum, bilinçsizce önemli hissettiğim kelimeleri tekrarlıyorum. "Öyle değil mi?"

Cevap vermek yerine geri çekilir ve bana yer açar. "O zaman kahve. Ama principessa?" Gözleri, spermlerinin kapladığı iç uyluklarıma düşer. "Temizleme. Medeni bir kadın gibi sabah kahveni içerken üzerinde bıraktığım izleri görmek istiyorum."

Onun sefahatinin süslediği medeni kahve içme eylemi arasındaki zıtlık, beni boşuna sıkıştırıyor. Titrek bacaklarla mutfığa doğru yürüyorum, her adımda vücudumun nasıl ağrıdığının, onun bakışlarının hareketlerimi takip ettiğinin aşırı farkındayım.

Mutfakta, kahve makinesine uzanırken, yüksek raftan bir fincan almak için bilerek uzanıyorum. Onun keskin nefes alışını duyuyorum, vücudum uzanırken, göğüslerim kalkarken, kığım tamamen görünür hale gelirken, onun bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Kendimi sergilemeyi seçmenin verdiği güç, zaten ıslak olan bacaklarımın arasında yeni bir ıslaklık oluşturuyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor ve ben sabit ellerimle kahveyi dökerken gülümsememi saklıyorum.

Döndüğümde, pijama pantolonunu giymiş ama başka bir şey giymemiş ve kumaşın altında ereksiyonunun izini görebiliyorum. Kendi kahvesini yapmış ve şimdi mutfak adasının karşısında normal bir çift gibi karşılıklı duruyoruz, ama ben çıplak ve onun spermiyle ıslanmış durumdayım ve o beni tezgahın üzerine eğmek istermiş gibi bakıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve bu soru, yumuşaklığıyla beni şaşırtıyor.

"Ağrıyor," diye itiraf ediyorum, kahveden bir yudum alırken. "İz bırakmış. Değişmiş." "Pişman mısın?"

Soru aramızda asılı kalıyor, sadece dün geceyle ilgili endişeden daha ağır bir anlam taşıyor. Bu her şeyle ilgili. Kaçırılma,

zorla evlilik, beni dizlerimin üzerine çökertmeye neden olan haftalarca süren gerginlik.

"Hayır," diyorum dürüstçe. "Pişmanlık yok. Ya sen?"

"Bunu nasıl pişman olabilirim?" Mutfağında çıplak duran bana işaret ediyor ve ifadesindeki bir şey göğsümü sıkıştırıyor. "Sen muhteşemsin."

Övgü basit ama çok etkileyici. Güzel değil, seksi değil, muhteşem. Sanki ben güçlü bir şeyim, sahip olunacak değil, hayran olunacak bir şeyim.

"Duş almam lazım," diyorum, kahvemi bırakarak. "Berbat durumdayım." "Benim berbat durumum," diye düzeltiyor, mutfak adasının etrafından bana doğru ilerleyerek.

"Benim mükemmel, kirli dağınıklığım. Ve seni daha da dağınık hale getirmeyi bitirmedim." "Marco..."

Ama o beni çoktan tezgahın üzerine kaldırmış, bacaklarımı genişçe açmış. Mermer kışıma soğuk geliyor, beni iniltmeye zorluyor. Bacaklarımın arasına giriyor ve pantolonunun içinden bile onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Sadece bir tat," diye mırıldanıyor, dizlerinin üzerine çöküyor. "Birlikte yarattığımız şeyi tatmam lazım."

Ben itiraz edemedim ağzını amıma koydu, dili dışarı sızan spermlerimizin karışımını yaladı. Zaten hassas olan tenimdeki bu his beni inlemeye zorladı, ellerim saçlarına uçtu. Bana karşı inledi, titreşimi klitorisimi zonklattı.

"Çok tatlısın," diyor yalamalar arasında. "Tadın benimki gibi. Sanki seni içten dışa işaretlemişim gibi."

İki parmağını içime sokuyor, tam doğru şekilde kıvrıyor ve orgazma bu kadar çabuk ulaşmamdan utaniyorum. Her şey aşırı duyarlı, aşırı gergin, ama vücudum umursamıyor. Daha fazlasını istiyor, her zaman ondan daha fazlasını.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyor beni titremeye başladığımda. "Dilimin üzerine boşal. Dağınıklığı artır. Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu göster bana."

Boşaldığımda, mutfakta yankılanan bir hıçkırıkla, çok fazla zevk dalgaları içimi sararken amım onun parmaklarını sıkıca kavrar. Ben onun omuzlarını itene kadar, nazik ama acımasızca beni bu zevkin doruğuna çıkarır.

"Duş," diye nefes nefese söylüyorum. "Lütfen. İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Ayağa kalkar, dudaklarını müstehcen bir şekilde yalar. "Gel."

Banyo tamamen mermer ve camdan yapılmış, o suyu ayarlarken buhar çoktan odayı doldurmaya başlamış. Pijama pantolonunu aşağı indirmesini izliyorum, sikini serbest bırakıyor, sert ve hazır. Uçunda bir damla ön sıvı beliriyor ve ben burada dizlerimin üzerine çöküp onu tatmak için deli gibi bir istek duyuyorum.

"Sonra," diyor, yüzümdeki ifadeyi okuyarak. "Şu anda, senin içine girmem gerekiyor."

Beni sıcak duşun altına çekiyor ve hemen elleri üzerimde, sahiplenici ve talepkar. Beni duş duvarına yaslarken su üzerimize akıyor, serin fayans meme uçlarımı sertleştiriyor.

"Dön," diye emrediyor ve ben düşünmeden itaat ediyorum, avuçlarımı cama bastırıyorum.

Elleri omurgamdan aşağı kayıyor, kıvrımlı kalçalarımın üzerinden geçip bacaklarımın arasına giriyor. "Hâlâ çok ıslaksın," diye homurdanıyor ve uyarıda bulunmadan iki parmağını amıma sokuyor. Bu müdahaleye nefesim kesiliyor, hâlâ acıyor ama çaresizce daha fazlasını istiyorum. "Bütün gece benim sikimi aldığın için hâlâ gergin."

Parmaklarını yavaşça pompalıyor, başparmağı klitorisimi buluyor. "Önce parmaklarımı hissedeceksin," diyor kulağıma. "Sonra sikime gel. Bugün her hareketinde bunu hatırlamanı istiyorum. Her adımında beni hissetmeni istiyorum."

Parmakları içimde kıvrılır ve dizlerim titrer. O beni çalıştırırken beni ayakta tutan tek şey duvardır. Diğer eli meme ucumu sıkıştırmak için gelir, zevk acıya dönüşene kadar parmakları arasında yuvarlar.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor, ben titremeye başladığımda. "Aminin sıkıldığını hissedebiliyorum. Zaten boşalmak için çok çaresizsin. Ne verirsem ver, kabul eden çok iyi bir kızsın."

Ben tepki veremedim, beni kolayca kaldırarak döndürüyor. Beni duvara bastırırken bacaklarımı beline doluyorum ve kalın ve ısrarcı penisini girişimde hissedebiliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, onurumu bir kenara bırakarak. "Evet, şimdi."

"Tam olarak ne istediğini söyle," diye talep ediyor, penisinin başı zar zor içeri giriyor, ihtiyacım olan şeyle beni kızdırıyor.

"Seni istiyorum," diye nefes nefese, üzerine çökmeye çalışıyorum ama kalçalarımı tutan elleri beni sabit tutuyor. "Sadece vücudunu değil. Her şeyini. Şimdi."

Tek bir yumuşak itişle kendini tamamen içime gömer. İkimiz de bu his karşısında inleriz. O, penisini saran sıkı, ıslak sıcaklıktan, ben ise onun etrafında gerilmenin mükemmel dolgunluğundan.

Bu, dün geceki çaresiz sevişmeden farklı. Daha yavaş, daha derin, gözleri benimkilere kilitlenmiş, içimde yıkıcı bir kontrolle hareket ediyor. Her itiş kasıtlı, ölçülü, penisinin başı içimdeki o noktaya sürtünüyor ve beni yıldızları görmeme neden oluyor. O benimle sevişirken su üzerimize akıyor. Çünkü bu, ikimiz de o kelimeyi söylemesek bile, olan şey bu.

Ellerimle yüzünü çerçeveleyorum, parmaklarıma su damlacıkları yapışıyor. "Kocam."

Bu sahiplenici ifade onu daha derin, daha sert itmeye itiyor, ama yine de göğsümü ağrıtabilecek şekilde bana karşı dikkatli davranıyor. Bu sefer boşaldığımda, yumuşak bir çığlık daha vahşi bir şeye dönüşüyor, amım onun penisi etrafında ritmik bir şekilde kasılıyor.

"Siktir," diye inliyor, hareketleri düzensizleşiyor. "Orgazm olduğunda amım çok iyi hissettiriyor."

Dudaklarında benim adımla boşalır, penisim içimde nabız gibi atarken beni sıcak sperm fışkırmalarıyla doldurur. Yüzündeki ifade beni boynuna yaslanıp inlemeye iter.

Duş aldıktan sonra bornozu giymiyorum. Penthouse'da çıplak dolaşırken kendimi örtmüyorum, mermer zeminlere ıslak ayak izleri bırakıyorum. Sabah güneşi tavandan tabana pencerelerden içeri giriyor, her şeyi altın rengine boyuyor, onun dokunuşuyla hala kızarmış olan tenimi de.

Marco, onun mekanında, bizim mekanımızda, hayranlık dolu bir bakışla hareketlerimi izliyor. Artık saklanmıyorum, mütevazı ya da utangaç gibi davranmıyorum. Bu vücut benim, onun izleriyle dolu, onunla dolu ve ben onu tamamen sergilemeyi seçtim. Bu seçimin verdiği güç beni yenilmez hissettiriyor.

"Sen farklısın," diyor yine kapı eşiğinden.

"Aynı kişiyim," diye düzeltiyorum, ona dönerek. "Değişen evren."

Üç adımda bana yaklaşıyor, elleri yüzümü o tehlikeli nezaketle çerçevesiyor, bu beni mahvediyor. "Bana bunun geri dönmeyeceğini söyle."

"Asla," diyorum basitçe. "Evren sadece gelişebilir, asla geri dönemez."

"Yine felsefi konuşmaya başladın, principessa."

Ardından gelen öpücük tatlıdır. Diş macunu, kahve ve sakın sabahlar gibi.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Şimdi mi?" Başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor. "Artık sadece karım değilsin, principessa. Sen benim kraliçemsin. Ve bunu unutanlara Tanrı yardım etsin."

19 - Marco

Benim dünyamda barış asla uzun sürmez; sadece birisi tetiği çekmeden önce tutulan nefes gibidir. Bu yüzden Valentina, benim tahmin edemediğim bir hamle ile kraliçemi ele geçirdiğinde, memnuniyet dolu gülümsemesi sabahı aydınlatırken, bir şeylerin parçalanmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Üç hamlede şah mat," diyor, masamın sandalyesine yaslanarak, üzerimde sadece benim gömleğim varken. Sabah ışığı çalışma odasının pencerelerinden içeri süzülerek, koyu saçlarındaki altın iplikleri yakalıyor.

Kendi penthouse'umda beni diz çöktürdüğünden bu yana üç gün geçti. Üç sabah, dilimde onun tadı, çarşaflarımda kokusu ile uyandım. Ve şimdi, rakip aile stratejilerini parçalamakta gösterdiği acımasız verimlilikle satrançta beni yok ediyor.

"Dört hamle önce filini feda ettin," diyorum, tahtayı inceleyerek. "Tuzağı görmedim."

"Sen hiçbir zaman bedelini hesaplamadan bir şey feda etmezsin." O, kalasını hareket ettirir. "Bu senin zayıflığın, Marco. Bazen fedakarlık, taştan daha değerli olabilir."

Bu sözler, onun sandığından daha derinden etkiledi beni. O zamandan beri, tüm hayatım boyunca bedelleri hesapladım...

"Söylesene," diyor aniden, yüzümden bir şey okumuş gibi. "Ne düşünüyorsan. Az önce gözlerinden geçen hayalet."

Konuyu saptırabilirdim, ama o bu gerçeği hak ediyordu. "Birkaç yıl önce, birinin stratejik tavsiyesine güvendim. Kuzenim Tony'ye. Zeki biriydi, başkalarının görmediği açıları görürdü."

Sessiz kalıyor, sözcükleri bulmam için bana zaman tanıyor.

"Sırlar depo bölgemize doğru ilerliyorlardı. Tony, yem depoyu almalarına izin vermemiz, sonra da onları içeride tuzağa düşürmemiz gerektiğini söyledi. Kağıt üzerinde mükemmel bir stratejiydi." Artık tahtayı pek görmeden bir piyon hareket ettiriyorum. "Ama Tony çoktan taraf değiştirmişti. Sırlar gerçek depolarımızın yerini biliyorlardı. En küçük kuzenim Sergio, on yedi yaşında, işi yeni öğreniyordu, o gece envanter sayımı yapıyordu."

"Marco..."

"Onu içindeyken yakıp kül ettiler. Çünkü yanlış stratejik zekaya güvendim." Gözlerine bakıyorum. "O günden beri kimsenin taktiksel tavsiyesini dinlemedim. Dante'nin bile. Tek başıma plan yaparım, tek başıma başarırım, tek başıma başarısız olurum."

O, tahtanın üzerinden uzanarak parmaklarıyla benim parmaklarımı kapattı. "Ama bana güveniyorsun. Bölge analizi, aile stratejileri konusunda."

"Sen farklısın."

"Nasıl?"

"Çünkü bana ihanet etmek için hiçbir nedenin yok. Bu dünyayı yönetmeyi öğrenirken, aynı zamanda ondan nefret ediyorsun. Ve çünkü..." Elimi çevirip parmaklarımızı birbirine doladım. "Çünkü yıllardır ilk kez, yalnız kalmak birine güvenmekten daha tehlikeli geliyor."

Elimi sıkıyor, sonra oyuna geri dönüyor. "Torrelli ailesi Çin Mahallesi'nde aşırı genişliyor. Önce Fullerton'daki depolarını vur, tüm tedarik zincirleri çökecek."

"Zaten hallettim. Dün gece biz meşgulken Luca halletti."

Bu anı hatırlayınca yanaklarının kızarması, kolumu uzatıp satranç tahtasını temizleyip onu masanın üzerinden almamı istiyor. Ama o tedirginlik hala omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor. Bu ev içi mükemmellik, benimkiyle uyum içinde çalışan parlak zekası... Tony'den sonra sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim her şey. Bu da, elinden alınabilecek her şey olduğu anlamına geliyor.

"Büyükannen aradı," diyor, zarif bir kararlılıkla kralımı ele geçirirken. "Zayıf torunlarının uygun İtalyan eşlere ihtiyacı olduğu hakkında bir şey."

Nanna Toni'den sanki komplo kurmuşlar gibi rahatça bahsetmesi, içimde bir şeylerin değişmesine neden oluyor. Ama

tarihin tekerrür edeceği hissini atamıyorum — birinin stratejisine güvenmek, zayıflıklarımızı görmelerine izin vermek.

"Sana göstereceğim bir şey var," diyorum, ani ama gerekli bir karar. Ona tamamen güveneceksem, her şeyi bilmesi gerekiyor. "Kasanın içinde."

Kaşları hafifçe yükseldi, ama sorgulamadan beni takip etti, çıplak ayakları mermer üzerinde sessizce yürüdü. Bir başka dönüşüm: Artık bana güveniyor, en derin sırlarımı sakladığım kasaya bile gidiyor.

Bu bizi mahvedebilir. Benim bir canavar olduğumun kanıtı. Ama o gerçeği hak ediyor. Ya da belki de sadece beni tamamen görmesini ve yine de kalmayı seçmesini istiyorum.

Resmin yanına gidip şifreyi giriyorum. Kasa hafif bir tıslama sesiyle açılıyor ve içindeki para desteleri, belgeler ve en üstte onun büyük bir fotoğrafı ortaya çıkıyor.

"O ne?" diye soruyor, yaklaşarak.

Kenara çekilip fotoğrafı görmesini sağlıyorum. Donup kalıyor. Fotoğraf, yüzüme şarap fırlatıp bana fosil dediği ve göğsümde hala sönmemiş bir ateş yaktığı gece çekilmiş.

"Bu neden sende?" Sesi keskin.

"Atamadım," diye itiraf ettim. "Düzinelerce kez denedim, ama... işte burada."

Parmakları fotoğrafı okşuyor. "Bu, ilk tanıştığımız geceydi."

"Evet. O kırmızı elbiseyle konferans odama girdiğinde ve benim önerdiğim bölge yeniden yapılandırması hakkında ne düşündüğünü tam olarak söylediğinde."

Fotoğrafı masaya koyarken elleri titriyor, ama bana baktığında gözlerinde dehşet yok. Bunun yerine, kalbimin hızlanmasına neden olan bir şey görüyorum: tahrik. Göz bebekleri büyümüş, nefesi hızlanmış ve ben bu bakışı tanıyorum. Onu duvara dayadığımda, şiddet ve arzu daha karanlık bir şeye dönüştüğünde de aynı bakışı atıyor.

"Beni sadece babamın İrlandalılarla olan ittifakını durdurmak için kaçırmadın," diyor, sesinde anlayış beliriyor. "Beni kaçırdın çünkü beni istedin. İttifak sadece ihtiyacın olan bahaneydi."

"Gerekirse ittifakı durdurmak için başka bir yol bulurdum," diye itiraf ediyorum, ona yaklaşıarak. "Ama zaten almayı planladığım şeyi alma fırsatı ortaya çıktığında..."

"Beni seçtin." Sesinde şaşkınlık ve heyecan eşit ölçüde var. "Chicago'daki tüm kadınlar, tüm olası ittifaklar, tüm stratejik evlilikler arasından. Bana takıntılı olmayı seçtin."

Gerçek aramızda asılı kalır, ona olan bağlılığımın derinliği ortaya çıkar. Sadece geçen ay değil, yıllarca sabırla planladım, onu benim yapmak için mükemmel anı bekledim.

Fotoğrafı eline alır ve kasten ikiye yırtar. "O kız öldü. Onu almaya karar verdiğin anda onu öldürdün. Ve sanırım... Sanırım minnettarım."

Bu itiraf içimde bir şeyleri kırıyor, kontrolüm parçalanıyor, o parmak uçlarına yükseliyor, ağzı benimkini buluyor ve öpücüğü hem sahiplenme hem de teslimiyet gibi tadı var.

Ağzı, sanki öpücükle içime girmeye çalışır gibi, çaresiz bir açıklıkla ağzıma doğru hareket ediyor. Ellerim saçlarına dolanıyor, yıllardır süren arzularım bu anda kristalleşirken onu bana doğru çekiyorum. Artık gerçeği biliyor: takıntımın derinliğini, planlamayı, onu benim yapmak için sabırlı kararlılığımı.

Telefonum masada titriyor, acil bir aile meselesi olduğunu belirten özel bir desenle. Onu daha yakın çekerek bunu görmezden geliyorum, ama telefon tekrar titriyor. Ve tekrar.

"Marco," diyor yumuşak bir sesle, bunun önemini anlıyor. "Kontrol etmelisin."

İsteksizce, bir kolumu beline dolayarak telefona uzanıyorum. Ekranda Dante'den gelen birçok mesaj var ve okudukça kanım donuyor:

Dante: Durum kritik. Yirmi İrlandalı asker harekete geçti.

Dante: Harekete geçiyorlar.

Dante: Bir saat sonra savaş konseyi var. Silahlı gel.

Süreceği bilmediğim barış, tam da planlandığı gibi paramparça oldu.

"Ne oldu?" diye soruyor Valentina, vücudumdaki gerginliği fark ederek.

"İrlandalılar." Ona mesajları gösteririm, yüzünün solduğunu izlerim. "Bize karşı harekete geçiyorlar. Beklediğimiz gerçek tehdit."

Atmosfer anında değişir, evimizdeki cennet cam gibi paramparça olur. Değişimi kemiklerimde hissediyorum, sabahın rahat sıcaklığı yerini buz gibi bir odaklanmaya bırakır. Birkaç saniye önce onu öpen adam ortadan kaybolur, yerine kan ve disiplin üzerine bir imparatorluk kuran Don gelir.

"Durum ne kadar kötü?" diye sorar, değişimi hemen fark ederek. Biz buyuz: alınan anlarda sevgililer, ama savaş geldiğinde, ben her zaman olduğum kişiye dnşrm. Bir katil. Bir lider. Chicago'nun Don'u.

"aresiz durumdalar. İrlandalıların desteği asker, kaynak ve siyasi destek anlamına geliyor." Telefonumu tekrar kontrol edip Dante'nin güncellemelerini ezberliyorum. "Katığımız savaş kapımıza dayandı."

20 - Valentina

Sabahın erken saatlerinde onu masasının başında bulduğumda, maun yüzeyine yayılmış bölge haritaları, yavaş yavaş kaybettiğimiz bir savaşın haritaları gibi duruyordu. Lamba, gözlerinin altına sert gölgeler düşürüyor ve gün ışığında asla göstermeyeceği yorgunluğunu ortaya çıkarıyordu. Kırmızı işaretler İrlanda'nın işgalini, mavi ise bizim bölgemizi gösteriyordu ve küçülen mavi alan midemi düğümliyordu. Geri çekiliyoruz ve kaybettiğimiz her blok, imparatorluğunda bir başka çatlak daha oluyor.

Vücudum hala dünün tatlı hatıralarını taşıyor. Kalçalarımda onun parmaklarının bıraktığı morluklar, ilk kez tamamen ele geçirildiğim için uyluklarımın arasında hissettiğim o lezzetli ağrı. Ama bu ağrı, onu çalışırken izlerken midemde hissettiğim düğümle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Şafak sökene kadar adını haykırmamı sağlayan bu adam, şimdi o zamandan beri hiç uyumamış gibi görünüyor.

"Uyumalısın," diyorum kapı eşiğinden, ipek bornozumu daha sıkı sararak.

Başını kaldırmıyor. "Zemin kayarken uyuyamam."

Yaklaşarak, omzunun üzerinden haritaları inceliyorum. Parmaklarım, genellikle annemin tespihinin bulunduğu cebe kayıyor, ama onu komodinin üzerinde bırakmışım. Aptalca. Şimdi her zamankinden daha fazla onun korumasına ihtiyacım var, özellikle de teklif etmek üzere olduğum şey için.

"Çok tepkisel davranıyoruz," diyorum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum. "Onların harekete geçmesini bekliyoruz, sonra da aceleyle yanıt veriyoruz. Müzakerelerin kontrolünü ele geçirmeliyiz."

Şimdi bana bakıyor, yorgunlukla çevrili o koyu renkli gözleriyle. "Ne öneriyorsun?"

Parmağım, bu savaş başladığından beri beni çağıran haritadaki yeri buluyor, çocukluk anılarımın

annemin hayaleti ile iç içe geçmiş olan yer. "Sapore di Casa. Little Italy'deki eski restoran."

"O yer yıllardır kapalı."

"Ama hala kiliseye ait. Hala kutsal bir yer, bu da onu tarafsız bir zemin yapıyor." Önerimin ağırlığını hissederek masasına yaslanıyorum. Kollarının dayandığı yerden ahşap sıcak ve kokusunu alıyorum. Limon ve yorgunluk kokulu kahve. "İrlandalılar meşruiyet istiyor. Kilisenin tarihi restoranında toplanmak onlara bunu sağlar. Geleceklerdir."

Ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, midemde bir şey kıvrılıyor. Babam orada bulunduğunda ben sadece yedi ya da sekiz yaşındaydım, masaların altına saklanıp anlamadığım konuşmaları dinleyebilecek kadar küçüktüm. Anılarım parçalar halinde. Sarımsak kokusu, erkek sesleri, bardakların tıkırdaması. Ya yanıyorsam? Ya stratejik davranıyormuş gibi yaparken, aslında sadece çocukluk izlenimleri ve işe yaramak için fazla çaresiz olan bir kadınsam?

Marco'nun çenesi gerildi. "Çok açık. Kontrol edemeyeceğimiz çok fazla değişken var."

"Bazılarını hatırlıyorum." Sesim artık daha az kendinden emin, daha dürüst geliyor. "Ben küçükken babam orada yardımcılarıyla buluşurdu. Ben saklanıp dinlerdim. Sokaktan tek bir girişi vardı, mutfak sokağa açılıyordu, üstünde daire vardı. Çocuk gözüyle bakınca savunulabilir bir yer gibi görünüyordu."

Ayağa kalkar, masanın etrafından dolaşarak bana tam olarak dönerek bakar. Varlığı aramızdaki boşluğu doldurur, stratejiyle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı kalbimin atışını hızlandırır. "Taktiksel değerlendirmeni çocukluk anılarına mı dayandırıyorsun?"

"Bana güvenmeni istiyorum." Sözler aramızda asılı kalıyor, bugüne kadar yaşadıklarımızın ağırlığıyla. Dün içimdeydi, beni sahiplendi, her şekilde kendine ait yaptı. Şimdi daha derin bir şey istiyorum. Kararlarıma olan inancını. "Her ayrıntıyı bilmiyor olabilirim, ama o restoranın bir anlamı olduğunu biliyorum. Eski aileler ona saygı duyuyordu."

Elleri belime uzanıyor, ilk gecemizden sonra bile hala beni ısıtatan o sahiplenici dokunuşuyla beni kendine çekiyor. "Benim parlak stratejim," diye mırıldanıyor ve sesinde beni içten içe ısıtan bir gurur var.

beni içten içe ısıtıyor. "Sanki bu iş için doğmuşsun gibi operasyonları planlıyorsun."

Bu savaşa başladığımızdan beri ilk kez, beni sadece içgörüsü olan karısı olarak değil, planlamada eşit bir ortak olarak görüyor. Gözlerindeki güven beni hem cesur hem de dehşete düşürüyor. İstedğim buydu. Onun esir gelini olmaktan, yatağındaki bir beden olmaktan daha fazlası olmak. Gerekli olmak.

"Liam gelecek," diye söz veriyorum, ama bunu söylerken içimde bir şey titriyor. Görmezden gelmeyi tercih ettiğim bir uyarı. "Düğünde olanlardan sonra kendini kanıtlamak için can atıyor. Tarihi bir mekanda resmi bir toplantı mı? Kutsal bir yer mi? Direnemeyecektir."

Marco'nun başparmağı, planladığımız şiddete rağmen nazikçe yanağıma okşadı. Antonio'nun bana dokunduğu için kemiklerini kıran aynı el, şimdi beni değerliymişim gibi tenimi okşuyordu. "Bunu yaparsak, sen burada kal. Güvende."

"Orada olmalıyım." İtiraz etmeye başladığında, parmağıma dudaklarına bastırıyorum, nefesinin sıcaklığını hissediyorum. "Zayıflığın olarak değil. Gücün olarak. Beni saklamadığını onlara göster."

Parmağıma öper, sonra avucumu, sonra beni tamamen kendine çeker. Vücudum artık otomatik olarak ona uyum sağlar, evini tanır. "Seni tanıdığımı her düşündüğümde, başka bir yönünü ortaya çıkarırsın."

"Planım bu," derim, kalbim önerdiğim şeyin ağırlığıyla çarparak, hafiflik katmaya çalışarak. "Seni tahminlerde tutmak, böylece asla sıkılmayasın."

Gülüştü yumuşak, yorgun ama samimi. "İmkansız, principessa."

Restoranın kokusu tuhaf.

Ertesi akşam Sapore di Casa'ya girdiğimizde aklıma gelen ilk düşünce bu oldu. Çocukken buraya geldiğimde olduğu gibi sarımsak ve fesleğen kokması gerekirdi. Oysa sadece toz ve başka bir şey vardı, cildimi tüylerimi diken diken eden bir şey.

"Çok sessiz," Dante, Marco'ya işaret diliyle söyler, koyu renkli gözleri gölgeli köşeleri tarar.

Haklı. Terk edilmiş olsa bile, burası bu kadar boş hissettirmemeliydi. Büyükbabamın ziyaret eden ailelere şarap döktüğü

bir şeyler ters gittiği hissini silmeye çalışıyorum. Ahşap artık pürüzlü, yer yer parçalanmış, küçükken hatırladığım cilalı yüzeye hiç benzemiyor. Babamın toplantılarını dinlemek için masaların altına saklandığım kabin gölgede duruyor.

Mutfak. Mutfak neden bu kadar sessiz? Bir şeyler duyulmalı, boruların gürültüsü, bir şeyler. Ama sadece ağır ve bekleyen bir sessizlik var.

"Geciktiler," diyor Marco, saatine bakarak. Takımı her zamanki gibi kusursuz, ama omuzlarındaki gerginliği, elinin gizli silahına yakın duruşunu görüyorum.

"Güç gösterisi," diyorum, ama sesimde ikna edici bir ton yok. "Çaresiz olmadıklarını göstermek için bizi bekletiyorlar."

Ön kapı açılır, ziller sahte bir neşeyle çalar. Liam O'Brien içeri girer ve nefesim kesilir. Bu, birkaç hafta önce neredeyse evleneceğim terleyen, zayıf damat değil. Marco beni kaçırmısından bu yana geçen birkaç hafta içinde bir şeyler değişmiş. Artık farklı, yeşil gözleri kış gölleri kadar soğuk. Aşağılanma onu, içgüdülerimin tehlike diye bağırmasına neden olan bir şeye dönüştürmeye başlamış.

"Merhaba, karıcığım." Sesi bıçak gibi odayı kesiyor ve Marco'nun yanımda gerildiğini hissediyorum. "Seni mihrap yerine masanın karşısında görmek garip."

İki İrlandalı asker onun yanında duruyor, elleri rahat ama hazır. Atmosfer değişiyor, potansiyel şiddetle elektrikleniyor. Liam'ın bakışları üzerimde yavaşça, sahiplenici bir şekilde dolaşüyor, sanki her şeye rağmen hala onun malıymışım gibi. Parmağımdaki Marco'nun yüzüğü, bu sabah boğazımda bıraktığı izler, o kesintiye uğrayan düğünden bu yana olan her şeye rağmen.

"Bayan Rosetti," diye düzeltiyorum, çenemi kaldırarak.

Acı bir kahkaha attı. "Doğru. Çalınan gelin. Şimdi bana ne dediklerini biliyor musun?" Kontrolcü ve yırtıcı hareketlerle karşımıza oturdu. "Kadınını elinde tutamayan damat. Beni kendi ailemin içinde bir şaka haline getirdin."

"İş," dedi Marco, sesinde bir uyarı vardı. "Buraya bölgeyi tartışmaya geldik, geçmişteki şikayetleri değil."

"Onun için her şey bir şikayet konusu." Liam'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve içinde midemi bulandıran bir şey var. "Burasının senin ailenin eski uğrak yeri olduğunu bilmediğimi mi sandın? Bunu önermeyeceğini mi sandın? Sen tahmin edilebilirsin, principessa. Annen de yanlış insanlara güvenmişti, değil mi? Tarafsız bir yerin bir anlamı olduğunu düşünmüştü. Geleneğin onu koruyacağını düşünmüştü."

Kanım donar. "Annem hakkında ne biliyorsun?" "Görünüşe göre senden daha fazlasını." Gülümsemesi cam kadar keskindir. "Ama o zaman, kızlar annelerinin sırlarını asla tam olarak bilemezler. Yaptıkları anlaşmaları, güvendikleri insanları, öldükleri nedenleri."

Dante'nin eli silahına uzanır, ama Marco parmağını kaldırarak onu durdurur. Müzakere devam eder, ama artık bir tiyatro gibi gelir, herkes rolünü oynarken altında daha karanlık bir şey gizlidir. Korkunç bir hata yaptığımdan, yararlı olma ihtiyacımın bizi tehlikeye attığından eminim, tüylerim diken diken olur.

Elim Marco'nun koluna uzanır, tam da mutfak kapısı içe doğru patladığında.

İrlandalı askerler, güvenli olması gereken çıkışlardan silahlarını çekmiş, hareketlerini koordine etmiş bir şekilde içeri girerler. Bu bir müzakere değil. Bu bir tuzak ve ben bizi doğrudan bu tuzağa sürükledim.

Dizlerim titriyor. Bu benim hatam. Dudakımı ısırduğım için ağızımda bakır tadı var. Benim parlak planım. Ailemin tarafsız bölgesi. Benim felaket getiren kibirim.

"Gerçekten müzakere edeceğimizi mi sandın?" Liam ayağa kalkar ve silahını tek bir akıcı hareketle çeker. "Masaya oturup, her şeyi mahvetmediğini mi varsayacaktık? Düğünden beri bunu planlıyordum, burayı inceliyordum, senin bunu önereceğini biliyordum."

Dante düşünmeden daha hızlı hareket eder. Liam ateş ederken kendini Marco'nun önüne atar, kurşunlar gövdesini parçalarken vücudu sarsılır. Kan, beyaz masa örtülerine, terk edilmiş restorana, hiç de tarafsız olmayan tarafsız alana sıçrar.

"Dante!" Marco'nun haykırışı, kardeşi yere yığılırken, kanı altında birikirken, mekanı doldurur.

Daha fazla silah sesi duyulur. Marco beni barın arkasına çeker, şişeler başımızın üzerinde patlar, cam parçaları ölümcül bir kar gibi yağar.

Çocukken saklandığım kabin şimdi Dante'nin kanıyla kaplıdır.

Marco beni korurken, ilkel bir yerden kopan bir sesle hırlar. Benim hatam yüzünden öfkeli olmasına rağmen, vücudu beni korumak için harekete geçer.

Kaosun içinde, Dante'nin işbirliği yapmayan elleriyle bir şey işaret etmeye çalıştığını görüyorum, kan parmaklarını kaydırıyor. Gözleri acı ve hayal kırıklığıyla genişlemiş, konuşamıyor, işaret edemiyor, sessizliğe hapsolmuş.

"Mutfaktan pusu kurdular," diye hırıldayarak Marco ateşle karşılık veriyor. "Çıkışların güvenli olduğunu söylemiştin."

Suçlama çok acı verici çünkü haklı. Bu benim hatam. Onun ortağı, eşi olmak istedim, ama bunun yerine bizim dünyamızda kadınların neden güvende ve sessiz tutulduğunu kanıtladım.

"Çalınanları geri alacağım," diye bağırır Liam silah sesleri arasında. "İkinizi de. Gelini ve saygıyı. Benden aldığınız her şeyi."

Marco Dante'yi ön girişe doğru sürüklerken, ben onları koruyorum, içimi kaplayan dehşete rağmen ellerim sabit. Dante'nin nefesi ıslak, zorlu ve çok fazla kan var. Konuşmak için kullandığı elleri, savunma yaralarından dolayı parçalanmış.

Marco'nun adamlarının İrlandalı askerlerle çatışmaya girdiği sokağa çıkıyoruz. Tommy arabayı çalıştırmış, hepimiz arabaya biniyoruz, Dante'nin kanı pahalı deri koltukları ıslatıyor.

"Sür!" diye bağırır Marco, ellerini Dante'nin yaralarına bastırarak. "Bizi hemen hastaneye götür!"

Hızla uzaklaşırken, Liam'ın restoranın kapısında durduğunu görüyorum, sözü duman gibi havada asılı kalmış: çalınan şeyi geri alacağını söylemişti. Beni.

Tesis sessiz. Dante üç saattir ameliyatta ve doktorun sonunda aradığında yüzündeki ifade, bilmek istemediğimiz her şeyi anlatıyor.

"Yaşayacak," diyor, sesinde yorgunluk belirgin. "Ama elleri... ciddi hasar görmüş. Sinir hasarı, muhtemelen kalıcı. Bir daha asla tam olarak kullanamayabilir."

Sözleri ağır bir yük gibi düşüyor. Dante elleriyle konuşur. Elleri olmadan, sesini yeniden kaybetmiş oluyor. Benim yüzümden. Marco'nun metresinden daha fazlası olabileceğimi kanıtlamak istediğim için.

Ana, annesinin sesindeki üzüntüden rahatsız olan yeni doğan kızını kucağına alıp duvara yaslanarak ağlıyor. Faith Ana'yı tutarken, Luca kafeslenmiş bir hayvan gibi odada volta atıyor. Ama Marco... Marco benim ulaşamayacağım bir yere gitti.

Pencerenin önünde durmuş, boşluğa bakıyor ve duruşundaki soğukluk beni titretir. Yaklaştığımda beni fark etmez. Bu sabahki sıcaklık, beni parlak stratejisti olarak nitelendirdiği, içimde ne kadar mükemmel olduğumu fısıldadığı sıcaklık, tamamen yok olmuştur.

"Marco, çok üzgünüm," diye başlıyorum, sesim titriyor. "Bilmiyordum. Hiç düşünmemiştim..."

"Yapma." Bana bakmadan sözümü kesiyor. "Stratejilerin işe yaramadı. Bernardi kadınlarının insanları öldürdüğünü unuttuğumda olan budur."

Annemi hatırlatması, herhangi bir kurşunun açabileceği yaradan daha derin bir yara açar. "Lütfen," diye fısıldarım. "Bana izin ver..."

"Kim olduğumu unuttuğumda olan budur." Sesi kışın ölümü kadar soğuk. "Duygularımın mantığımı bastırmasına izin verdiğimde. Seni olduğundan daha fazlasıymışsın gibi davrandığımda."

Sözleri beni kesip biçiyor. "Ben neyim?"

Sonunda bana bakar ve gözleri boştur. Bu sabah beni eşi, ortağı olarak gördüğünde gördüğüm tüm sıcaklık, gurur ve sevgi. Hepsi gitmiş, yerine beni silah zoruyla kaçıran Don'un soğuk hesaplamaları gelmiştir.

"Karım," diyor basitçe. "Ne daha fazlası, ne daha azı." Çenesi titriyor, bu sözlerin ona bir bedeli olduğunu gösteren tek işaret bu.

21 - Marco

Cerrahın ikinci haberi ilkinden daha iyi değil. Sesi telefonumdan cızırtılı geliyor, her kelime göğsüme bir çivi daha çakıyor. "Sinir hasarı çok büyük, Bay Rosetti. Kardeşinizin elleri..."

Ofisimin penceresinin önünde duruyorum, Dante'nin kanı hala tırnaklarımın altında kurumuş, gömleğimin manşetlerini lekeliyor. Öğleden sonra güneşi hepimizi alay ediyor, kurşunlar ve ihanetle başlayan bir gün için fazla parlak. Ofis hala ceketimden gelen barut kokusuyla dolu, yıkanarak temizlenemeyen kanın bakır kokusuyla karışıyor.

"Ne kadar ciddi?" Sesim düz, kontrollü çıkıyor, göğsümde biriken öfkeyle hiç alakası yok.

"Elimizden geleni yaptık. Kemikler iyileşecek, ama ince motor kontrolü... belki de asla tam olarak geri gelmeyecek. Üzgünüm."

İnce motor kontrolü. Dante'nin konuşmak, hasarlı boğazının yapamadığı her şeyi iletmek için kullandığı eller. Karımın yargısına güvendiğim için yok oldular. Yıllarca süren dikkatli planlamayı duygularımın önüne geçirmeme izin verdiğim için. Son birkaç dakikadaki gerginlikten, kaçmak isteyen kükremeyi bastırmaktan boğazım yanıyor.

Arkamda ofis kapısı açılıyor. Dönmüyorum, ama kokusunu alıyorum. Dün onun içindeyken cildine sinen kolonyamın kokusu, restoranda terlediğim korku teriyle karışmış. Öfke her şeyi tüketirken, bu anı yüzünden sikim haince seçiriyor. Valentina kapıda duruyor, kolunda temiz giysiler var.

"Marco, sana temiz bir şeyler getirdim..."

"Bu aile meselesi." Sözlerim keskin bir şekilde çıkar. Hala ona dönmeden cerrahla görüşmeyi sonlandırırım.

"Ben ailenin bir parçasıyım." Sesinde eskiden beni mest eden o meydan okuma var. Şimdi sadece hatırlatıyor bana onu öneriyor

restaurant, çocukluk anılarına o kadar güveniyor ki. "Yardım edeyim. Bir yanıt koordine etmeliyiz..."

"Biz mi?" Sonunda dönüp ona bakıyorum ve yüzümdeki ifadeyi görünce bir adım geri çekiliyor. "Bunda biz diye bir şey yok. Kardeşim senin parlak stratejin yüzünden hastane yatağında yatıyor."

O çekinir ama geri çekilmez. Giysiler parmaklarından kayar ve aramızdaki yere düşer. "Bilmiyordum..."

"Aynen öyle. Bilmiyordun." Masama doğru ilerleyip, yorgunluk ve öfkeden bulanıklaşan bölge haritalarını masanın üzerine yaydım. Yumruğumu sıkıduğım Dante'nin kanı parmak eklemlerimden damladı. "Kız kardeşini kontrol etmelisin. Rahat olduğundan emin ol."

İşten çıkarılma konusu aramızda asılı kalıyor. Bir adım öne çıkıyor, eli bana uzanıyor. Vücudum beni ele veriyor, bir anlığına onun sıcaklığına doğru eğiliyorum, sonra da zehirmiş gibi temasından kaçıyorum. Gözlerinde bir şey parıldıyor. Acı, kafa karışıklığı, anlamaya başlama.

"Marco, lütfen. Karşı saldırıyı planlamana yardım edebilirim. Babamın nasıl düşündüğünü biliyorum, nasıl..."

"Hayır." Bu kelime kesin bir şekilde aramızda yankılanır. "Yeterince yardım ettin."

Kapı, duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açılır. Luca, her hareketinde şiddet yayarak içeri girer. Parmak eklemlerinde kan vardır, kardeşimden tanıdığım kadarıyla, başka birinin kanı. Gözleri Valentina ile benim aramda gidip gelir, aramızdaki mesafeyi, gerginliği fark eder.

"Yumuşak davrandığımızda olan budur!" Bir sandalyeyi tekmeliyor, sandalye dönüyor. "Planlama toplantılarına yabancılar aldığımızda, kan bağımız olmayan herkese güvendiğimizde."

Valentina sertleşir, ama ben onu savunmam. Onu savunamam. Dante'nin kanı hala tırnaklarımın altında olduğu sürece savunamam. Söylemem gereken sözler boğazımda kırık cam gibi takılır.

"Neredeydin?" diye soruyorum, sesim ölümcül bir sessizlikle.

"Yakaladığımız İrlandalı askeri hallediyordum. Artık çok konuşkan." Luca'nın gülümsemesi dişleri ve delilikle dolu. "Görünüşe göre bunu haftalardır planlıyorlarmış. Sadece doğru tarafsız zemini bekliyorlardı."

Telefonum çalıyor. Ana'nın numarası. Hoparlörden cevap veriyorum, çok geç fark ettiğim bir hata.

"Bu doğru mu?" Ana'nın sesi öfkeden titriyor. "Sofia az önce söyledi. Valentina buluşma yerini mi önerdi?"

Sessizlik, her nefesle birlikte daha da sıkılaştıran bir boğaz sıkma aleti gibi aramızda uzanıyor. Valentina'nın yüzü, durumu anladıkça rengini kaybediyor. Elinin dün boğazına işaret ettiğim yere doğru kayduğunu görüyorum, bu bilinçsiz hareket öfkemi daha da alevlendiriyor.

"Ana..." diye başlar.

"Sakin." Ana'nın sesi çatlar. "Sakin yapma. Senin hatan yüzünden kocam bir daha asla imza atamayabilir. Çünkü kendini stratejist sanmışsın."

"Yeter," diyorum, ama hasar çoktan verilmiş.

"Umarım tatmin olmuşsundur," diye devam eder Ana, sesinde öfkeli gözyaşları belirgindir. "Önemli olmak mı istedin? Tebrikler. Bu ailede kendini savunacak sözü olmayan tek kişiyi mahvettin."

Hat kesilir. Valentina donmuş gibi durur, kollarını kendine sarar, sanki parçalarını bir arada tutmaya çalışır gibi. Bir an için onu teselli etmek isterim. Elim ona doğru uzanır, dün yaptığım gibi onu kendime çekmek için eski içgüdüme devreye girer, ama elim sabit kalması için zorlarım.

"Beni dışarı mı kilitliyorsun?" Sesi küçük, inanamayan bir tondaydı.

"Bunu en başından beri yapmam gerektiği gibi hallediyorum. Tek başıma."

O, uzun bir süre bana bakıyor, o karanlık gözleri şimdi acı ile boşalmış, sonra dönüp tek kelime etmeden ayrılıyor. Başımı sallayarak Luca'ya gitmesini ve kapıyı kapatmasını söylüyorum. Masamdaki güvenlik kameralarından, karımın koridorda volta attığını izliyorum. İleri geri, ileri geri, kafeslenmiş bir hayvanın parmaklıkların gerçek olduğunu fark etmesi gibi. Luca onun yanından geçiyor, gözleri daha önce hiç göstermediği bir ilgiyle onun hareketlerini takip ediyor. Kendimi tutamadan elim silahıma uzanır.

Soğukkanlı bir planlama ile bir saat geçer. Sofia dikkatimi çekmek için üç kez keskin bir şekilde kapıyı çaldığında, saldırı koordinatlarını haritalandırıyorum.

"Ne?" Haritalardan başımı kaldırmıyorum.

"Bir sorunumuz var." Davet edilmeden içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. "Alice kayıp."

Kalemim kağıt üzerinde duruyor. "Ne demek kayıp?"

"Daha önce eski aile işleri hakkında sorular soruyordu." Sofia'nın sesinde nadiren duyduğum bir endişe var. "Döndüğümüzde yaşanan kargaşada bir şey duymuş. Onu geçmişle ilgili üzen bir şey."

"Eski aile meseleleri." Kalemi bıraktım ve sonunda kız kardeşime baktım. Eski günahların ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. "Tam olarak ne duydu?"

"Bilmiyorum. Yaşlı muhafızlar konuşurken mutfağın yanındaydı. Eski günler hakkında, işlerin eskiden nasıl yürüdüğü hakkında bir şeyler. Marco, ailelerimizin onun bildiğinden daha fazla geçmişi olup olmadığını sorup duruyordu."

Göğsümde buzlanma hissettim. Bazı sırlar ölümlerle birlikte gömülse daha iyi olur. "Şu anda nerede?"

"Sorun da bu. O gitmiş. Alice, tesisten kaybolmuş." Sofia güvenlik monitörlerine doğru ilerler, parmakları klavyede uçar. "Onu bulmaya çalıştım ama ortak alanların hiçbirinde yok."

Ekranlar farklı kameraların görüntülerini gösteriyor. Boş koridorlar, bahçe, garaj. Hepsi boş. İki saat önceki, restorandan döndüğümüz zamanki görüntüleri açıyorum. Orada, kaosun içinde, kanlar içinde eve geldiğimizde, küçük bir figür mutfak kapısından içeri süzülüyor.

"Siktir." Geri sararım, tekrar izlerim. Görüntüler, dönüşümüz sırasında kaçışını açıkça gösteriyor. Alice, geri dönmeyeceği anlamına gelen bir kararlılıkla hareket ediyor. "Kaos sırasında kaçtı. Hepimizin dikkati dağılmıştı."

"Onu korkutan bir şey duymuş olmalı," diyor Sofia. "Ya da kaçacak kadar kızdırmış bir şey."

Videonun zaman damgası doksan dakika önceyi gösteriyor. Şu anda Chicago'nun herhangi bir yerinde olabilir. Bir başka Bernardi kız kardeşi ortadan kayboldu, duygularımın kararımı etkilemesine izin verdiğim için çözmem gereken bir başka taktiksel sorun daha çıktı.

Kapı çarpmanın etkisiyle titriyor. Kapıyı çalmıyor, biri omzuyla kapıya vuruyor. Valentina nefes nefese içeri giriyor.

Onun yetkin, meydan okuyan hali, her şeye rağmen içimi ısıtır. Benim zeki, sinir bozucu karım.

"Alice gitmiş!" Sözler çaresizce, ham bir şekilde dökülüyor. "Onu kontrol etmeye gittim ve odası boştu ve..."

"Biliyorum." Monitörü çevirip güvenlik kamerası görüntülerini gösteririm, kız kardeşinin kaçıışı tekrar tekrar oynatılır.

"Onu almaya gitmeliyiz!" Üç adımda masaya yaklaşır, ellerini masanın üzerine vurur ve öne doğru eğilir. Dün boğazında bıraktığım morluğu görürüm. Onun kararlarına güvenemesem bile, bu benim suçum. "Hemen, Marco. Hemen şimdi."

"Bu bir tuzak." Sözler soğuk ve gerçekçi bir şekilde çıkar. "Tıpkı senin restoranının bir tuzak olması gibi."

O irkilir, ama geri adım atmaz. "Tuzak olması umurumda değil. O benim kardeşim, Marco. Hayatımda kalan tek önemli ailem."

"Dante de benim kardeşim." Ayağa kalkıp boyumu kullanarak onun üzerinde yükselirim, vücudundan yayılan ısıyı hissedirim, dün şafak vakti altında nasıl hissettiğini hatırlarım. "Senin sözünü dinlediğim için ellerini kaybedebilir. Çocukluk anılarının taktiksel değerlendirme için yeterli olduğuna beni ikna etmene izin verdiğim için."

Gözlerinde bir şey ölüyor. Bunun olmasını izliyorum, ışığın sönmesini izliyorum. Ama sesi sabit kalıyor. "Yani bana yardım etmeyecek misin?"

"Öyle demedim." Haritalara geri dönüyorum, beden dilimle onu dışlıyorum her içgüdümlü onu yakalamak, onu güvende olduğu yerde tutmak için çılgınlık atsa da. "Ama sen gelmeyeceksin. Herhangi bir kurtarma planından hariç tutuluyorsun."

"Dışlandım." Bu kelimeyi zehir gibi tekrarlar. "Kendi kız kardeşimi kurtarmaktan."

"Yeterince yardım ettin." Her kelime kasıtlı, incitmek için seçilmiş. "Duygularımın mantığımı gölgelemesine izin verdiğimde, insanlar zarar görüyor. Benim insanlarım. Evet, sen hariç tutuluyorsun. Ben bu işi düzgün bir şekilde hallederken sen yatak odasında bekle. Söz veriyorum, Alice'i geri getireceğim."

Sözler dilimi yakıyor. Bir yanımla onu orada, güvende, kan dindiğinde bulabileceğim bir yerde istiyor. Diğer yanımla ise onu hapsetmenin beni tıpkı babası gibi, onun nefret ettiği her şey gibi yapacağını biliyor.

Aramızda sessizlik uzanıyor, her şeyin kırıldığı, hiçbir zaman iyileşemeyecek gibi görünen her şeyin ağırlığıyla. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi boş geliyor.

"Şimdi ben bu muyum? Rahatsız edici olduğunda kilitlenecek başka bir eş mi?"

Cevap vermiyorum. Cevap veremem. Çünkü evet demek yalan olur, ama hayır demek onun hala benim üzerimde gücü olduğunu kabul etmek olur. Ve bu güç bugün neredeyse kardeşimin hayatına mal oluyordu.

"Bunu yarın konuşuruz Valentina. Şu anda halletmem gereken birkaç sorun var. Alice'i geri getirmek gibi."

Orada durmuş yüzümü inceliyor ve ben de onun her çizgiyi, her gölgeyi ezberlemesini izliyorum. Sanki yanında taşıyacağı bir portre çiziyormuş gibi. Bu inceleme göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden oluyor, sanki bir kaburga içe doğru kırılıyormuş gibi.

"Anlıyorum," diyor sonunda, ve sesindeki pes ediş, öfkeden daha kötü.

Dönüp tek kelime etmeden çıkar. Kapıyı çarpmadan, ağlamadan, yalvarmadan. Sadece koridorda yavaş yavaş uzaklaşan, ölçülü ve kesin adımlar. Ellerim onu yakalamak, geri çekmek, duvara çarpmak ve ikimizin birlikte kim olduğumuzu hatırlatmak için can atıyor. Ama onu bırakıyorum.

Savaş planlarıma geri dönüyorum, ama haritalar bulanıklaşıyor. Onun yakınlığından, dün ikimiz de parçalanana kadar beni süren anısından dolayı penisim hala yarı sert. Tadı hala dilimde. Kahve, ihtiyaç ve orgazm olduğunda çıkardığı ses. Koordinatları işaretlemeye çalışırken ellerim titriyor.

Siktir. Konsantre olamıyorum. Yere bıraktığı temiz giysiler hala yerde duruyor ve her esintiyle onlardan onun kokusu yükseliyor.

Otuz saniye dayanabiliyorum, sonra yatak odamıza doğru fırlıyorum. Taktiksel durumu anlaması gerekiyor. Hepsi bu. Ben kan tahlillerini hallederken onun neden burada, güvende kalması gerektiğini bilmesini istiyorum. Vücudum otomatik pilotta hareket ediyor, kavgayı, gözlerinin meydan okurcasına parlayışını, onu dinlemesi için duvara bastırmam gerektiğini, her zaman birbirimizin kıyafetlerini yırtarak sona eren kavgayı şimdiden tahmin ediyor.

Yatak odasının kapısı açılır ve ben çoktan konuşmaya başlamışımdır.
"Valentina, anlamalısın..."

Boş.

Banyo boşluğu değil. Bir anlığına dışarı çıkma boşluğu değil.

Tamamen boş.

Burada birlikte geceyi geçirmedi, her zaman penthouse'da kalmayı tercih ettik, ama genellikle odaya kitaplarını dağıtırdı, böylece aile yemeklerinden sonra buraya çekilebilirdi. Ama benim yastığımın üzerinde, benim yastığımın, onun yastığının değil, annesinin tespihleri duruyor. Korktuğunda sımsıkı tuttuğu tespihler. Cebinden hiç çıkarmadığı tespihler.

Geride bırakılmış. Kasten.

Göğsüm sıkışıyor. Beklemedi. İtaat etmedi. Kulesine kilitlenmiş iyi bir eş rolünü oynamadı.

Alice'i kurtarmamı beklemiyor. Kız
kardeşinin peşine kendisi düşüyor.

Ben çoktan harekete geçtim, ceketimi ve silahımı aldım, Tommy'yi arayıp arabayı getirmesini söyledim. Ama öfke beni sararken, başka bir şey daha da şiddetli bir şekilde içimi yakıyor.

Beş dakika. Seçtiği cehenneme doğru beş dakikalık bir avantajla yola çıktı.

Ve onu bulduğumda, bulacağım, bulursam değil, ona tam olarak kime ait olduğunu hatırlatacağım. Ona elini sürmeye cesaret eden herkesi öldürmeden hemen önce.

22 - Valentina

Mezarlığın kapısına vardığımda yağmur ön camıma vuruyor, her damla camı vuran silah ateşi gibi. Ellerim direksiyonda titremeyi kesmiyor. Marco'nun kullanmayı öğrettiği Glock ceketimin cebinde ağırlık yapıyor, ağırlığı hem rahatlatıcı hem de alaycı. Vücudum şu anda bile bana ihanet ediyor — Marco'nun bu sabah bana iz bıraktığı yer boğazımda yanıyor, ufukta beni sahiplendiği için uyluklarım hala ağrıyor. Aramızdaki bağı hatırlatan her fiziksel iz, her kalp atışında zonkluyor.

St. Mary Mezarlığı karanlıkta önümde uzanıyor, mezar taşları, huzursuz ruhlar gibi mezarlar arasında dolaşan siste kayboluyor. Islak toprağın kokusu, çürümüş cenaze çiçeklerinin kokusuyla karışarak ciğerlerimi dolduruyor. Annem burada yatıyor. Babam onu "kaza"dan sonra buraya gömmüştü. Alice, dünyamız parçalandığında hep buraya gelirdi.

Paslı kapıları iterek geçiyorum, her adımda topuklarım ıslak çimlere batıyor. Mavi elbise bacaklarıma yapışıyor, çoktan sıırılsıklam olmuş, ipek kumaş beni geri çekmeye çalışan eller gibi sürükleniyor. Daha pratik bir şey giymeliydim, ama zaman yoktu. Alice her yerde olabilir, keder ve kafa karışıklığı içinde her şeyi yapabilirken olmazdı.

Annemin mezarına giden tanıdık yol, eski bölümlerden geçerek, siste taş muhafızlar gibi yükselen mozolelerin önünden dolanıyor. Nefesim beyaz bulutlar halinde dışarı çıkıyor, Nisan ayının soğuğu paltomu delip geçiyor. Her gölge tehlike barındırabilir, her ses bir tehdit olabilir, ama ben yürümeye devam ediyorum. Yağmur, gözyaşlarımla karışıyor, dilimde tuz ve tatlı su tadı var.

Sonra onu görüyorum.

Alice, annemin mezar taşının önünde çamurda diz çökmüş, beyaz geceliği - annemin geceliği - sırlıklam olmuş ve titreyen vücuduna yapışmış. Her hıçkırıktaki kumaş çamurda sürükleniyor, toprağa ıslak bir fısıltı gibi. Hıçkırıyor, tüm vücudunu sarsan büyük hıçkırıklarla. Elleri, sanki annesini kazıp çıkarmaya çalışır gibi ıslak toprağı tırmalıyor.

"Alice." Sesim onun adını söylerken çatlıyor. "Alice, bebeğim, gitmeliyiz. Hemen."

Kıpırdamıyor. Benim burada olduğumu bile fark etmiyor. Sadece göğsümü parçalayan o korkunç ağlama sesini sürdürüyor.

Çamur, soğuk, her şeyi ıslatan yağmur umurumda değil, onun yanına diz çöküyorum. "Alice, lütfen. Burası güvenli değil. Geri dönmeliyiz..."

"Biliyordun." Sesi boğuk, yıkılmış. "Ona ne yaptıklarını biliyordun."

"Aslında, o bilmiyordu."

Ses, yağmurun içinden bir bıçak gibi keskin bir şekilde duyulur. Liam O'Brien sisin içinden ortaya çıktığında, ben çoktan Glock'a uzanmış durumdayım. Silueti, bir kabustan çıkmış gibi mezar taşlarının arasında belirir.

"Ama öğrenmek üzere."

İrlandalı askerler, kontrol etmem gereken gölgelerden, hayatta olan kimsenin olmadığını düşündüğüm yerlerden, anıt mezarların arkasından çıkıyorlar. Altısı, belki daha fazlası, hepsi silahlı, hepsi zaten kazanmış avcılarının sabrıyla bizi izliyorlar. Kalbim çarparken zihnim senaryolar üzerinde hızla çalışıyor. Altı adam, Alice koz olarak, en yakın siper yaklaşık beş metre uzaklıkta.

Bu, mihrapta gördüğüm zayıf, terleyen, neredeyse damat olan adam değil. Liam artık farklı hareket ediyor, bu anı planlamış biri gibi soğukkanlı bir özgüvenle davranıyor. Aşağılanma, tüm yumuşaklığını yok etmiş, keskin ve korkunç bir şey bırakmış.

"Merhaba yine, karıcığım." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Bakışları boğazıma, Marco'nun ceketimin yakasının üzerinde bıraktığı morluklara düşüyor. "Görüyorum ki seni işaretlemiş. Bir köpeğin bölgesine işediği gibi. Ailesinin seninkine yaptıklarını bilerek seninle sevişmesi hoşuna gitti mi?"

Sözleri buz gibi su gibi vurur, ama yüzümü nötr tutarım, zihnim hala hesaplamaya devam eder: iki gardiyan tetik disiplini zayıftır, biri sol bacağını tercih eder, muhtemelen eski bir yaralanma.

Sislerin içinden başka bir figür belirir. Liam'dan daha genç olan Christopher O'Brien, midemi bulandıran acımasız bir güzelliğe sahiptir. Gözleri Alice'e kilitlenir ve onu satın almayı düşündüğü bir şey gibi inceler. Bakışları ıslak geceliğinin üzerinde dolaşırken, dudaklarını yalarken, kendimi onların arasına sokmak isterim, ama daha kötü bir şeyi tetiklemeden hareket edemem.

"İki Bernardi kız kardeşi," diyor Christopher, sesinde tüylerimi diken diken eden bir keskinlik var. "Tıpkı başlangıçta planladığımız gibi. Gerçi biri artık biraz eskimiş."

Christopher'ın eli Alice'in omzundan boğazına kayıyor, bu samimiyet taklidi beni öfkeliyor. "Kız kardeşin fotoğraflarda görüldüğünden daha güzel. Masum. Marco seni çoktan kırmış, ama bu..."

Elim yine içgüdüsel olarak silaha uzanır, ama tetik çekilme sesi beni durdurur. Askerlerden biri silahını Alice'in şakağına dayamıştır. Alice kederinden kendini kaybetmiş, tepki bile vermez, ama adamın parmağının tetikte olduğunu, çok az bir baskı ile ateş alacağını görürüm.

"Ben olsam yapmazdım," diyor Liam sohbet eder gibi. "Oradaki arkadaşım çok sinirli bir yapıya sahip. Yüksek sesler onu ürkütüyor."

Liam yavaşça etrafımızda dolaşarak, pahalı ayakkabıları çamurda çamurlu sesler çıkarıyor. Yağmur, kızıl saçlarını kafasına yapıştırmış, ama o farkında değil ya da umursamıyor gibi görünüyor. Dikkatini tamamen bana, onun düzenlediği bu ana vermiş.

"Annen tam burada duruyordu," diyor, bir mozole yanında durarak. "Yıllar önce. Kızlarının hayatları için yalvarıyordu."

Kanım donar. "Neden bahsediyorsun?"

"Oh, bu çok komik." Ceketinin içinden, yağmurdan korunmuş plastik bir dosya çıkarır. "Senin değerli Marco sana hiç söylemedi mi? Bacaklarını açtığın adam, ailesinin küçük anlaşmasından hiç bahsetmedi mi?"

Klasörü ayaklarımın dibine fırlatıyor. Şeffaf plastiğin içinden fotoğrafları görebiliyorum. Gözetleme kamerasından çekilmiş, grenli ama net fotoğraflar. Annem bu mezarlıkta, yüzü dönük olmayan biriyle konuşuyor. Zaman damgası on bir yıl önce, annemin ölümünden iki gün önce olduğunu gösteriyor.

"Bir anlaşma yapmaya çalışıyordu," diye devam ediyor Liam, gördüklerimi sindirirken yüzümü izliyor. "Aile işleri hakkında sessiz kalması karşılığında Chicago'dan güvenli bir şekilde çıkabilmesi için. Kendisi ve kızları için."

Başka bir fotoğraf. Annem bir bankada. Bir başka fotoğrafta ise bir avukatın ofisinde gibi görünüyor. Bir dava hazırlıyor, kaçış planı yapıyor.

"Ama Rosettler işlerini yarım bırakamazlardı." Liam başka bir belge çıkarır, bu seferki bir banka havale kaydıdır. "Hesap adını tanıdın mı?"

Evet. Rosetti ailesinin hesabı, Marco'nun ofisinde kağıtlarda gördüğüm bir hesap. Transfer miktarı önemli, annem ölmeden bir gün önce yapılmış.

"Marco'nun babası emretti," diyor Liam, benim tepkimi zevkle izliyor. "Baban sadece... işleri kolaylaştırdı. Onlara annenin programını, rotasını verdi. Her iki aile de onun ölmesini istiyordu."

Dünya başımı döndürüyor. Bildiğimi sandığım her şey, korkunç yeni bir düzene giriyor. Marco'nun bu sabah ağzının olduğu yerde boğazım yanıyor, benim ona ait olduğumu, sadece ona ait olduğumu, sonsuza kadar ona ait olduğumu fısıldıyordu.

"Her iki aile," diye fısıldıyorum, kelimeler dilimde kül ve yağmur gibi. "Birlikte çalıştılar."

"Onları birleştirebilecek tek şey," diye onaylıyor Liam. "Çok şey bilen ve kurtulmak isteyen bir kadın. Annen, ikisini de yok edebilecek bilgilere sahipti. Bu yüzden önce onu yok ettiler."

Alice'in hıçkırıkları kesildi. Şimdi bana ihanetle yanan gözlerle bakıyor. "Onlarla yatıyorsun," diyor, her kelime kesin ve korkunç. "Annemizi öldüren insanlarla yatıyorsun."

Suçlama çok ağır geliyor. Çünkü doğru. Marco'nun yatağında geçirdiğim her gece, bana her dokunduğunda, ona değer vermeye başladığım her an, hepsi annemin kanı üzerine inşa edilmiş. En kötüsü ne biliyor musun? Bunu bilmeme rağmen, hain bedenim hala onu istiyor. Hala

İrlandalıların saldırısından sonra beni nasıl kucakladığını, dua eder gibi "benim" diye fısıldadığını hatırlıyor. Bu sahiplenme miydi, suçluluk mu? Aşk mı, kontrol mü?

"O biliyordu." Sözler bozuk bir şekilde çıkıyor. "Marco, tüm bu zaman boyunca ailesinin yaptıklarını biliyordu."

Annemden kaç kez bahsetti? Beni kaç kez onunla karşılaştırdı, Bernardi kadınlarının insanları öldürdüğü konusunda beni kaç kez uyardı? Babasının, bizi yetim bırakan, bir gün yatağına düşecek olan kırık kadını yaratan suikastı emrettiğini en başından beri biliyordu.

"En iyi kısmı ne biliyor musun?" Liam bundan zevk alıyor, benim dehşetimi besliyor. "Muhtemelen bunu adalet olarak görüyor. Bernardi'nin kızı, annesinin ihanetinin bedelini tek tek sevişerek ödüyor."

Alice bana saldırıyor, tırnaklarıyla pençeliyor, anlamsızca bağırıyor. Karşı koymuyorum, karşı koyamıyorum, çünkü bağırarak söylediği her suçlama doğru. Annemizin katilleriyle yatıyorum. Onları ailemize tercih ettim. Tam da onun düşündüğü gibi bir hainim. Marco beni ilk öptüğünde ağzımı dolduran aynı bakır tadı. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim? Annem utanırdı.

Askerler yaklaşıyor, çemberleri bir ilmek gibi daralıyor. Biri Alice'i benden çekiyor, nazikçe değil, ve o da kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış birinin çılgın çaresizliğiyle ona karşı koyuyor. Bir diğeri kollarımı yakalıyor ve ben onun kavrama gücünü, Alice onların kozları olmasaydı kurtulmak için ihtiyacım olan açığı fark ediyorum.

"İkiniz de bizimle geliyorsunuz," diyor Liam, sesinde zaferin izleri belirgin. "Bernardi kardeşler, yeniden bir arada. Gerçi bu yeniden bir araya gelmenin hayal ettiğiniz gibi olduğunu sanmıyorum."

Christopher şimdi Alice'i tutuyor, elleri omuzlarında, onu tutmaktan çok sahiplenmek için sıkıca tutuyor. Alice direnmeyi bırakmış, şok ya da yorgunluktan gevşemiş. Onu bu halde görmek, benim seçimlerim yüzünden kırılmış ve yakalanmış, içimde bir şeyleri parçalıyor.

Yağmur şiddetlenir, düzenli damlalar yerini her şeyi gizleyen su perdesine bırakır. Bu anda, bu gerçeğin ortaya çıktığı anda, annemizin hayatlarımız için yalvardığı bu mezarlıkta mahsur kalmışız.

"Bize ne yapacaksın?" Sesim uzak geliyor, sanki başka biri konuşuyormuş gibi, zihnim kaçış yolları, silah konumları, Alice'i kurtarabilecek her şeyi düşünürken bile. Marco'dan öğrendim, ama bununla başa çıkmak için yeterli değil.

Liam'ın gülümsemesi dişlerini gösteriyor. "Bu tamamen kocana bağlı. Karısı onun için ne kadar değerli? Kız kardeşi ne kadar değerli? Marco Rosetti'nin ailesinin sırlarını bilen kadınlara ne kadar değer verdiğini tam olarak öğrenmek üzereyiz."

Marco beni almaya gelecek. Aşk için değil, sahip olmak için. İrlandalıları parçalayarak mülkünü geri alacak, ardında cesetler bırakacak ve beni bulduğunda, hakkını yeniden ortaya koymak için en yakın yüzeye karşı beni becerecek. En kötüsü ne biliyor musun?

Muhtemelen ona izin vereceğim. Çünkü beni tam da Liam'ın dediği gibi yaptı, tehlikeli erkekler için bacaklarını açan, sahipliği aşkla karıştıran, şiddet düşüncesiyle ıslanan bir kadın.

Tıpkı annem gibi.

Tıpkı bu dünyadan kaçmaya çalışırken ölen kadın gibi.

Yağmur etrafımızdaki mezar taşlarına vururken, bu farkındalık göğsüme bir taş gibi yerleşiyor. Marco Rosetti sadece bedenimi veya özgürlüğümü çalmadı. Onsuz var olma yeteneğimi de çaldı. Ailesinin yaptıklarını bilsem de, bu ihanete boğulmuş olsam da, hain bedenim hala onun dokunuşunu arzuluyor.

Tam da onun beni yaptığı gibi oldum: kendi yıkımımı arzulamak üzere programlanmış, onun mükemmel kurbanı.

Ve bundan geri dönüş yok.

23 - Marco

Kardeşlerimle birlikte geldiğimde mezarlığın kapıları içe doğru patlar, Escalade'lerimiz kıyametin atlıları gibi kutsal toprağı parçalar. Yağmur ön cama vurur, dünyayı şiddet dolu bir suluboya tablosuna dönüştürür. Yağmurun arasında onları görürüm: Mezar taşlarının arasında konumlanmış İrlandalı askerler, ölüleri siper olarak kullanmaktadır.

"Solda altı, mozole yanında dört," diye bağırır Luca, çoktan mermiyi yuvaya yerleştirmiş. Sesinde, cesetlerin düşmek üzere olduğunu gösteren bir heyecan vardır.

On düşman görünüyor, muhtemelen yedekte daha fazlası var. Liam mesafesini koruyor, akıllıca. Valentina'yı çapraz ateşte riske atmayacağımı biliyor. Attığım her atışta onun konumunu hesaba katmam gerekiyor, bu da beni saldırıda olmam gereken bir durumda savunmaya zorluyor. O bu savaşı çoktan kazandı ve bunun farkında.

Aynı anda dışarı çıkıyoruz, defalarca yaptığımız koreografili bir ölüm dansı gibi. Alex yüksek bir yere çıkıyor, taştan bir meleği siper olarak kullanıyor. Nico sağa doğru ilerliyor, her adımında askeri bir hassasiyetle. İlk atışlar yağmurun içinden geçiyor, namlu ateşleri mezarlığı şimşek gibi aydınlatıyor. Islak toprak ve kordit kokusu ciğerlerimi dolduruyor.

İrlandalı bir asker mezar taşının arkasından kalkar ve silahını bana doğrultur. Luca'nın kurşunu onu önce bulur ve "Sevgili Baba" yazan mermere kan sıçratır. Adam düşerken, kendi çocukları da babalarını kaybetmek üzereyken, bu ironiyi fark etmemek mümkün değildir. Kan ilk başta sıcaktır, soğuk yağmurda buharlaşır ve mezarlar arasında pembe nehirler halinde yayılır.

"Marco, saat ikide!" Alex'in uyarısı, başka bir saldırgan mozoleyi dolaşırken gelir. Dönerim, Glock'um iki kez ateş eder.

Vücudun ortasına. Asker düşer, kanı yağmur ve çamurla karışır. Bir sonraki atışım ıskalar, yıllardır ilk kez ıskalıyorum. Valentina'nın hareketsizliği kafamı karıştırıyor, ellerimi titretiyor.

Tüm bunlar olurken, taşlara yankılanan silah sesleri ve ölen adamların çığlıkları arasında onu görüyorum. Valentina annesinin mezarının başında diz çökmüş, mavi elbisesi sıırıslıklam, koyu renk saçları cildine yapışmış. Sırıslıklam ve kırık olsa da, o benim. Yağmura rağmen boğazında hala benim izlerim var, çünkü sahiplenmemin kanıtı. Bu düşünce, katliama, her şeye rağmen beni sertleştiriyor. Bana yaptığı şey bu: beni, annesinin mezarında bile onu isteyen bir hayvana dönüştürdü.

Kıpırdamıyor. Kurşunlar kafasından birkaç santim uzaklıkta graniti parçalarken bile irkilmiyor. Sadece kucağındaki bir şeye bakıyor, nefes alışsı düzensiz ama kararlı, göğsü inip kalkıyor.

Başka bir İrlandalı asker ağacın arkasından saldırır. Nico onu bıçakla boğazından yakalar, arterden fıskıran kan yağmuru kırmızıya boyar. Adam boğuk sesler çıkararak yere düşer, kanı mezarlığın koleksiyonuna eklenir.

İrlandalı askerler şimdi tereddüt eder, silahlarını bize doğrulturlar ama ateş etmezler. Liam onlara bu oyunun devam etmesine izin vermelerini, kaybettiğim şeyi görmemi emretmiş olmalı.

"Valentina!" Silah seslerinin üstüne bağırırım, ama o tepki vermez. Kardeşlerimden biri, onun diz çöktüğü yerin bir metre uzağına bir ceset daha attığında bile tepki vermez.

Mezarlığın servis yolundaki hareketler dikkatimi çekiyor. Liam O'Brien, Alice'i siyah bir SUV'ye doğru sürüklüyor, Christopher çoktan direksiyona geçmiş, motor çalışıyor. Kız ıslak geceliğıyle sendeliyor, ama Liam'ın kolundaki tutuşu demir gibi.

Silahımı kaldırıyorum, ama Liam beni görüyor. Tek bir akıcı hareketle Alice'i önüne çeviriyor ve onu kalkan olarak kullanıyor. Parmağım tetikte donuyor. Bir atış yaparsam, ona vurabilirim.

"Korkak!" diye bağııyorum, Alice'in hayatını tehlikeye atmayacak bir açsı bulmaya çalışarak.

Liam soğuk bir gülümsemeyle araca doğru geri çekilirken, "Sadece iyi bir taktik, Rosetti."

Yine de ateş ediyorum, omzunu hedef alıyorum, ama o bunu tahmin ediyor ve Alice'in arkasına tamamen saklanıyor. Mermi bir mezar taşına çarpıyor

. Christopher motoru çalıştırır, Liam Alice'i arka koltuğa atar ve onun peşinden dalar. SUV, ben bir kez daha net bir atış yapamadan uzaklaşır, lastikleri çamurda patinaj yapar ve yağmurda kaybolur.

"Peşlerinden gidelim mi?" diye sorar Nico, silahı hala kaçış rotalarına doğrultulmuş halde.

"Hayır." Bu kelime, bağırmamak için dilimi ısırđım yerden dilimde bakır tadı bırakır. "Önce bölgeyi güvenli hale getir."

Valentina'ya geri dönüyorum. Hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi. Kız kardeşi çığlık attığında da, Liam tek kalan ailesiyle birlikte kaçtığında da. Sadece kucağındaki plastik kaplı kağıtlara bakmaya devam ediyor, yağmur damlaları kağıtların üzerinden nehirler halinde akıyor.

Etrafımızda, mezarlıkta taşlara vuran yağmur sesleri dışında sessizlik hakim. Altı İrlandalı asker mezarların arasında ölü ya da ölmek üzere yatıyor. Kardeşlerim hazır bekliyor, başka tehdit var mı diye etrafı tarıyor, ama savaş bitti.

"Gerisi katı," diyor Alex, yakasında kendisine ait olmayan kan izleriyle. "Onları takip etmemizi ister misin?"

"Hayır," diyorum yine, karıma doğru ilerlerken. Donmuş, kırılmış karım, bana bakmıyor bile.

"Valentina." Yavaşça yaklaşıyorum, ayakkabılarımın altında kırık iek vazolarından çıkan camlar ıtırđıyor. "Gitmeliyiz."

Sonunda başını kaldırıyor ve gözlerindeki ölümsüzlük beni donduracak kadar etkiliyor. Öfke yok. Korku yok. Hiçbir şey yok.

"Baban, annemin cinayetinin bedelini ödedi."

Sözler aramızda bir bıçak gibi asılı kalır. O, belgeleri havaya kaldırır: banka hesap özetleri, transfer kayıtları, midemi bulandıran hesap numaraları. Rosetti ailesinin hesapları. On yıl önce kirli işler için kullandığımız türden.

"Bak." Titreyen parmağıyla bir satırı işaret ediyor. "Elli bin. Tam miktar. Tam tarih. Arabası kaza yapmadan önceki gün."

Kağıtlara uzanıyorum ama o onları geri çekiyor, ıslak elbisesine sıkıca sarılıyor. Yağmur mürekkebi akıtmış ama rakamlar hala net. Hala suçlayıcı.

"Ben yapmadım..."

"Yapma." Sesi çatallanır. "Bana yalan söyleme. Bu konuda değil. Onun mezarının başında değil."

Gerçek göğsümde ağır bir yük gibi duruyor. Biliyor muydum? Ayrıntıları değil. Ama babamın o yıl Bernardilerle bir "durum"u hallettiğini biliyordum. Birinin federallerle konuştuğunu biliyordum. Kalıcı olarak çözüldüğünü biliyordum. Sadece bunu Valentina'nın annesiyle ilişkilendirmemiştim. Asla istememiştim.

"Bunu senin ailen yaptı," diye devam ediyor, titremesine rağmen her kelimeyi net bir şekilde söylüyor. "Annemin cinayetinin bedelini ödediler. Ve sen bunu biliyordun. Detayları bilmiyor olabilirsin, ama bir şeyler biliyordun. Bu yüzden sürekli ondan bahsediyordun. Bernardi kadınlarının insanları öldürttüğünü söyleyerek beni uyarıyordun."

İnkâr edemem. Annesi'nin yattığı çamurda diz çökmüşken onu yalanlarla aşağılamayacağım. Ödeme orada, siyah beyaz yazıyor. Babamın transferi onaylayan imzası. Onu yetim bırakan kan parası.

"Bunca zaman," diye fısıldıyor, "annemin katilini sikiyordum."

Yavaşça, mekanik bir hareketle ayağa kalkıyor, mavi elbisesinden akan su, sanki akan mürekkep gibi ona yapışıyor. Vücudum otomatik olarak ona doğru eğiliyor ve ben onun hafifçe sallandığını görüyorum, sonra kendini toparlıyor. Şimdi bile, aramızdaki her şey bitmiş olsa bile, o manyetik çekim hala devam ediyor.

Ceketinin cebinden daha fazla kağıt çıkarır. Yasal belgeler. Yağmurun arasından bir hukuk firmasının antetli kağıdı görünür.

"Liam beni alıkoydukları sırada bunları hazırlattı," diyor, sesi boş. "Boşanma belgeleri."

"Aklın başında değil..."

"İmzalayın."

"Valentina..."

"İMZALA. ONLARI." Sesi tamamen kırılır, çığ keder o ölü sessizliği yırtıp geçer. "Annemin mezarının üzerinde duruyorum, kanla kaplıyım, senin ailen yüzünden. Senin ne olduğun yüzünden. Beni neye dönüştürdüğün yüzünden."

Kağıtları göğsüme doğru itti ve ben otomatik olarak yakaladım. Sayfalar zaten ıslaktı, yağmur bazı yazıları silmişti

metni silmiş, ama ne olduklarını anlayabiliyorum. Boşanma. Uzlaşmaz farklılıklar gerekçe gösteriliyor. Noter tasdiki yapılmış, sadece benim imzam gerekiyor.

"Bu travmanın etkisi," diyorum, içimde temel bir şey kırılrsa da. "Alice onlarda. Sen..."

"Bu netlik." Kollarını kendine doladı, soğuktan mı şoktan mı yoksa her ikisinden mi titriyordu. "Seni beni o mihraptan aldığından beri ilk kez her şeyi net görüyorum. Onun katilleriyle birlikte olamam Marco. Onun ölümünü görmeden sana bakamam."

"Hala benim izlerimi taşıyorsun. Hala benim kokumu taşıyorsun. Bu yağmurla yıkanıp gitmez."

"Hayır," diyor sessizce. "Ama deneyebilirim."

Yağmur, ellerimdeki boşanma belgelerini şeffaf hale getirerek, sürekli saldırısına devam ediyor. Mürekkep bulaşacak. İmza yasal bile olmayabilir. Ama karıma, takıntım olan karıma, annesinin mezarı başında yıkılmış halde dururken bakınca, onu kaybettiğimi anlıyorum.

Elim önce silahıma uzanıyor, tehdidi kabul etmek yerine ortadan kaldırma içgüdüleriyle. Ama ona bakınca, ailemin yaptıkları yüzünden annesinin mezarı başında yıkılmış halde... Kalem, silahımdan daha ağır geliyor.

Kalem imza satırının üzerinde duruyor ve onu dün görüyorum: bacaları belime dolanmış, asla ayrılmayacağına, bizim ortak olduğumuza söz veriyor. Yirmi dört saat. O söz yirmi dört saat sürdü.

İmzamin her harfi içimde bir şeyleri parçalıyor, ama elimi sabit tutmaya çalışıyorum. Bu seçimi hak ediyor, ikimizi de mahvetsin bile. Göğsümde bir şey kopuyor, kaburgamın içe doğru kırılması gibi gerçek, fiziksel bir acı. Hayatımda dört kez vurulmuştum, ama bu daha da acı verici. Görüşüm kenarlardan grileşiyor ve çocukluğumdan beri ilk kez, ayakta kalmak için dizlerimi kilitlemek zorunda kalıyorum.

"Özgürsün," diyorum ve kağıtları geri veriyorum.

Onları alır, kurtuluş gibi sıkıca tutar, mahvolmuş sayfalardan su damlar.

"Her zaman özgürdüm." Sesi artık sessiz, kendinden emin.

"Sadece unutmuştum."

Mezarlığın çıkışına doğru döner, her adımı bilinçli ve dikkatli, sanki yeniden yürümeyi öğreniyormuş gibi. Kapıda durur ama

arkasına bakmaz.

"Liam ile evlenmemi istiyorlar." Sözler yağmurun içinde yankılanır. "İlk anlaşmaya uymak için. Senin hırsızlığın onları onursuzlaştırdı. Babamın sözleşmeleri hala yerine getirilmeli."

Elim silahıma uzanır. "Eğer bunu yaparsan..."

"Ne?" Şimdi dönüyor ve gözlerinde acıma gibi bir şey var. "Onu öldürecek misin? Savaş başlatacak mısın? Bunu zaten yaptın, Marco. İnsanlar zaten ölüyor. Dante bizim oyunlarımızın bedelini çoktan ödedi."

Haklı. Yaptığım her hareket Chicago sokaklarına daha fazla kan döküyor. Ölen her İrlandalı askerin intikam almak isteyen kardeşleri, babaları, oğulları var. Yirmi beş yaşında Don olduğumdan beri sürdürdüğüm döngü.

"Onların seni almasına izin vermeyeceğim," diyorum, ama sözlerim bana bile boş geliyor.

"Zaten verdin." Çıkışa doğru dönüyor. "Baban o cinayetin bedelini ödediği anda, bana karşı tüm haklarını kaybettin. Daha başlamadan bitmiştik."

Mezarlığın kapısından geçip yağmurda kaybolur. Peşinden gitmem. Gidemem. Göğsüm çökse de sikim hala sert, lanet olası hain. Beni bu hale getirdi: dünyasının sonunu izlerken sertleşen, tek önemli şeyi kaybetmenin acısını sikerek unutmak isteyen bir adam.

Kardeşlerim cesetlerin arasında durmuş, emir bekliyorlar.

"Patron?" Luca, sesinde alışılmadık bir ciddiyetle sorar. "Onu geri getirmemizi ister misin?"

Ellerime bakıyorum, yağmur kanı yıkıyor ama o belgeleri imzaladığım anıyı silemiyor.

"O hiçbir zaman gerçekten benim olmadı." Kapıdan, onun gittiği yoldan uzaklaşıyorum. "Sadece çaldığım bir şeydi."

24 - Valentina

Mezarlığın kapıları dikiz aynamda kaybolur, Chicago'nun yağmurla ıslanan sokaklarında, yolcu koltuğunda mürekkebi akan boşanma belgeleriyle sürerim.

Ellerim direksiyonda titremeyi kesmiyor. Yağmurdan dolayı soğuk, evet, ama daha çok kalbimin olduğu yerde açılan yaradan dolayı. Her nefes tersine boğulmak gibi, tatmin edici olmayan hava, dolmayan ciğerler.

Hâlâ Marco'nun hayalet dokunuşunu tenimde hissedebiliyorum, kendimi parçalamak istiyorum. Beni canlı hissettiren, ateş etmeyi öğreten, beni değerli bir şey gibi tutan o eller, annemin idamını imzalayan ellerin soyundan geliyordu. Her öpücük bir ihanetti. Her dokunuş, onun anısına bir saygısızlıktı.

Gerçek, damarlarımda zehir gibi duruyor, yarattığımız tüm güzel anıları yakıp kül ediyor. Babası cinayetin bedelini ödedi. Annemi ortadan kaldırmak için elli bin dolar ödedi. Marco da bunu biliyordu, ayrıntıları bilmiyordu belki ama bir şeyler biliyordu. Bernardi kadınlarının insanları öldürttüğüyle ilgili tüm o uyarılar. O, annemden bahsediyordu. Ailesinin ona yaptıklarından bahsediyordu.

Telefonumu çatı katında bıraktım. Mesajlarını okumak için bir cazibe yok, beni takip etmesi için bir yol yok. Sessizlik hem özgürlük hem de kopukluk gibi geliyor.

Beni aramak için Chicago'yu didik didik edecek. Onu yeterince tanıyorum, bunu biliyorum. Ama o zamana kadar ben çoktan gitmiş olacağım ve Marco bile hepimizi yok edecek bir savaş başlatmayacak.

Öyle mi?

Restorandaki felaket, onun için gerçekte ne olduğumu kanıtladı. Stratejim başarısız olduğunda, Dante yaralandığında, beni tamamen dışladı. Beni hayal kırıklığı yaratan bir mal gibi kilitledi.

"O hiçbir zaman benim olmadı," demişti. Sadece başka bir kazanım, fethedilecek başka bir bölge.

Ama bunların hiçbiri artık önemli değil. Önemli olan tek şey Alice. On dokuz yaşında, korkmuş, Christopher O'Brien'in elinde. Christopher'ın kadınlarla olan ününü biliyorum, son kız arkadaşının tamamen ortadan kaybolana kadar saklayamadığı morlukları.

Annem, kendimi tekrar takas ettiğimi görse ne düşünecekti? Ama annem kaçmaya çalıştığı için öldü. En azından kafesimi kendim seçiyorum. En azından Alice, annemin bize vermek için öldüğü şeyi elde ediyor: özgürlük.

Yirmi dakika boyunca aynı blokları dolaşarak cesaretimi topluyorum. Marco'nun sahibi olduğunu bildiğim güvenli evlerin önüne iki kez park ediyorum, neredeyse içeri gireceğim. Ama Alice'in dehşete kapılmış yüzü beni güneye, onu kurtaracak tek seçeneğe doğru çekip duruyor.

Yağmur şiddetleniyor, sanki Chicago kanı yıkamaya çalışıyor gibi. Yağmurun arasında görüyorum. O'Brien malikanesi, iyileşmeyen bir yara gibi Güney Yakası'nda çökmüş duruyor.

Giriş kapısının hemen önüne park ediyorum, saklanmaya çalışmıyorum. Yağmur durmuş ama hava hala bakır ve ıslak beton kokuyor.

"Liam'a gelinin geldiğini söyle," diye nöbetçiye sesleniyorum ve onun gözlerinin tanıyarak büyüdüğünü görüyorum.

Yüzündeki şok, bu boş kararlılığın ötesinde bir şey hissedebilseydim komik olurdu. Beni kapıdan geçirdiler, sanki kanlı parayı temizleyebilecekmiş gibi duvarlara monte edilmiş haçların önünden geçirdiler. Kompleks, haçları ve mermerleriyle saygın görünmek için çok uğraşıyor, ama duvarlardan sızan şiddeti hissedebiliyorum. Bana babamın evini hatırlatıyor, kanın üzerine boyanmış kutsallık.

Liam, babasının çalışma odası olmalı, deri ve maun ağacından yapılmış, meşru görünmeye çalışan bir odada bekliyor. Ayağa kalktığında deri koltuk gıcırıyor ve bu ses bana Marco'nun ofis koltuğunu hatırlatıyor, ona ilk kez kahve götürdüğümde beni kucağına çektiğinde çıkardığı sesi. Bu anı hatırlayınca amım kasılır ve dilimi kanayacak kadar sert ısırırım.

Christopher onun yanında duruyor ve midem buz gibi oluyor. Yüzünde taze çizikler var, birinin hayatı için savaşıırken

Alice onunla kavga etmiş. Ben Marco'nun yatağındayken, küçük kız kardeşim onunla kavga etmiş.

"Vay vay." Liam'ın gözleri şaşkınlık ve zafer arasında bir şey ile parıldıyor. "Çalınan gelin geri dönmüş."

Christopher'ın bakışları, tüylerimi diken diken eden bir açlıkla üzerimde dolaşıyor. Şöhreti önünden gidiyor. Konuşmayı bırakan, tamamen ortadan kaybolmadan önce kendi içine kapanan kızlar.

"Onu bırak," diyorum, önsöz yapmadan.

"Kimi bırakayım?" diye sorar Liam, ama gülümsemesi tam olarak kimi kastettiğimi bildiğini gösteriyor.

"Alice. Onun Chicago'dan ayrılmasına izin ver. Üniversiteye gitmesine izin ver. Gerçek bir hayat sürmesine izin ver." Göğsümdeki depremlere rağmen sesim sabit kalıyor. "O on dokuz yaşında. Bunu hak etmiyor."

Liam masanın etrafında dolaşarak beni daha yakından inceliyor. Birkaç santim uzağımda durduğunda, bergamotla hiç alakası olmayan, hiç hoş olmayan kolonyası midemi bulandırıyor. Parmakları boğazımdaki morlukların üzerinde dolaşıyor, Marco'nun bıraktığı izler, hala tenimde mor-koyu renkte.

"Peki karşılığında?" Liam, nefesini kulağıma üfleyerek sorar.

"Orijinal anlaşmaya sadık kalacağım. Ailelerimizin planladığı evliliğe."

Christopher gerçekten gülüyor, sesi kırılan cam gibi keskin. "Sen zaten evlisin prenses. Yoksa kimin yatağını ısıttığını unuttun mu?"

Boşanma belgelerini masaya, diğer belgeleri dağıtan bir güçle atıyorum. Sayfalar su lekeli, buruşuk, mürekkep bazı yerlerde akmış, metni okunması zor hale getirmiş. Ama yakından bakarsan Marco'nun imzasını hala görebilirsin, mürekkep lekeleri akmış ama hala okunabilir.

"Artık değil," diyorum, gerçek boğazımı yakıyor. "Marco bir saat önce imzaladı. Su hasarı nedeniyle mahkemede geçerli olmayabilirler, ama niyeti gösteriyorlar. Bu aileler için yeterli."

"Öylece mi?" Liam şaşkınlığını gizleyemiyor. "Büyük Marco Rosetti seni serbest mi bıraktı?"

"İstediyini aldı. İttifak bozuldu, ailem yok oldu." Sesimi duygusuz, soğuk tutmaya çalışıyorum, tüm gücümle aldatmacayı satmaya çalışıyorum. "Ben sadece bir yan hasardım. Bir amaca ulaşmak için bir araç."

Bu sözler asit gibi yakıyor çünkü bir parçam bunların doğru olup olmadığını merak ediyor. Ben bir fetihten daha fazlası mıydım? Sergilenecek çalınmış bir ödülünden daha fazlası mıydım?

"O beni hiç istemedi," diye devam ediyorum, her kelimeyi inandırıcı gelmesi için özenle seçerek. "Sadece İrlandalıları küçük düşürmek, ittifakı bozmak istedi. Şimdi bu iş bittiğine göre, ben artık gereksizim."

"Ve benimle evlenir misin? Bütün olanlardan sonra?"

"Hiç kimsenin hiçbir şeyi olmamaktan iyidir," diyorum ve bu en azından doğru geliyor.

Liam, sözlerimi sindirirken gözleri zaferle parıldıyor. İşte burada, çalınan gelini, çalınmasıyla bir savaş başlatan kadın, gönüllü olarak onun kollarına geri dönüyor. Marco Rosetti'ye karşı nihai zafer.

"Sen artık o günkü kadın değilsin," diyor ve sesinde saygı gibi bir şey var. "O kız çok korkmuştu. Sen... farklısın."

"Marco Rosetti insanlara bunu yapar," diyorum ve bu dürüstlük onu gülümsetiyor.

Sandalyesine geri döner, deri yine gıcırdar, bu ses bana farklı derileri, farklı sandalyeleri, vücudumdaki farklı elleri hatırlatır. "Alice bu gece serbest kalacak. Dokunulmadan. Okul için parayla. Tamamen ortadan kaybolmaya yetecek kadar."

"Anlaşma bu," diyorum. "Kabul et ya da giderim."

Christopher'a bakıyor, aralarında sessiz bir iletişim geçiyor. Benim için ne planladıklarını düşününce tüylerim diken diken oluyor, ama kararımdan vazgeçmiyorum.

"Anlaştık. Alice bu gece serbest kalacak. Okul için para, isterse yeni bir kimlik."

"Önce onu görmek istiyorum. Veda etmek için."

"Tabii ki." Gülümsemesi genişler. "Senin bizi canavarlar olarak görmeni istemeyiz."

Bu boşluktan başka bir şey hissedebilseydim, bu ironi komik olurdu. Burada hepimiz canavız. Tek fark, hangi kafesi seçeceğim.

"Bu sefer düzgün bir şekilde evleneceğiz," diyor. "Kesintiye uğramadan."

Kapı açılır ve Alice'i, onu tesiste tuttukları yerden getirirler. Beni görmeden önce ağlamaya başlar, çaresizce ellerini bana uzatır. Elbisesinde, mezarlıktaki aynı yırtık beyaz gecelik, çamurlu ve mahvolmuştur, saçları mücadeleden dolayı karışmıştır, ama o sağlamdır. Hayattadır. Hâlâ kullandığı çilekli şampuan, çamurun arkasında hâlâ hafifçe kokmaktadır ve ben bu kokuyu hafızama kazırım.

"Val!" Kollarımın arasına atılıyor, omzuma yaslanıp hıçkırıyor. "Özür dilerim, çok özür dilerim, söylediklerimi kastetmedim..."

"Şşş." Saçlarını okşayarak, bu hissi hafızama kazıyorum. "Sorun yok.

Sen iyisin."

"Geri döndüğünü söylediler. Kalacağını söylediler." Bana bakmak için geri çekilir, gözlerinde karışıklık ve umut savaşı. "Ama Marco ..."

"Bitti," diye sözünü tamamlarım. "Beni dinle, Alice. Bu gece gidiyorsun. Sana para veriyorlar, herhangi bir yerde yeniden başlamak için yeterli miktarda."

"Sen olmadan olmaz."

"Evet, bensiz." Ellerimle yüzünü kavrayarak bana bakmasını sağladım. "Bu benim seçimim. Benim fedakarlığım. Sen özgür olacaksın."

Gözlerinde anlayış belirir, ardından dehşet. "Hayır. Val, hayır, yapamazsın..."

"Yapabilirim ve yapacağım." Onu tekrar kendime çekip kulağına fısıldıyorum. "Annen senin için bunu istedi. Bir kafes ya da başka bir kafes, bebeğim. En azından bu kafes seni kurtarır."

O başını sallayarak itiraz ediyor, ama ben kararımı çoktan verdim. Bazılarımız kafeslere mahkumdur. Şanslı olanlar ise hangisini seçeceklerini seçebilirler.

"Parayı al," diyorum Alice'e kararlı bir şekilde. "Kaliforniya'ya git. Güzel bir şey öğren. Normal birine aşık ol. Annemizin bizim için istediği hayatı yaşa."

"Bu benim hatam," diye hıçkırıyor. "Kaçmasaydım..."

"O zaman ikimiz de kapana kısılmış olurduk." Alnını öpüyorum, gözyaşlarının tuzu yağmur damlalarıyla karışıyor. "Böylece, birimiz özgür kalır."

Liam masasından izliyor, her hareketinde memnuniyeti belli. Çalınan gelini kafesini seçiyor, gözleri açık bir şekilde içine giriyor. Bu şiirsel durum muhtemelen İrlandalı ruhuna hitap ediyor.

Kararlıgımı kaybetmeden önce Alice'i bırakıp geri çekiliyorum. O tekrar bana uzanıyor, daha da ağlayarak, ama Christopher'ın adamları onu kapıya doğru götürüyorlar. Özgürlüğe doğru. Annemizin bize vermek için öldüğü hayata doğru.

Onlar onu götürürken, hala benim adımı çağırıyorlar, ben de geleceğime dönüp bakıyorum. Kız kardeşimi kurtarmak için evleneceğim Liam O'Brien. Başka bir kafes, başka bir esir, başka bir tür yavaş ölüm.

Elim boğazıma kayıyor, parmaklarım son bir kez Marco'nun bıraktığı morlukları buluyor. İzler kaybolacak, ama bana yaptıkları, beni dönüştürdüğü şey kalıcı. Hayatının geri kalanını her dokunuşu onunkiyle karşılaştırarak geçirecek bir kadın.

"Gel," diyor Liam, yırtıcı bir zarafetle sandalyesinden kalkarak. Eli, Marco'nun parmak izlerinin hala görünmez izler bıraktığı bileğimi kavıyor. "Düğün hazırlıklarını konuşalım."

Beni kendine doğru çeker ve midem bulanır. Tiksinti yüzümden okunuyor olmalı ki Liam gülümser.

"Seni iyi eğitmiş," diye mırıldanır, başparmağıyla nabzımın attığı yeri okşayarak. "Nefret ettiğin şeyi arzulamanı sağlamış. Merak etme, onun emeğini iyi değerlendireceğim."

"Neyle uğraştığını bilmiyorsun," diyorum, sesim boş. "Marco, kendisine ait olanı asla bırakmaz."

"Belgeleri imzaladı."

"Belgeler onun gibi adamlar için hiçbir şey ifade etmez. Bir keresinde bana, ölümün onun için tek geçerli boşanma olduğunu söylemişti."

Liam'ın eli boğazıma kayıyor, parmakları Marco'nun bıraktığı morluklara bastırıyor, kasıtlı bir niyetle aynı alanı sahipleniyor. "Senin için geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Geldiğini biliyorum," diye fısıldadım.

"Bırak gelsin," diyor Liam, beni nefes alamayacak kadar sıkı tutuyor. "Seni bir kez mihrapta ondan aldım. Bu sefer, benim olanı geri alırken onun

benim olanı geri alırken onu izlemesini sağlayacağım."

Ağzını boynuma indirir, dili Marco'nun morluklarını izler, sonra dişlerini morlukların hemen altına geçirir, Marco'nun izlerinin üzerine kendi izlerini bırakır. Tiksinti damarlarımdan akıyor. Artık ben buyum, Marco'nun herkesin kullanabileceği bir silah.

25 - Marco

Bu geceki üçüncü İrlanda barında, parmak eklemlerim nihayet düzgün bir şekilde çatlamaya başladı. Kan, talaşla kaplı zemine damlıyor, dökülen viski ve korku teriyle karışıyor. Ben de enkazı inceliyorum: devrilmiş masalar, kırılmış şişeler, yardım olmadan kalkamayacakları köşelerde inleyen üç adam. Barın arkasındaki ayna, birinin yüzünü ona çarptığım yerden örümcek ağı gibi çatlamış. Her adımında botlarımın altında camlar çıtırdıyor, ağzımda kanın bakır tadı yoğunlaşıyor.

"Marco, yeter." Luca'nın sesi kulaklarımda çınlayan sesi kesiyor. Kapının eşiğinde duruyor, Alessandro ve Nico sanki kuduz bir köpeğe yaklaşır gibi onun iki yanında duruyorlar. "Bu strateji değil. Sadece şiddet."

"İyi." Ağzımdaki kanı siliyorum, benim mi yoksa başkasının mı, artık ayırt edemiyorum. Kesiklerimdeki viskinin acısı neredeyse hissedilmiyor. "Geriye kalan tek şey şiddet."

Başka bir İrlandalı asker çıkışa doğru sürünmeye çalışıyor. Botum kaburgalarına vuruyor ve kırık ses yıkık barda yankılanıyor. Bunun bir amacı yok. Alınacak bir bilgi yok. Sadece acıya acı ile cevap veriliyor.

"Bu sen değilsin kardeşim," diyor Luca, kırık camların üzerinden atlayarak. "Benim eşyayı çalışıyorsun."

Hızla ona dönüyorum, elimle boğazını yakalayıp onu duvara sertçe çarpıyorum, siva çatlayacak kadar sert. Parmaklarım sıkıştıkça gözleri şokla büyür.

"Ben tam olarak buyum." Sözlerim gerçeklikle yankılanır.

Onu bırakıyorum ve o sendeleyerek, nefes nefese boğazına elini götürüyor. Alex ona yardım etmek için harekete geçiyor ama Luca onu eliyle uzaklaştırıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Orada hesaplama, ihtiyat var. İyi. Benim dönüştüğüm şeyden korkmalılar.

"O'Malley deposu yirmi dakika önce yandı," diyor Nico, katliama rağmen profesyonel bir tavırla. "Liman işçileri kaçıyor. Üç mil çapındaki tüm İrlandalı işletmeler ya yıkıldı ya da terk edildi."

Hiçbiri önemli değil. Hiçbiri onu geri getirmez. Hiçbiri mezarlıkta bana baktığı gibi, sanki damarlarında zehir varmışım gibi, bakışını silemez.

Geri döndüğümüzde tesis bir mezar gibi geliyor. Dante ana salonda bekliyor, yaralarından dolayı hala solgun, bandajlı elleri yavaş, çaresiz işaretler yapıyor.

Onun beceriksiz, kırık parmaklarının ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışarak ona bu onuru bile vermiyorum.

"O seni seviyordu," Alex dikkatli bir sesle tercüme ediyor. "Bu, o sevgiyi lekeliyor."

Boğazımdan çıkan kahkaha insanlık dışı geliyor. "Aşk mı? Aşk, yıkımdan önceki yalandan ibarettir."

Dante tekrar işaret eder, daha acil bir şekilde, ve bu sefer bakarım. "Sen, onun korktuğu canavara dönüşüyorsun."

"Ben hep o canavardım. O sadece bir süreliğine bunu unutmamı sağladı." Duraklıyorum, gerçek daha da derinden kesiyor. "Hayır, o benim başka bir şey olmamı istedi. Olabileceğime inanmamı sağladı. Asıl acımasızlık bu."

Nico'nun telefonu titrer. Telefonuna bakar ve ifadesinde bir değişiklik olur. "Patron, bunu dinlemelisin."

"Eğer onların topraklarını yakmakla ilgili değilse..."

"O'Brien yerleşkesindeki bağlantımız az önce doğruladı." Sözler taş gibi düştü. "Hâlâ orada. İki saat önce içeri girdiğinden beri orada. Bir şeyler hazırlıyorlar."

Bu sefer kristal sürahi elimde kalıyor, viski duvarı süslemek yerine boğazımı yakıyor. Hâlâ orada. O'Brien malikanesinde iki saat, ne yapıyordunuz? Ne planlıyordunuz? Liam'ın ellerinin üzerinde olduğu düşüncesi, dün benim olduğum yerde olan ağzı, bana ait olanın içindeki penisi. Görüntüler beynimi kurşun gibi delip geçiyor. Hala dilimde onun tadını alabiliyorum, hala benim adımları haykırırken amının beni sımsıkı kavradığını hissedebiliyorum. Ve şimdi bunu ona veriyor.

Yumruğum antika aynayı, sonra da arkasındaki duvarı deliyor. Tekrar. Tekrar. Sıva çivilere kadar, parmak eklemlerim hamburger gibi olana kadar, ellerimdeki acı göğsümü parçalayan şeyle eşleşene kadar.

"Babamın istediği buydu," diyorum, sesim boş. "Duygularını bastırabilen, yok edebilen bir oğul. Ailenin ihtiyaç duyduğu canavar olabilecek bir oğul."

"Marco..." Alex başlıyor.

"O kazandı. Ölmüş olsa bile, lanet olasıca kazandı." Mahvolmuş ellerime bakıyorum. "Beni, onun bile sevemeyeceği bir şeye dönüştürdü."

Ellerimdeki kanı yıkarken telefon çalıyor. İstihbarat, nefes nefese: "Alonzo Bernardi. Halsted'deki metresinin eski dairesinde görüldü."

Kardeşlerime söylemiyorum. Sorularını ve endişelerini istemiyorum. Bu artık Bernardi'ler ve benim aramda.

Apartman binası harap durumda, kimseyi kandıramayan taze boyayla çürümesini gizlemeye çalışıyor. Üçüncü kat, köşe daire. Kapı botumun altında parçalanıyor.

Alonzo silahını arıyor, ama ben çoktan üstüne çullandım. Onu duvara doğru ittiğimde silah çatlak muşamba üzerinde kayıyor. Sahte pasaportlar ellerinden dökülüyor. Kaçıyordu. Kızları onun günahlarının bedelini öderken, bu korkak kaçıyordu. Ter kokusu ucuz kolonyayla karışıyor, midemi bulandırıyor.

Konuşmuyorum. Kelimeler, hala insan gibi davranan adamlar içindir. Bıçak elimde belirir ve parmaklarından başlarım. Metodik. Hassas. Her eklem cerrahi bir özenle ayrılır. Kan sapı kayganlaştırır, ama tutuşum hiç sarsılmaz.

Çıgıllıkları küçük daireyi dolduruyor, ama bu binadaki kimse yardım çağırmayacak. Rosetti'nin işlerine karışmamak gerektiğini çok iyi biliyorlar.

"Kızın annesini sordu," diye sonunda ağlamaları arasında söylüyorum. "Mezarlıkta. Mezarının başında dururken."

"Lütfen..."

"Gerçeği söyle, Bernardi." Bıçak yeni bir et parçasına ulaşır. "Hepsini. Yoksa bunu günlerce uzatırım."

Beklenenden daha çabuk pes ediyor. Zayıf erkekler hep böyle yapar.

"Baban onu öldürmek istedi! Bana elli bin teklif etti! Havale belgesi var, kanıtı var!" Kan ve sümükle karışık, çaresiz ve panik içinde sözler dökülüyor. "Sevkiyatları, rotaları biliyordu. İfade verecekti."

"Ve sen onun için onu öldürdün."

"Hayır!" Gözleri acı ve çaresizlikle çılgına dönmüştü. "Reddettim! O benim çocuklarımin annesiydi. Onu öldürmek çok karmaşık olurdu, çok fazla soru ortaya çıkardı."

Bıçak boğazında duruyor.

"Pietro bana geldi," diye devam etti Alonzo, sözleri birbirine karışarak. "İş için elli bin teklif etti. Ama ben reddettim. Çok karmaşık olur, dedim ona. Çocuklarının annesini öylece öldüremezsin."

"Ama o yine de öldü."

"Evet." Acı ve kırık bir şekilde gülüyor. "Ama bunu ayarlayan ben değildim. Bunun uygun olduğunu inkar edemem. Artık ifade tehditleri yok. Artık çocuklar için kavgalar yok."

Bunu sindiriyorum. Babam yalan söyledi. Valentina, onun inandığı şekilde hiç gerçekleştirmemiş bir cinayeti bildiğimi düşünüyor. Ailemin annesini öldürdüğünü bilerek ona dokunduğumu düşünüyor, oysa gerçek çok daha karmaşık.

"Artık önemi yok," Alonzo kan içinde hırıltıyla konuşuyor. "Liam'la evleniyor. Bu gece. Her şeyi öne aldı."

Bıçak, güçsüz parmaklardan düşüyor. "Ne?"

"O'Brien malikanesinde. Beklemek yerine bu gece yapıyorlar." Gülümsemesi kırmızı ve korkunç. "Kendini Alice'in özgürlüğüyle takas etti. Oraya gidip kız kardeşini kurtarmak için kendini feda etti. Tören gece yarısı, orijinal plandan öne alındı."

Tabii ki öyle yaptı. Benim zeki, fedakar karım. Annesi gibi, tüm Bernardi kadınları gibi kendini takas etti, fedakarlığın sevgiye eşit olduğunu düşünerek.

"Kızım İrlandalı bir gelinlik içinde ölecek," diyor Alonzo, "tıpkı annesinin bu dünyadan kaçmaya çalışırken öldüğü gibi."

Saatime bakıyorum. 11:15. Gece yarısına 45 dakika var. Mezarlıktan ayrılalı dört saat bile olmamışken,

zaten başka bir adama kendini veriyor. Yas tutmak için bir gün bile gerekmedi. Beni değiştirmek için dört saatten az bir süre yetti.

Yirmi dört saat önce benim yatağımdaydı, bacaklarından benim spermim akarken, beni asla terk etmeyeceğine söz vermişti. Yirmi dört saat.

Alonzo'yu olduğu yerde bırakıyorum, hala nefes alıyor ama sol eli tamir edilemeyecek kadar kırılmış. "Oraya vardığımda yaralanmışsa, geri gelip bunu merhamet gibi göstereceğim."

South Side'a, O'Brien malikanesine doğru hızla giderken şehir bulanıklaşıyor. Telefonum çalıyor. Luca, Dante, Alessandro. Ama cevap vermiyorum. Bu artık karımla benim aramda.

Boş sokaklarda hızla ilerlerken motor gürültüyle çalışıyor. Her kırmızı ışığı görmezden geliyor, her kuralı çiğniyorum. Annem öldüğünden beri ilk kez, inanmadığım bir Tanrı'ya dua ediyorum. Oraya zamanında varayım. O güvende olsun. Bunu durdurayım...

Kompleksin kapıları önümde beliriyor, sanki benim olanı çalmayı kutluyorlarmış gibi ışıklarla parıldıyor. Saat 11:40. Bekleyen şeyi görünce frenlere basıyorum, lastikler asfaltta çığlık atıyor: yirmi İrlandalı asker, silahlı ve pozisyon almışlar. Geleceğimi biliyorlardı. Tabii ki biliyorlardı.

Onların arkasında, kapıların ardında, yeşil bir şey görüyorum. Ana binaya doğru kaybolan bir gelinlik. Eteği, bir hayalet gibi arkasında sürükleniyor.

Valentina.

Karım başka bir gelinlik içinde. Başka bir adama doğru yürüyor. Benim izlerim hala onun tenindeyken, hala benim kokumu taşıırken, dün sabah onu siktiğim için amcığı muhtemelen hala ağrıyorken.

Şarjörümü kontrol ediyorum. On beş mermi. Karımla benim aramda yirmi adam var.

Hesaplar aleyhime. Akıllıca olan, destek çağırmak, kardeşlerimi beklemek, bunu düzgün bir şekilde planlamak olurdu. Ama akıllıca hareketler için zaman yok. Yirmi dakika sonra, başka bir adama evlilik yemini edecek. Yirmi dakika sonra, bana söz verdiği şeyi ona söz verecek.

Bu gece ilk kez gülümsüyorum. Sonunda mantıklı bir ihtimal. Yirmi adam, benim olanı benden alabileceklerini sanıyor. Yağmurda boşanma belgelerini imzalayan, ama bedeni hala kime ait olduğunu çok iyi bilen kadınla benim aramda yirmi ceset var.

İlk gardiyan beni fark etti, silahını kaldırmaya başladı. Çok yavaş. Ben çoktan harekete geçtim, açıları ve siperleri hesapladım, henüz dökülmemiş kanın tadını aldım bile.

On bir kırk bir.

Düğünü durdurmak için on dokuz dakika. Karıma, ölümün benim için tek geçerli boşanma olduğunu hatırlatmak için on dokuz dakika. Benim olanı geri almak ya da bunu yaparken ölmek için on dokuz dakika.

Bir şarjör daha takıp arabadan indim. Muhafızlar gerginleşti, parmakları tetiklere uzandı, ama ben kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ve geri alacak her şeyi olan bir adamın özgüveniyle onlara doğru ilerliyordum.

Ne olacağını hiç bilmiyorlar.

26 - Valentina

Zümrüt yeşili elbise elli kilo ağırlığında, her kristal boncuk bir zincir, korseye işlenmiş her Kelt haçı, benim pazara çıkarılacak bir sığır olduğumu hatırlatıyor. Yine bir başka gelinlik içinde bir başka aynanın önünde duruyorum, ama bu seferki midemi bulandırıyor. O'Brien ailesinin yadigarı, beni ağır İrlanda dantellerinin katmanları arasında boğuyor, beni Katolik erdemlerinin bir karikatürüne dönüştürüyor.

Parmaklarım jartiyerimde saklı bıçağı bulur, bıçağın ucu uyluğuma sıcak gelir. Küçük, keskin, öpüşürken boğazı kesmek için mükemmel. İki İrlandalı kadın katedral uzunluğundaki duvakla uğraşırken, bıçağın ağırlığı beni sakinleştirir. Ellerinin dokunuşu Marco'nunki kadar nazik değildir. Bu anı hatırlayınca boğazım düğümlenir: Bu sabah saçlarımı okşayan parmakları, boynuma dokunan dudakları, benim onun kraliçesi olduğumu fısıldayan sesi. Annemin katili olsun ya da olmasın, vücudum hala onun dokunuşunu özlüyor. Bu ihtiyacı, şu anda hissetmeye gücümün yetmediği diğer her şeyle birlikte kilitliyorum.

Şapel aşağıda bekliyor, samimi ve gece yarısı gölgeleriyle boğucu. Pencereden, mumların yakıldığını, gergin rahibin Latince duaları prova ettiğini görüyorum. Durdurulamayacak, kesintiye uğramayacak, kimse itiraz etmeden beni bağlayacak tören için her şey hazır.

"Neredeyse gece yarısı," diyor kadınlardan biri saatine bakarak. "Bay O'Brien bunun çabuk halledilmesini istiyor."

Cevap vermiyorum. Marco'nun sesini duymak için göğsüm ağrıyor, ama telefonumu annemin tespihiyle birlikte penthouse'da bıraktım, bağları kasten kopardım. Yağmurda boşanma belgelerini imzalayan adam şimdi kurtarıcı rolünü oynayamaz.

"Harika," diyor diğer kadın, geri adım atarak yaptıkları işi hayranlıkla izliyor. "Bay O'Brien memnun kalacak."

Bay O'Brien ölecek, sanırım, gizli bıçağı uyluğuma bastırarak. Yeminlerden sonra, kazandığını sandığı öpücük sırasında, bıçağı boğazına dayayacağım. Tekrar bir mal olarak yaşamaktansa, katil olarak ölmek daha iyidir. Başka bir adamın beni karısı olarak sahiplenmesine izin vermektense, bu iğrenç yeşil elbiseyi kırmızıya boyamak daha iyidir.

Alice'in okul masrafları için para ve Chicago'dan güvenli bir şekilde ayrılması için serbest bırakılacağına söz verdiler. Diğer her şey yalan olsa bile, fedakarlığımın onun özgürlüğünü sağladığına inanmak zorundayım. Christopher bana transfer onayını ve birkaç saat önceki taksi fişini gösterdi. Şu anda trende olmalı ve güvenli bir yere doğru gidiyor olmalı. Bu yeterli olmalı.

Ağır kumaş, beni kapıya doğru götürürken cenaze kefenleri gibi hışırdıyor, her adım bir zamanlar masallara inanan kızın küçük bir ölümü. Her adım hesaplanmış, jartiyerden ele, elden boğaza olan mesafeyi ölçüyor. Tek bir yumuşak hareket. Tek ihtiyacım olan bu.

Şapel, mür kokuyor, Latince dualar duman gibi havada asılı kalıyor. Mum ışığı, uzanan eller gibi görünen dans eden gölgeler ve bir yerlerden gelen küçük bir mırıldanma yaratıyor. Askerlerden biri, bu gece hepimizin ölmemesi için dua ediyor. Christopher beni koridorda yürütüyor, kolumu desteklemek yerine kısıtlayıcı bir şekilde tutuyor. Kilise sıralarını sadece bir avuç tanık dolduruyor: Çok şey görmüş İrlandalı askerler, başka bir kadının para gibi takas edilmesini izlerken yüzleri dikkatlice ifadesiz.

"Annen seninle gurur duyardı," diyor Christopher, nefesi kulağımda sıcak. "Aile geleneği için ölmek."

Liam, siyah smokin içinde sunakta bekliyor, güçlü görünmeye çalışıyor ama sadece çaresiz görünüyor. Beni yaklaşıırken izleme şekli, sanki sonunda kazandığı bir ödül gibi, tüylerimi diken diken ediyor. Ama ifademi nötr tutuyorum, elim sabit, onun kanının beyaz mermerin üzerinde nasıl yayılacağını hayal ediyorum.

Rahip Latince başlıyor, rıza olmadan bağlayan, anahtar olmadan hapseden eski kelimelerle. Parmaklarım uyluğuma doğru kayıyor, kumaş katmanlarının arasından bıçağın hatlarını buluyor. Zaman yavaşlıyor. Her şeyi not ediyorum: vücudunun açısı, kalçasındaki silahın ağırlığı, dikkatinin rahip ve adamları arasında bölünme şekli. Üç

saniye. Tek ihtiyacım olan bu. Annemin sesi hafızamda fısıldıyor: "Asla kırıldığını görmelerine izin verme." Ama onları kırmak tek seçenek olduğunda ne yapmam gerektiğini bana hiç öğretmedi.

"Liam, bu kadını..." Rahibin sesi monoton bir şekilde devam ederken, ben zihnimde prova yapıyorum. Bıçak kısa. Yaklaşmam gerekecek, öpüşmek için eğilmesini sağlamalıyım. Bileğim doğru açıyla dönerek boğazını doğru açıyla kesmeli.

"Kabul ediyorum," diyor Liam, gözleri zaferle parıldıyor. "Valentina, bu adamı..."

Evet demek için ağzımı açıyorum, tuzağımı kurmak için, ama Liam'ın eli aniden bileğimi morartacak kadar sertçe kavlıyor. Elime değil, bıçağın saklandığı yere uzanıyor.

"Sanmıyorum, karıcığım," diyor, kemiklerim birbirine sürtünecek kadar sıkı tutuyor. "Gerçekten bilmediğimizi mi sandın?"

Christopher arkamızdan gülüyor. "Saatler önce prova sırasında bulduk. Sana sahte umut vermek için saklamana izin verdik. Gerçekten deneyecek misin diye görmek için."

Bu ihanet, plan yapmama izin verme, umut vermeme izin verme gibi hesaplı zulüm, öfkeyle görüşümü bulanıklaştırıyor. Benim kapana kısılmış olduğumu başından beri bilerek, bir kedi fareyle oynar gibi benimle oynadılar.

"Evet de," diye emretti Liam, parmaklarını bileğime daha da derinlemesine batırarak. "Yoksa adamlarımı gönderip tatlı Alice'i kendini güvende hissettiği yerden alırım. Ona verdiğimiz kredi kartı mı? Takip ediliyor. Taksi mi? Bizim şoförümüz. O hiçbir zaman özgür olmadı, sadece daha uzun bir tasma takılıydı."

"Söz vermiştin."

"Yalan söyledim. Tıpkı senin değerli Marco'nun annene yalan söylediği gibi. Tıpkı hayatındaki her erkeğin sana yalan söylediği gibi." Gülümsemesi soğuk. "Şimdi sözleri söyle, yoksa kız kardeşin senin isyanının bedelini öder."

Tehdit aramızda asılı kalıyor, Alice'in güvenliği benim özgürlüğümle dengeleniyor. Her zaman aynı seçim. Her zaman aynı kafes.

Şapel kapıları bir kasırga gücüyle açılır.

Marco kapının eşiğinde silüet gibi duruyor ve bir an için halüsinasyon gördüğümü sanıyorum. Ama hayır, beyaz gömleğini kaplayan, parmak eklemlerinden damlayan, yüzüne savaş boyası gibi sıçrayan gerçek kan. Hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla, bu kan onun kanı değil.

Vücudum anında bana ihanet ediyor. Göğüs uçlarım iğrenç elbisenin altında sertleşiyor, karnımın altında tanıdık bir ağrı hissediyorum. Onu kanlar içinde görsem bile, ihanetinden sonra bile, vücudum efendisini tanıyor.

"Dokunduğun benim karım."

Sözler şapele el bombası gibi düşüyor. Şapeldeki herkesin gözleri girişte duran Marco Rosetti'ye çevrilirken, Liam'ın bileğimdeki tutuşu refleks olarak sıkılaşıyor. İrlandalılar silahlarına uzanıyor, şapel tehditler ve silahların horozlarının çekilmesiyle çalkalanıyor.

Ama Marco'nun gözleri uzaktan benimkilere kilitlendiği için kaosu neredeyse hiç fark etmiyorum. Beni en kötü ve en iyi halimle gören, yıkılmamı ve yeniden ayağa kalkmamı izleyen o kara gözler. Kanlar içinde, şiddetle çevrili olmasına rağmen geldi. Yağmurda boşanma belgelerini imzalayan adam yine de geldi.

"O artık senin değil," diye bağıyor Liam, beni bir kalkan gibi kendine çekerek. "Belgeleri imzaladın. Onu bıraktın."

"Önemli hiçbir şeyi imzalamadım." Marco bir adım öne çıkıyor ve tüm İrlandalı askerler gerginleşiyor. "Benim tanıdığım tek boşanma ölümdür."

Sesindeki şiddet, bu tehdit, göğsümde bir şeylerin çatlamasına neden oluyor. Buraya gelmek için adam öldürdü. Arkasında cesetler bıraktı. Hepsi, annesinin mezarında ondan uzaklaşan bir kadın için.

"Sen benimsin. Kanla, karanlıkla, yarattığımız cehennemle. Kağıtların hiçbir anlamı yoktu. Bunu biliyorsun."

Sözleri kurşun gibi vuruyor, her biri vücudumda, kalbimde bıraktığı izleri buluyor. Zihnim reddediyor diye bağırırsa da, hain nabzım onun iddiasına yanıt veriyor. Bana yaptığı şey bu: kendi yıkımımı arzulamamı sağladı.

Ama kurtarılmaya ihtiyacım yok.

Liam beni kendine doğru çekip, dikkatini Marco ve panikleyen askerleri arasında bölüştürürken, bu düşünce netleşir. Hayatımdaki tüm erkeklerin yaptığı aynı hatayı yaptı: Kurtarılmayı bekleyeceğimi, beni özgürleştirecek başka birine ihtiyacım olduğunu varsaymak.

Dizim, ömür boyu bastırılmış öfkemle onun kasıklarına doğru savrulur.

Boğuk bir çığlık atarak ikiye katlanır ve sonunda bileğimi bırakır. O kendine gelemeden silahını kaparım, parmaklarım kabzayı bulur bulmaz o da ne olduğunu anlar. Gözleri büyür, ağzını açar konuşmak, çığlık atmak ya da yalvarmak için.

Onu yakın mesafeden vuruyorum.

Ses, şapelde gök gürültüsü gibi yankılanır. Kan, iğrenç yeşil elbisenin üzerine, beyaz mermer zemine, itaat sözü vermem gereken sunak üzerine sıçrar. Liam geriye düşer, göğsünde yayılan kırmızı bir leke, gözleri çoktan cam gibi donmuştur.

Kulaklarımda çınlayan ses dışında şapel sessizliğe bürünür. Herkes silahını hala kaldırmış durumda ama kimse kıpırdamıyor. İrlandalı askerler de, koridorun ortasında donakalmış, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakan Marco da.

Liam'ın cesedine, eski taşların üzerinde mükemmel daireler çizerek yayılan kana bakıyorum. Ellerim titremez. Sesim titremez.

Suçluluk, dehşet, herhangi bir şey hissetmeyi bekliyorum. Bunun yerine, kendimi... güçlü hissediyorum. Hayatımda ilk kez, şiddete maruz kalmak yerine şiddeti seçtim.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu." Ellerimden damlayan kan, ayaklarımın dibindeki ceset, Marco'nun bana yeni ve tehlikeli bir şey gibi bakmasına rağmen, sözlerim kararlı bir şekilde çıkıyor. "Hiçbir zaman olmadı."

27 - Marco

Liam'ın silahı hala elinde sıcakken orada duruyor, ölümün gelini gibi görünüyor. Yeşil elbise beyaz mermerin üzerine kan damlatıyor, her damla bu şapelin kutsallığına karşı küçük bir isyan. Arkasında, mumlar şamdanlarda titriyor, huzursuz ruhlar gibi sunak üzerinde dans eden gölgeler oluşturuyor. Şapelin havası aromalı duman gibi kokuyor. Her nefes dilimi ölümle kaplıyor.

Christopher silahını almak için çabalıyor, elini ceketinin altına, zaten öldüğünü bilen bir adamın çaresiz hızıyla uzatıyor. Benim kurşunum onu önce buluyor, şakağından temiz bir atışla, parmakları kabzayı kavramadan onu yere düşürüyor. Yan tarafa, bir kilise sırasına düşüyor, gözleri hala açık, hala şaşkın. Mum ışığında kanı siyah görünüyor.

"Odayı boşaltın," diyorum yüksek sesle, aniden liderlerini kaybeden bu İrlandalı askerlere emir veriyorum.

Uzun bir nefes aldıktan sonra, bana karşı koymak yerine çıkışlara dağılırlar. Botları taş zeminde sürtünür, bir adam takılır, ama gözleri hala benden ayrılmaz.

Şeytanın ta kendisi gibi görünmüş olmalıyım.

Rahip, sunak arkasında korkuyla titreyerek, hiçbirimizi kurtaramayacak Latince dualar mırıldanıyor. Bu gece burada yaptıklarımızdan sonra artık kurtaracak bir şey yok. Şapelin soğuğu, kanla ıslanmış giysilerimden içime işliyor.

Valentina kıpırdamamış. Liam'ın cesedinin başında, sanki kök salmış, bu yıkım sahnesinin bir parçası olmuş gibi duruyor. Silah parmaklarından sarkıyor, unutulmuş. Kan, gülünç yeşil elbisesini ıslatıyor, zümrüt rengini pas rengine çeviriyor.

Ona ulaşmak için adımlarımı hızlandırıyorum, kırılan pencerelerin camları ayakkabılarımın altında çıtırdıyor. Kanın metalik kokusu tütsüyle karışıyor,

kutsal ve kutsal olmayan. Yaklařtıķça daha fazla şey görüyorum: ellerindeki titreme, gözlerindeki camsı uzaklık, saf iradeyle kendini tutmaya çalışması.

"Valentina."

Cevap vermiyor. Sadece yaptığı şeye, evlenmek yerine öldürdüğü adama bakıyor. Bu bakışı daha önce görmüştüm, ilk kez birini öldüren askerlerde. Asla geri dönemeyeceğın bir sınırı açtığını fark ettiğın an.

"Bilmiyordum." Sözler boğazımdan şarapnel gibi kopuyor, her biri kanıyor. "Annen hakkında. Annemin mezarı üzerine yemin ederim, babamın emrettiğini bilmiyordum."

Şimdi bana bakıyor ve gözlerindeki ölümsüzlük, herhangi bir öfkeden daha kötü. "Önemli olur muydu? Bilseydin?"

Bu soru çok derin. Ailemin onun ailesini mahvettiğini bilseydim, yine de onu alır mıydım? O silahı şakağına dayayıp, o yeminleri zorla ettirip, annesinin kemikleri üzerine inşa edildiğini bilerek bedenini sahiplenir miydim?

"Babanı işkence ettim," diyorum, onun anlamasını istiyorum. "Sen gittikten sonra. Kaçmaya çalışırken buldum ve onu konuşturdum. Bana her şeyi anlattı. Babamın cinayeti emrettiğini, Alonzo'nun ellerini kirletmek istemediğı için bunu yapmayı reddettiğini, ama işin halledilmesine sevindiğini."

Kahkahası acıdır. "Yani annemin ölümü, yalanlar üzerine kurulu bir dünyada bir başka yalandı."

"Bu konuda sana hiç yalan söylemedim."

"Diğeri her şey hakkında yalan söyledin." Sesi sertleşir. "Bana güvendiğın konusunda. Benim fikrimi önemseddiğın konusunda. Restoran ters gittiğı anda, başarısız olduğum anda, senin için bir hiç oldum. Başka bir hayal kırıklığı yaratan eşya gibi kilit altına alındım."

"Restoran..."

"Restoran bana senin için ne olduğumu gösterdi." Silahı düşürdü ve mermer zeminde kemik kırılma sesi gibi bir ses çıkararak yuvarlandı. "Bir yük. Bir zayıflık. Korunması gereken ama asla güvenilemeyecek bir şey."

Bu gerçek acı veriyor. O haklı. Kardeşim vurulduğı anda, onu tamamen dışladım. Onun babası gibi oldum, soğuk ve

kontrolcü ve acımasız biri oldum.

"Söyle," diye talep ediyor, yaklaşarak, cildindeki barut kokusunu alabileceğim kadar yakınlaşarak. "Beni dışarıda bırakmakla hata ettiğini söyle. Benim babam olduğunu söyle."

"Onun gibi oldum." Bu itiraf çamur gibi tadı var. "Asla olmayacağıma yemin ettiğim her şey oldum. Sen asla bir hiç değildin," diye ekliyorum, ama bu sözler bana bile boş geliyor.

Göğsümde şiddetli ve geri dönüşü olmayan bir çatlak oluşur. Babamın mirasının son parçası kemik gibi parçalanır. Onun babası korkunç bir adam, ama benimki de pek iyi sayılmazdı. Şimdi öldüğü için onu yüceltiyoruz, ama hayattayken acımasız bir adamdı. Her içgüdüm buna karşı çıkıyor. Kafamda babamın sesi yankılanıyor: "Asla zayıflık gösterme. Asla diz çökme. Asla yalvarma." Ama o gururdan daha değerli. Ölmüş adamların mirasından daha değerli.

Liam'ın kanının içinde dizlerimin üzerine çöküyorum, pahalı pantolonumun içine sızan, hala sıcak ve yoğun kanı hissediyorum. Kumaşın kanla temas ettiği o özel ses, ıslak bir teslimiyet. Bu pozisyon beni onun altına koyuyor, beni yok eden, yeniden yaratan ve tekrar yok eden bu kadına bakıyorum.

Kardeşlerim sonunda arkamdaki kilise girişinden içeri giriyorlar, sipariş ettiğim ama beklemediğim destek. Beni görür görmez hareket etmeyi bırakıyorlar. Bu aileyi on yıldır yönetirken, hiç kimse için diz çökmedim. Hiç boyun eğmedim, hiç zayıflık göstermedim. Ama işte buradayım, düşmanımın kanı içinde İrlanda kilisesinde diz çökmüş, yalvarmak üzereyim.

"Beni geri getirdin," diyorum ona, sözlerim cam gibi keskin. "Bana şiddet ve kontrolün ötesinde bir şey hissettirdin. İmparatorluk ve kandan daha fazlasını istememi sağladın."

Bana bakıyor ve gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum. Bağışlama değil, belki de tanıma.

"Sen gittikten sonra, korktuğun her şey oldum." Ellerim altımdaki kanı sıkıca kavırıyor, parmaklarımın arasında sıkıştığını hissediyorum. "Stratejisizce İrlanda barlarını yaktım. Amaçsızca adamları işkence ettim. Senin baban, benim babam oldum, onun her zaman olmamı istediği canavar oldum."

"Biz hepimiz canavar canavarız." O işaret işaret etrafımızı saran etrafımızı saran katliamı işaret etti. "Ne yaptığımı gör. Sensiz ne hale geldiğimi gör." "Hayır, principessa. Sen silah kullanmayı öğrenmiş bir meleksin. Ben sana bunu öğreten şeytanım."

Ceketimin cebine uzanıp mezarlıkta bana attığı yüzüğü çıkarıyorum. Annemin yüzüğü. Elmaslar mum ışığını yakalıyor ve kan lekeli mermerin üzerine fraktallar saçıyor. Metal, kanlı parmaklarıma soğuk geliyor.

"Sana güvenmeliydim," diyorum, yüzüğü bir adak gibi kaldırarak. "Senin esirin değil, ortağın olmalıydım. Baban gibi biri değil, hak ettiğin adam olmalıydım."

Yüzük elimde titriyor. Otuz beş yaşındayım ve ilk avını yakalayan bir çocuk gibi titriyorum.

"Evlen benimle." Sözlerim sert ve çaresiz çıkıyor. "İttifak, strateji veya gelenek için değil. Seni kaçırdığım, tuzağa düşürdüğüm veya sahip olduğum için değil."

Gözleri yüzüğe, benim olmayan kanla kaplı ellerime, hak etmediği bir şeyi isteyen bu katile kilitlenir.

"Benimle evlen, çünkü seni ruhumun içindeki her türlü hastalıklı şeyle seviyorum." Dizlerimin üzerinde kalıyorum, etrafımda kanın biriktiğini hissediyorum, belki de ilk kez kırık ve dürüst halimi görmesine izin veriyorum. "Benimle evlen, çünkü senin gülümsemeni görmek için Chicago'yu küle çeviririm. Çünkü yapabilseydim, sana zarar veren her erkeği öldürürdüm."

"Baban zaten öldü," diyor, sesi boş. "Ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm. Bunu bilerek hala benimle evlenmek istiyor musun?"

"Babam ölmemiş olsaydı, senin için onu öldürürdüm. Onu tekrar öldürmek için mezarından çıkarırdım." Bu itiraf, komünyon şarabından daha tatlı geliyor. "Seni benden almaya çalışırsa, Tanrı'nın kendisini bile öldürürdüm."

Yüzünde bir değişiklik olur, o ölü bakışlar baharda buz gibi çatlar. Eğilir, kanlı parmaklarımdan yüzüğü alır. Yüzüğün kanlı deri üzerinde kayarken çıkardığı o belirgin ses, ıslak ete değen metal sesi, onu parmağına takarken, zaten orada olan lekelerin üzerine.

"Sen delisin," diye fısıldadı.

"Tamamen." Diz çökmüş halde kalıyorum, onun kararını bekliyorum. "Ama ben seninim. Eğer beni istersen."

Parmağındaki yüzüğe bakar, kan ve elmaslar eşit ölçüde. Konuştuğunda, sesi bıçak gibi keskin. "O zaman evet. Evet, seninle tekrar evlenirim. Bu sefer düzgün bir şekilde."

Rahatlama beni neredeyse yere düşürüyor. Eğilip, ateşten hala sıcak olan parmaklarıyla yüzüme dokunuyor.

Ayağa fırlayıp cesetlerin arasında onu öpüyorum, dudaklarında bakır ve barut tadı alıyorum. O da aynı çaresiz açlıkla beni öpüyor, elleri kanlı gömleğime sıkıca tutunuyor. İkimiz de titriyoruz, mezarlığa dönüşen bu şapelde birbirimize sarılıyoruz.

Vücudu benimkine bastırıyor ve ölümle çevrili olmasına rağmen, bana hayat gibi geliyor. Beni böyle yaptı: bir katliamda bile onu isteyen bir hayvan. Kanlı elbisesinin içinden gelen sıcaklığı, temas arayarak öne doğru bastırıldığı kalçaları, hepsi beni arzuyla deliye çeviriyor.

"Karım," diye mırıldanıyorum ağzına. "Söyle."

"Kocam," diye nefes nefese, tırnakları omuzlarıma batıyor. "Lanet olası kocam."

Kırık pencerelerden, uzaktan siren sesleri yaklaşıyor, hâlâ zayıf ama giderek artan bir şekilde. Askerlerim temizliğe çoktan başladılar, bu kaosun içinde bile verimli çalışıyorlar. Bertaraf edilmesi gereken cesetler, yok edilmesi gereken kanıtlar.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor ağzıma, nefesi sıcaktı.

"Şimdi mi?" Onun yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum, bu güzel, korkunç kadını görmek için geri çekiliyorum. "Şimdi bu küllerden yeni bir şey inşa edeceğiz. Babalarımızın bize bıraktıklarından daha iyi bir şey."

Gülüyor, gülüşünde vahşi bir şey var. "Kanla ıslanmamış bir şey inşa edebileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

"Hayır." Alnını öpüyorum, tuz ve duman tadı alıyorum. "Ama en azından bizim kanımız olacak. Bizim seçimlerimiz. Güzel yalanlar yerine dürüst şiddet üzerine inşa edilmiş imparatorluğumuz."

Sirenler yaklaşıyor, uzaklardan gelen sesleri bu anın ne kadar az zamanımız kaldığını gösteriyor. Kardeşlerim işlerini bitirmiş, emirleri bekliyorlar. Rahip ortadan kaybolmuş, muhtemelen gördüklerini unutmak için kaçmıştır. Ve biz burada duruyoruz, iki katil, birlikte bıraktığımız cesetlerin üzerinde sözler veriyoruz.

"Gitmeliyiz," diyorum, ama bu andan, aramızdaki bu kanlı dürüstlükten ayrılmak istemiyorum.

"Birlikte mi?" diye soruyor, ve bu kelimedede kırılğan bir şey var. "Her zaman," diye söz veriyorum, elini tutuyorum, parmağımdaki yüzüğün

"Artık kilit yok. Artık yalan yok. Sadece biz ve yarattığımız cehennem var."

Sonra ne olursa olsun, birlikte yüzleşeceğiz. Kanla kaplı, birbirimizin izleriyle, güzel lanetimizde birleşmiş olarak.

28 - Valentina

Porsche, boş Chicago sokaklarında mırıldanıyor, deri koltukları bizim olmayan kanla yapış yapış. Marco tek elle sürüyor, diğer eli uyluklarımın üzerinde, parmakları bu iğrenç elbisenin yırtık yeşil kumaşında desenler çiziyor. Annesinin yüzüğünün ağırlığı parmağımda, Liam'ın kanı elmasların çatlaklarında pas gibi kurumuş.

"Senin evinde mi, benim evimde mi?" diye soruyor Marco, yorgunluğunun arasına kara mizah katarak.

Şaka yanlış anlaşılıyor, yaptıklarımız ve yaşadıklarımız için çok hafif kalıyor. Geçen sokak lambalarının ışığında onun profilini inceliyorum: çenesine sıçrayan kan, artık beyazdan çok kırmızıya dönmüş beyaz gömleği, artık çok iyi tanıdığım kolonyası barut ve kanla karışmış. Yağmurda boşanma belgelerini imzalayan bu adam. Yine de benim için gelen bu adam.

"Bizim," diye düzeltiyorum, kelime dilimde yabancı ama doğru geliyor. "Artık bizim."

Elini uyluğumda sıkıca tutarak, parmakları külotuma değene kadar yukarı doğru kaydırıyor. Bu dokunuş klitorisime elektrik akımı gönderircesine beni iniltiye boğuyor ve külotumun ıslandığını hissediyorum.

"Bir daha söyle." Sesi, amımı kasılmaya neden olan o tehlikeli tona düşer.

"Bizim. Bizim evimiz. Bizim seçimimiz. Yerdeki kan bizim."

Motor hızlanırken gürültü çıkarır, parmakları külotumu kenara iterek ıslak olduğumu fark eder. "Sırılsıklamsın, principessa. Bu şiddet yüzünden mi, yoksa benim yüzümden mi?"

"İkisi de," diye itiraf ettim, bacaklarımı daha da açarak, o iki parmağını içime kaydırırken. "Bizim için her zaman ikisi de."

O sürerken beni parmaklarıyla sikiyor, başparmağı klitorisimi daireler çizerek okşuyor, ben boşalmaya yakın olana kadar. Elini çekip parmaklarını ağızına götürüyor, tadımı alıyor. Bu manzara beni inlemeye zorluyor.

"Benim için geldin," diyorum, bunu söylemem gerekiyor. "Mezarlıktan sonra bile. Ben uzaklaştıktan sonra bile."

"Ben her zaman senin için geleceğim." Parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşmış. "Bu bir lanet, principessa. Sen gitsen bile, başka birini seçsen bile, ben yine de geleceğim."

"Onu seçmedim. Alice'in özgürlüğünü seçtim."

Onun adını duyunca midem düğümlendi. "Marco, Alice. Onun güvende olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Onu serbest bırakacaklarına dair sözlerini tutup tutmadıklarını."

"Adamlarım her tren istasyonunu, her otobüs terminalini kontrol ediyor," diyor, sesi yumuşuyor. "Onu bulacağız. Ama önce içeri girmeliyiz. Temizlenmeliyiz. İrlandalılar bizi arayacak."

Acil tehlikenin hatırlatılması tüylerimi diken diken ediyor. Az önce iki O'Brien varisini öldürdük. Bunun sonuçları olacak.

Özel garajına giriyoruz ve ekstra güvenlik önlemlerini fark ediyorum: Marco'nun ekibinden tanıdığım adamlar, silahları görünür durumda. Geçerken başlarını sallıyorlar, gözleri burada bile tehditleri tarıyor.

Marco gelip kapımı açtı ve ayağa kalktığımda bacaklarım hem ihtiyaçtan hem de yorgunluktan titriyordu.

Beni tutar, kendine doğru çeker ve pantolonunun üzerinden karnıma sertleşmiş penisini hissedirim. "Evdeyiz," der saçlarıma doğru, bana sürtünerek. "Güvendeyiz. Şimdilik."

Asansör sessizce yükseliyor, aramızda kırk katlık bir beklenti oluşuyor. Kapılar kapandığı anda dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Valentina, ne..."

O cümlesini bitirmeden kemerini açarım, penisi serbest kalır, çoktan sertleşmiş ve ön sıvı akmaya başlamıştır. Tek hareketle onu derinlemesine alırım, boğazımın en arkasına kadar girerken tüm uzunluğunu yutarım.

"Siktir," diye inliyor, elleri saçlarımda dolanıyor. "Ağzın, principessa. O mükemmel siktiğimin ağzın."

Dudaklarım, dilim ve dişlerimle onu çalıştırıyorum, onun kokusunu tadıyorum. Penisi kalın ve ağır, dudaklarımı gerginleştiriyor ve dilimdeki ağırlığını seviyorum. Sığ

iterek ağzımı sikiyor, asansör çalana kadar derinliği benim kontrol etmeme izin veriyor. Kırkinci kat.

Müstehcen bir sesle ondan çekiliyorum, ayağa kalkarken ağzımı siliyorum. Penisi dışarı çıkıntı yapıyor, tükürüğümle ıslanmış ve bu manzara amımı sıkı sıkı kasılmaya zorluyor.

"İçeri gir," diye homurdanıyor, görünür bir zorlukla kendini saklıyor. "Kontrolümü tamamen kaybetmeden önce."

İçeri girdiğimizde çatı katı farklı geliyor. Ne bir hapisane ne de bir saray gibi, ikisinin arasında bir şey gibi.

Marco arkamızdan kapıyı kesin bir şekilde kilitler ve güvenlik sistemini etkinleştirir. Döndüğünde, mezarlıktan bu yana ilk kez birbirimizin yüzüne bakıyoruz.

"Tereddüt etmeden onu öldürdün," diyor hayranlık dolu bir sesle. "Onu yakın mesafeden vurdun."

"Onun kurbanı olmayacaktım. Senin eşitinden sonra olmazdı."

Şiddetli ve çaresizce birbirimize yapışıyoruz. Ağız ağzımı ele geçiriyor, dili ağzımın içinde sanki beni içten dışa ele geçiriyormuş gibi dolaşıyor. Ellerim gömleğini yırtıyor, düğmeler mermerin üzerine saçılıyor, onun tenini tenime değdirmeye ihtiyacım var.

Elbisem, o onu aşağı çekince yırtılır, yeşil ipek ve İrlanda iddialarından kurtulduğuma sevindim. Ağız göğsümü bulur, beni çığlık attıracak kadar sertçe meme ucumu emer, dişleri hassas ucu okşar.

Cildime karşı homurdanıyor, sonra göğsümün yumuşak etini ısırtıyor, beni işaretliyor. "Kime ait olduğunu söyle."

"Sen. Her zaman sen. Seni nefret ettiğim zamanlarda bile." O diğer göğsüme geçip aynı sert ilgiyi gösterirken ben nefes nefese kalıyorum. "Ama sen de benimsin, Rosetti. Anlaşma böyle."

Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı ayırdı, sonra dizimden amıma kadar uzun bir çizgi halinde yaladı. "Bütün bunlar benim için mi?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum, gururumu bir kenara bırakarak.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, dili hemen klitorisimi buldu. Dudakları arasında emdi, üç parmağını amıma soktu, beni gerdi, doldurdu, çığlık attırdı.

"İşte böyle," klitorisime karşı homurdanır. "Sesini duymak istiyorum."

Sert bir şekilde boşalıyorum, zevk dalgaları içimi kaplarken amım parmaklarını sıkıca kavırıyor. Durmuyor, beni bu şekilde çalıştırıyor

ve bacaklarımın titremesine neden olan başka bir orgazma doğru götürüyor.

Ayağa kalkar, beni döndürerek kapıya doğru iter. Kalın penisinin başının girişime bastırıldığını hissediyorum.

"Seni çok seviyorum," diyor, ıslaklığımın içinde penisini sürtüyor ama içeri girmiyor.

"Ben de seni seviyorum, kocacığım," diye inliyorum.

Beni acımasızca tek bir hamlede içime girerek tamamen doldurur. Gerginlik mükemmel bir şekilde yakar, amım bu açıda onun büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışır.

"Çok sıkı," diye inliyor, çekip tekrar içeri giriyor.

Beni kapıya karşı acımasız bir güçle sikiyor, her itişinde kapı çerçevesi sallanıyor. Bir eli saçımı kavrayarak beni yerinde tutarken, diğer eli klitorisimi buluyor.

"Bir daha asla," diye boynuma doğru nefes nefese söylüyor. "Bir daha asla uzaklaşmayacağım."

"Asla," diye onaylıyorum, sonra başka bir orgazm beni parçalarken çığlık atıyorum

.

O da hemen ardından gelir, sıcak

. Bacaklarımız ve yırtık giysilerimizle yere yığıldık, onun spermi çoktan içimden mermere sızmaya başlamıştı.

Ama bu yeterli değil. Bu geceden sonra asla yeterli olamaz.

"Duş," diyorum ve o beni oraya taşıyor, ikimiz de dağınık silahların ve parçalanmış kumaşların üzerinde tökezleyerek.

Sıcak su üzerimize akıyor, bizim olmayan kanı yıkayarak pembeye dönüyor. Marco beni duş duvarına bastırıyor, tekrar dizlerinin üzerine çöküyor ve kendi spermlerini benim amımdan yaladığını, beni diliyle temizlediğini fark ediyorum.

Bir inilti kaçıyor, vücudum acı ve zevk arasında titriyor, şimdiden bir sonraki zirveye ulaşmak üzere.

Ayağa kalkar ve beni duvara doğru yönlendirir. "Avuçlarını cama dayayın," sesi tartışmaya yer bırakmaz.

Kendimi konumlandırıyorum, o arkamdan beni ele geçirirken bacaklarımı açıyorum. Beni tamamen dolduruyor. Vücudumuz duşun şelalesi altında ritmik bir vuruşla birleşiyor.

"Cennet gibisin," diye mırıldanıyor, parmakları göğüslerimi bulurken, diğer eli daha aşağıya inip beni tahrik ediyor. "Sanki

bunun için yaratılmışsın gibi. Benim için."

"Kendini tutma," diye ısrar ediyorum, ona bastırarak.

Cevabı anında gelir — acımasız ve tüketen, ta ki ecstasy gözyaşları görüşümü bulanıklaştırana kadar. Boşaldığımda, vücudum onun etrafında o kadar güçlü bir şekilde kasılır ki, kollarımdan ve bacaklarımdan güç kaybolurken ağırlığımı desteklemek zorunda kalır.

Beni döndürmek için geri çekilir ve beni zahmetsizce kaldırır. Bacaklarım onu sararken, o bir kez daha bize katılır, sırtım serin fayanslara yaslanır, hareketleri ham bir ihtiyaçtan kaynaklanır.

"Gözlerini bana dik," diye emretti. "Seni içinden işaretlerken seni izlemem gerek."

O içimde hareket ederken bakışlarını yakalıyorum, her bir itiş vücudumda dalgalar yaratıyor. Dudakları boğazımı ele geçiriyor, yarın hikayemizi anlatacak morluklar vaat ediyor.

"Marco," diye fısıldıyorum, gerginliğin yeniden arttığını hissederek. "Yapamam..."

"Bırak kendini," diye emreder. "Bana teslim ol. Sadece bana." Sözleri içimdeki ilkel bir şeyi serbest bırakır ve onun etrafında parçalanırım.

O da beni takip eder, benim adım dudaklarında bir dua gibi, içimde derinlerde boşalır.

Saatler sonra, seks, ter ve bizim kokumuzla dolu çarşıların üzerinde yorgunluktan bitkin bir halde, göğsündeki izleri parmaklarımla takip ediyorum. Amım ağrıyor, iyice kullanılmış ve bunu seviyorum. Komodinin üzerindeki saat sabah 5'i gösteriyor. Saatlerdir bu işin içindeyiz.

"O boşanma belgeleri," derim, onun tenine yaslanarak, içimi kemiren bir şey var. "Onların gerçek olduğuna inandım. Alice'i kurtarmak için gerçek olmaları gerekiyordu."

"Gerçek olabilirlerdi," diye itiraf ediyor Marco. "Liam yeterince çaresizdi. Ama gerçek olsalar bile, ben onları asla kabul etmedim. Kalbimde değil. Önemli olan yerde değil."

"Gerçek olmalarına ihtiyacım vardı," diye tekrarlıyorum, sesim hafifçe titriyor. "Onu kurtarmanın tek yolu buydu. Ve şimdi... onun güvende olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Onu bulacağız," diye söz veriyor, kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Güneş doğar doğmaz ilk işimiz bu olacak. Tüm bağlantılarımı bu işe koyacağım."

Onun göğsüne başımı yaslayarak, bütün gece içimde biriken duyguları dile getiriyorum: "Kalıcı bir şey istiyorum. Sorgulanamayacak

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kağıtlar yok. Kesintiye uğrayabilecek törenler yok. Çıkarılabilecek yüzükler yok." Gözlerine bakıyorum. "Bizi işaretlemek istiyorum. Damgalamak. Yağmur, kurşun ya da şüpheyile geri alınamayacak bir şey."

"Dövmeler," diyor, hemen anlıyor, bu düşünceyle penisi yeniden sertleşiyor.

"Yüzük parmaklarımızda. Herkesin görebileceği yerde. Saklayamayacağımız yerde."

Beni sırt üstü çevirip, bacaklarımın arasına yerleşir. "Sonsuza kadar benim olarak işaretlenmek ister misin? Kaçış maddesi olmadan?"

"Sen benim olarak işaretlenirken ben de senin olarak işaretlenmek istiyorum." Elimi uzatıp, çoktan tekrar sertleşmiş olan penisini okşuyorum.

"Beklememiz gerekecek," diyor, bu sefer daha yavaş bir şekilde içime girerken. "Şu anda her yer kapalı. Ve bu gece olanlardan sonra güvenli bir ulaşım aracına ihtiyacımız var."

"O zaman yarın," diye nefes nefese söylüyorum, o beni doldururken. "Sonuçlarıyla ilgilendikten sonra."

Bu sefer sevişiyoruz. İçimde nazıkçe hareket edişi, yumuşak öpücükleri, fısıldadığı sözler için başka bir kelime yok. Boşaldığımızda, birlikte boşalıyoruz, dudaklarında benim adım, benim dudaklarımda onun adı.

Güneş yükselip yatak odasını altın rengi bir ışıqla boyarken, Marco'nun telefonu komodinin üzerinde ısrarla titrer. Telefonuna bakar ve yüzü kararır.

"Alice," diyor ve kalbim duruyor. "O güvende. Adamlarım onu Union Station'da bulmuşlar. Korkmuş ama zarar görmemiş. Onu güvenli bir eve götürüyorlar."

Rahatlama hissi beni o kadar yoğun bir şekilde sarar ki ağlamaya başlarım. Marco, ağlarken beni kucaklar, bilememenin verdiği stres sonunda azalır.

"Ve baban," diye dikkatlice devam eder. "Hâlâ hayatta. Onu bıraktığım yerde, metresinin eski dairesinde. Koruma altında."

"Onunla ilgilenmemiz gerek," diyorum, gözyaşlarımı silerek. "Bu ne anlama geliyorsa."

"Yarın," diyor Marco. "Bugün," diye düzeltiyor, pencereden güneşin doğuşunu görünce. "Ama önce uyuyalım. Sonra dövmeler. Sonra baban."

Göğsündeki desenleri izlerken, seçtiğimiz kalıcılığı düşünüyorum.
"Bu sefer boşanmak yok. Parmağını kesmen gerek."

"Ya da seninkini," diye karşılık veriyor ve beni kendine çekiyor.

Telefonu tekrar titriyor. Arka arkaya birçok mesaj geliyor.

"Çalmasına izin ver," diyorum ve onu tekrar öpmek için aşağı çekiyorum. "Birkaç

daha, dünya beklesin."

Telefonu sessize alıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. Yorgunluk sonunda bizi ele geçirirken, yaptıracağımız dövmeleri, her şey başarısız olduğunda bizi birbirimize bağlayacak izleri düşünüyorum.

Evimizdeyiz. Ama evin de başka bir savaş alanı olduğunu öğreniyorum. Uyuduktan sonra, bedenlerimiz bir sonraki aşamaya hazır hale geldiğinde, tekrar savaşa gireceğiz.

Bu sefer birlikte. Kalıcı olarak. İkimiz için de kaçış yolu yok.

.

29 - Marco

"Sen bir katil oldun."

Alice'in sözleri, Northwestern kahve dükkanının cam pencerelerinden içeri süzülen sabah güneşinde kurşun gibi saplanıyor. Karım hiç kıpırdamıyor, ama kahve fincanını tutan parmak eklemlerinin beyazladığını, üç gün önce yaptırdığı ve hala hassas olan dövme yüzüğünün siyah mürekkebinin teninde belirginleştiğini görüyorum.

Suçlama, iki kız kardeşin arasında bir bıçak gibi asılı kalır. Sessiz kalarak, bu mayın tarlasında yolunu bulmalarına izin veririm, ama elim, ceketimin altındaki Glock'tan birkaç santim uzaklıkta, uyluğumun üzerinde durur. Alice on beş dakika geç geldi — kasıtlı bir güç gösterisi, Valentina'yı diğer müşteriler masamızın etrafında dolaşmaya başlayana kadar bekletti, sanki biz rahatsız etmek istemedikleri bir doğa gücümüşüz gibi. Şimdi bizden en uzak sandalyede oturuyor, sırtı dik, bir şekilde daha yaşlı görünüyor. Bu birkaç gün onu yıllarca yaşlandırmış.

"Hayatta kalan biri oldum," diyor Valentina.

Çenesi kalkıyor, çene hattı camı kesebilecek kadar keskin ve latte'lerimizi bitirmeden önce birinin vurulma ihtimalinin çok gerçek olmasıyla meşgul olmasaydım, vücudumun verdiği tepki beni utandırır.

Karımın sesi düzgün, ama sözleri aramızdaki havada kırılmalı ve parlak bir şekilde yankılanıyor. "Güçle. Seçimlerle."

Anlamı ortada: Senin yapamadığın seçimleri yaptım ve hala ayaktayım. Bu senin hakkında ne diyor?

Alice gözünü bile kırpmıyor. Ellerini masanın üzerinde düzgünce birleştiriyor, bir çocuğun duruşu, onun yitirilmiş masumiyetiyle tezat oluşturuyor. Bu anda aralarındaki benzerlik çok açık: aynı koyu renk gözler, aynı kavisli burun ve yüksek Slav yanak kemikleri, aynı şiddet ve vahşilik izleri. Kızken, son kurabiye ya da kırık oyuncak bebek için kavga ederken nasıl göründüklerini hayal ediyorum ve bu konuşmanın, hiçbirimiz bu lanet kahve dükkânına adım atmadan çok önce, onların kemiklerine kazınmış olduğunu korkunç bir netlikle anlıyorum.

kızken nasıl göründüklerini hayal ediyorum, son kurabiye ya da kırık bir oyuncak bebek için kavga ederken, ve bu konuşmanın, hiçbirimiz bu lanet kahve dükkânına adım atmadan çok önce, onların kemiklerine kazınmış olduğunu korkunç bir netlikle anlıyorum.

"Annem bizi bu hayattan kurtarmaya çalışırken öldü," diye hatırlatıyor Alice, sesi o kadar yumuşak ki neredeyse nazik. Sözler masamızın etrafında dolanıyor, ipek gibi zehirli. Öne eğiliyor ve fincanındaki plastik kaşık titriyor, korku ya da öfke ya da her ikisinin de küçük bir titremesi. "Bizim için yandı, kelimenin tam anlamıyla. Bunu biliyorsun."

Valentina pes etmez. "Annem öldü çünkü hayatlarını bizim gibi kadınlar için kafesler inşa eden erkekleri alt edebileceğini düşündü." Bakışları Alice'in yüzünden hiç ayrılmaz. "Kaçmaya çalıştı. Ben kaldım ve savaştım. Bu yüzden hayattayım."

Yan masadaki iki yaşlı adam beyzbol istatistikleri hakkında tartışıyor, sesleri arka planda gelgit gibi yükselip alçalıyor. Bebek arabası olan bir kadın telefonunu kontrol ediyor, başparmağıyla ekranı kaydırırken bebeği boşluğa doğru çığlık atıyor. Dünya dönmeye devam ediyor, şehirdeki güç dengesinin iki kız kardeşin dikkatsiz bir sözüyle tepetaklak olabileceğinden habersiz.

Valentina'ya bunu yapmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Birlikte uzaklaşabileceğimizi, ortadan kaybolabileceğimizi, hayaletlerin olmadığı bir yerde yeniden başlayabileceğimizi... Ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Hayaletler her zaman seni bulur. Bunu biliyorum çünkü ben de onlardan biriyim. Eskiden olduğum adam, verdiğim her kararın, söz yerine silaha uzandığım her anın, Valentina'nın liderliği ele almasına izin verdiğim her anın peşini bırakmıyor çünkü o, benim iyi olmaktan daha iyi olduğu kan dökme işinde daha başarılı.

Alice hareket eder ve dizi masaya çarpar. "Özgür olduğunu sanıyorsun," der, "ama sadece başka bir kafesin tepesinde." Gözleri bana kayar, sonra tekrar kız kardeşine döner. "Seni öldürebilecek bir adamla evlendin. Bu güç mü?"

Valentina gülümser. "Bana dokunmasına izin vermeden önce ölecek bir adamla evlendim." Bana bakmaz, bakmasına gerek yoktur. "İhtiyacım olan tüm güç budur."

Masayı aşip parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirmek istiyorum. Ama o şu anda teselli istemiyor. Bir tanık istiyor.

Alice'in ağız bükölüyor ve ben onun ağılayacak mı yoksa Valentina'nın yüzüne kahvesini mi atacak diye merak ediyorum. Bunun yerine, pencereden dışarıya, kaldırımında duran siyah bir SUV'ye bakıyor. "Güvende değilsin," diyor. "Asla güvende olmayacaksın."

Bu sözler içimi ürpertir, çünkü doğrudur. Sadece Valentina için değil, hepimiz için.

Sandalyeyi geriye yatırıp odayı tekrar gözden geçiriyorum. Az önce gördüğüm barista tezgâhı siliyor ama gözleri sürekli bizim masaya kayıyor. Dizüstü bilgisayarları olan üniversiteli çocuk on dakikadır hiçbir şey yazmamış. Camın yansımasında bir kamera merceğinin parıltısını görüyorum. Ceketimin altına elimi uzatıp Glock'umun soğuk metaline parmaklarımla dokunuyorum ve Valentina'nın onayını ensemde sıcak bir el gibi hissediyorum.

Tommy kuzey girişinde, iki adam daha sivil araçlarda. Bu konuşma için bile bir ordu gerekiyor.

Alice'in gözleri benimkilere bakıyor, o genç gözler birdenbire yaşlanmış gibi. "Baban annemizi öldürdü."

"Evet." İnkâr etmenin anlamı yok. Suçluluk göğsümde şarapnel gibi duruyor, keskin ve sürekli. "Ve bu günahı sonsuza kadar taşıyacağım."

Şapelden bu yana üç gün geçti. Valentina'nın Liam'ı kendi silahıyla öldürdüğünden bu yana üç gün geçti. Çıkarılabilen yüzükler takmak yerine, derimize kalıcı dövmelemler yaptırdığımızdan bu yana üç gün geçti. İzler henüz iyileşmedi, ama biz buradayız, onun eski hayatının son parçasının yargısını bekliyoruz.

"Ama babamız değil mi?" Alice'in sesi, keskinliğini bulan bir bıçak gibi keskinleşiyor. "O hala hayatta mı?"

Kız kardeşler göz göze gelirler ve işte bu, gerçek sınav. Her şey bu ana bağlı. Telefonum, Luca'nın güney tarafındaki İrlandalıların hareketleriyle ilgili güncellemelerle titriyor, ama ben onu görmezden geliyorum. Kanın bakır tadı ağızımdan hiç çıkmıyor, acı kahveyle karışıyor, ben de onların sözlerle birbirlerini çevrelemelerini izliyorum.

Alice öne doğru eğilir ve Bernardi kadınlarının içindeki çelik gibi iradeyi görürüm. "Bırak gitsin. O kırılmış, yenilmiş. Bırak kaybolsun."

"O merhameti hak etmiyor," diyor Valentina.

"Hiçbiriniz hak etmiyorsunuz. Ama işte buradayız." Alice'in parmakları masaya vuruyor, muhtemelen farkında olmadığı bir sinir belirtisi.

"Üniversiteye gideceğim. Bu hayatı bırakacağım. Chicago'ya bir daha asla dönmeyeceğim." Bir süre durur, sonraki sözlerinin ağırlığını hissettirir. "Ama sadece onu yaşatırsan. Şartlarım bunlar."

Valentina bana bakar. Hafifçe başımı sallarım — ailesi, onun seçimi. Ne karar verirse versin, onu destekleyeceğim. Ve bunun yüzünden kim ölmesi gerekiyorsa, ben hallederim. Sabah ışığı, elimi tutarken yüzük parmağını saran siyah mürekkebi yakalar. Ondan gergin bir enerji yayılır — Alice gelmeden önce kahve fincanını can simidi gibi tutan gerginlikle aynı.

"Tamam," diyor uzun bir süre sonra. "Ama o her şeyi bırakacak. Bölgeyi, parayı, bağlantılarını."

"Her şey senin mi olacak?" diye sorar Alice, dudaklarında acı bir gülümsemeyle.

"Her şey bizim olacak," diye düzeltir Valentina, parmakları benimkilerin arasında kayarken. Dövmeli yüzükler birbirine hizalanır. Bu basit dokunuş bile sikimi titretir — kiliseden bu yana üç gün geçti, ama vücudum hala ona aç bir adam gibi tepki veriyor. Şiddet sonrası hayvanlar gibi sevişiriz ve bugün her şey keskin kenarlıydı.

Gerçek daha karanlık bir yerde yatıyor: Tekrar yapardım. Onu elde etmek için herkesi öldürür, her şeyi yok ederdim. Bu da beni, annesinin kaçmaya çalıştığı canavara dönüştürüyor. Ama şimdi Valentina'ya bakınca, sahip olduğu gücü görünce, onun da aynı derecede tehlikeli birine dönüştüğünü anlıyorum. Dişleri olan kraliçem.

Kız kardeşini seviyor. Ve bu yüzden onu bırakıyor.

İki saat sonra, tıbbi tesis antiseptik kokuyor, endüstriyel dezenfektanın kokusu diğer tüm kokuları bastırıyor. Valentina ve ben Alonzo'yu özel bir odada buluyoruz, sol eli sıkıca sarılmış, yüzü morarmış ama bilinci yerinde. Makinelerin bip sesleri zamanı geri sayım gibi işaret ediyor.

"Kızlarım," diye boğuk bir sesle söylüyor, sesi çığlık atmaktan ya da ağlamaktan ya da her ikisinden de boğuklaşmış. "İkisini de kaybettim."

"Bizi annem öldüğü gün kaybettin," diyor Valentina, sesinde hiçbir duygu yok.

Ben kapının yanında durup çıkışları kontrol ediyor, görüş alanlarını izliyor, tehditleri tararken o halledilmesi gereken işleri hallediyor. Bu onun anı, onun kapanışı. Benim rolüm, onun bunu elde etmesini sağlamak. Ve onu durdurmaya çalışan herkese kurşun sıkmak.

Çantasından kağıtlar çıkarır ve onları yatağının başucundaki masaya koyar. "Bunları imzala. Her şey bana devredilecek."

Sağ eli titreyerek kalemi alır, sol eli ise kullanılamayacak kadar hasarlıdır. "Sonra ortadan kaybolursun," diye devam eder. "Hastaneden çıkar çıkmaz. Bir daha Chicago'ya dönme."

Kalemin kağıda sürtünme sesi sessizliği doldurur. Her imza, Bernardi imparatorluğunun tabutuna çakılan bir çivi gibidir. Titreyen parmaklarla her şeyi imzalar: bölgesi, hesapları, bağlantıları. Bir ömür boyu süren kan ve şiddet, kağıt üzerindeki mürekkebe indirgenir.

"Onu öldürmek istemedim," diye patlar Alonzo, kaybettiği her şeyin ağırlığı altında sesi çatallanır.

Kalem parmaklarından kayar ve yumuşak, sonuncu bir tık sesiyle sert manila klasörünün üzerine düşer. Baş döndürücü bir saniye boyunca, tek ses tıbbi monitörün yavaş, düzenli bip sesidir. Göğsü sık ve çılgınca hareketlerle inip kalkar, oksijen tüpü burun deliklerinde titrer.

Bunu söylerken bize bakmaz, bakışları hastane yatağının karşısındaki boş duvara sabitlenmiştir, sanki kendini geçmişin geri alınabileceği başka bir evrene götürebilecekmiş gibi. O, telefonla bir düzine infaz emri veren adam değil, tabancayla ve dua ederek Bernardi konağına baskın yapan adam değil; şu anda o, köşeye sıkışmış, çaresiz, hayatında tek önemli olan cinayetin hayaletiyle boğuşan, hırpalanmış yaşlı bir kurt.

Valentina'nın tüm vücudu kaskatı kesilir, elleri yanlarında yumruk haline gelir. Bu yüzleşmeyi kafasında milyonlarca kez prova etmiş, onun son sözlerinin her olası permütasyonunu tekrar tekrar oynamıştır, ama hiçbir şey onu buna hazırlayamamış bu ani, çirkin

Onu insan yapan tek şeyi kurtarmaya cesaret edemeyen bir babanın kırılğanlığı. Çenesinden başlayan titremeyi izliyorum, boğazından aşağıya doğru yayılan ve sağ elinin parmak eklemlerinde duran hafif bir titreme.

Gözlerimiz bir nanosaniye boyunca buluşuyor ve onun hesaplamasını görüyorum: Bunun ne kadarı rol? Ne kadarını hissetmesine izin vermeli? Her zaman kapanışın bir efsane olduğunu söylerdi, ama bir parçası hala bunu istiyor, hala sadece filmlerde var olan düzgün, cerrahi bir son için can atıyor. Bunun yerine, elde ettiği tek şey bu: kırık bir adam ve hiçbir yere varamayan bir itiraf.

Fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşmaya devam ediyor. "O gece... Onu kurtarmaya çalıştım. Senin dediğin gibi orada durup yanmasını izlemedim. Ama çok geçti. Kaza..." Gözlerini sıkıca kapatıyor ve gözyaşları yanaklarındaki kiri çizgiler halinde aşındırıyor. "Başaramadım. Onu ve seni hayal kırıklığına uğrattım."

Ona doğru yürüyüp vücudundaki kalan tüm kaburgalarını kırmak istiyorum. Ama Valentina, sanki yere kök salmış gibi orada durup dinliyor. Öfkelenmeyi, bağırmayı, pencereden bir sandalye fırlatıp güvenliğin bizi dışarı sürüklemesini hak eden kişi o. Ama bunun yerine, yüzündeki ifade donuyor ve bir kez derin bir nefes alıyor, sanki acıyı bir pipetle çekip ciğerlerinde ezip yok ediyormuş gibi.

Sağ eliyle ona uzanmaya çalışır, ama serum onu geri çeker. "Onu sevdim, Val. Belki bana asla inanmayacaksın, ama sevdim."

O, boğazı parçalanıyormuş gibi ses çıkaran bir ağlamayla, açıkça hıçkırarak yıkılır. Neredeyse arkasını dönecektim, ama Valentina'nın gözleri sabit, kırpmadan, sanki bu onun elde edebileceği tek adaletmiş gibi babasının ıstırabını içiyordu.

Yatağın ayak ucuna diz çöküyor, dokunacak kadar yakın değil, ama onun dinlediğini anlayacağı kadar yakın.

"Yanılıyorsun," diyor, sesi boğuk ama kararlı. "Sadece onu hayal kırıklığına uğratmadın. Beni ve Alice'i de hayal kırıklığına uğrattın."

Babası itiraz etmeye çalışır, ama Valentina keskin bir hareketle onu susturur. "Hayır. Sen dinle. Hayatımız boyunca bize hayatta kalmanın bir savaş olduğunu öğrettin. Sevginin bir zayıflık olduğunu. Her seferinde bizi seninle onun arasında seçim yapmaya zorladın, bunu asla unutmamamızı sağladın." Ardından gelen acı

kahkaha neredeyse bir hıçkırık gibidir. "Tebrikler, baba. Unutmadık."

O, kızının sözlerinin gerçekliği üzerine düşünürken titrer. İlk kez, yüzünün ne kadar zayıfladığını, kemiklerinin üzerinde sarkmış derisini fark ederim. O artık bir kalıntı, ölmekte olan bir dönemin uyarısıdır.

Valentina ayağa kalkar ve eteğini düzeltir, hareketi hassas, neredeyse tören gibidir. Bana bakar, gözleri yaşlarla parlar ve onun hiç bu kadar canlı görünmediğini fark ederim. O affedilmek ya da barışmak için burada değildir. Geçmiş ve kendini gömmek ve mezardan dirilmek için buradadır.

"Hepimiz onu hayal kırıklığına uğrattık," diyor sessizce. "Ama Alice ve ben hayatta kaldık."

Kağıtları toplar, artık Bernardi örgütünün geri kalanının başı olduğunu gösteren yasal belgeler. Güç değişimi somut, elektrik gibidir. Karım daha da tehlikeli hale geldi ve benim sikim bu bilgiye uygunsuz bir ilgiyle tepki veriyor.

"Alice nerede?" Alonzo, bizden çok kendine fısıldayarak soruyor.

"Gitti," diyor Valentina, dönüp gitmek üzereyken. "İkimizi de bir daha asla göremeyeceksin."

Kapıya ulaştığımızda, Alonzo şaşırtıcı bir güçle bağırır: "Rosettiler sizi de yok edecek! Tıpkı dokundukları her şeyi yok ettikleri gibi!"

Yavaşça dönüp, elimle Valentina'nın elini tutuyorum. "Hayır. Bizi tehdit eden herkesi yok edeceğiz."

Yaşlı adam acı bir kahkaha atar. "Aşkın kan borcunu ödeyeceğini mi sanıyorsun? Senin için bacaklarını açtığı için geçmişin silineceğini mi sanıyorsun?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz odanın diğer ucuna koşar, elimi boğazına atarım. "Ağzından çıkacak bir sonraki kelime 'hoşça kal' olsa iyi olur, yoksa dilini kesip sana yediririm. Karım merhametli davranıyor ama ben değilim."

Ama Valentina'nın koluma koyduğu eli beni durdurur. "Bırak onu. O küçük bir adam. Ona büyük bir ölüm yaşatma."

Alonzo yastıklarına geri çekilir, sonunda yarattığı şeyi anlar. Bir kurban ya da piyon değil, çok daha tehlikeli bir şey: kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış, kazanacak her şeyi olan bir kadın.

Onu bandajları ve acı korkusuyla orada bırakıyoruz. Asansör sessizce aşağı iniyor, ama Valentina'dan yayılan enerjiyi hissediyorum. Az önce olanları, bunun anlamını sindiriyor.

"Kaçacak," diyorum lobideyken.

"İyi. Hayatının geri kalanını arkasına bakarak geçirsin." Sesinde, hâlâ tanımaya çalıştığım bir keskinlik var. "Her gün, bugün fikrimizi değiştirip değiştirmeyeceğimizi merak etsin."

Sabahın geç saatlerinde güneşin altına çıkıyoruz ve o durup yüzünü sıcaklığa doğru çeviriyor. Bu ışıktaki haline geldiği gibi görünüyor: tehlikeli ve aynı derecede güzel. Kahve dükkanında endişeyle bekleyen kadın, şimdi şehri ele geçirmiş gibi duruyor.

30 - Valentina

Üç hafta. Mezarlık anılarını siktir edip Rosetti ailesinin oyun gecesine sanki buraya aitmişim gibi oturmak için gereken tek şey buydu. Sanki Marco'nun morluklarının solduğu yerlerde, acıyı güçle değiştirerek, uyluklarımdaki bölge dağılımlarını işaretlememişim gibi.

"Aile oyun gecesi böyle mi geçiyor?" diye Marco'ya soruyorum, Dante'nin Luca'nın savunma stratejisi hakkında dikkatli bir şekilde hakaretler yazarken, onun söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Öğrenmem gerekecek. Hareketleri yaralanmadan öncekinden daha yavaş, daha dikkatli, ama yine de benim için okumak için çok hızlı.

Faith, Luca'nın yanında oturuyor ve kimse izlemediğini düşündüğünde onunla sessizce komplo kuruyor. Luca, onu asla bırakmayacakmış gibi demir parmaklarıyla elini sıkıca tutuyor.

Sofia, Alex zafer şarkıları mırıldanmayı bırakmazsa tüm Risk tahtasını ters çevirmekle tehdit ediyor. Beklentinin metalik tadı dilimi kaplıyor, şiddet öncesinde, seks öncesinde, önemli olan her şey öncesinde hissettiğim aynı tat.

Liam O'Brien'i kendi kilisesinde vurduğumdan bu yana üç hafta geçti, ama bu anı hala beni tahrik ediyor. Tanrım, Marco beni neye dönüştürdü? Ya da belki de, ben hep böyle olmak mıydım?

"Bu çok hafif," diyor Marco, gerçek bir savaşta olduğu gibi aynı konsantrasyonla bir sonraki hamlesini hesaplayarak. Kolları sıyrılmış ve manşetinde kurumuş bir kan lekesi olduğunu fark ediyorum. Birinin kanı. Muhtemelen bizim toprak genişlememize karşı çıkan birinin. "Geçen ay Sofia, Luca'yı Monopoly oteli ile bıçakladı."

"Hak etmişti," diyor Sofia, Güney Amerika'yı sistematik olarak fethetmeye devam ederken başını kaldırmadan. "Hile yapıyordu."

"Herkes hile yapar," diye karşılık veriyor Luca, şüpheli bir hassasiyetle zar atarken. "Bu, gerçek hayat için bir alıştırtma."

Ana bana bir kadeh şarap uzatıyor, zengin bordo rengi ışığı yakalıyor. Kucağında uyuyan bebeğini tutarken kendine bir bardak su dolduruyor. Dante'nin babasının onuruna kızlarına Antonia adını verdiler. Sadece dört haftalık olan bebek, minik ve narindir, yüzüne yapışmış minik siyah bukleleri vardır. Antonia'nın etrafında bebek pudrası ve süt kokusu havada asılı kalır, sıcak kucaklamaları ve yumuşak öpücükleri akla getiren rahatlatıcı bir koku, ama nedense hiç de yersiz gelmez.

"Bu kırmızı şarabın kokusu seni rahatsız etmiyor mu, Faith?" diye sorar Ana. "Hamileyken bu kokuya dayanamazdım."

Faith gülümser. "Hamileliğimin ikinci üç aylık dönemindeyim. Artık hiçbir şey beni rahatsız etmiyor."

"Birkaç ay bekle," diye mırıldanır Ana. "Kendini karaya vurmuş bir balina gibi hissedeceksin."

"Sabırsızlanıyorum," diyor Luca, soluk mavi gözlerinde bir ışıltıyla, ve bu gözlerin bana değil, karısına bakmasına sevinyorum.

Marco'nun eli benimkine dokunur, ama hiçbir şey söylemez. Sadece Dante'nin metodik bir şekilde Avrupa kampanyasını mahvettiği tahtaya geri döner. Ama masanın altında, diğer eli uyluklarımı bulur, parmakları bu sabah beni duş duvarına siktiğinde bıraktığı morlukları izler.

"Valentina, aptal kardeşime Avustralya'yı savunmaya değmez de" der Dante, hareketleri sinir hasarı nedeniyle hala sert, her hareketi görünür bir çaba gerektiriyor. Doktorlar zamanla ve terapi ile daha fazla işlev kazanabileceğini söylediler, ama şimdilik elleri sadece iletişim kurmaya yetecek kadar çalışıyor, hasarın ne kadar kötü olduğu düşünülürse bu bir mucize. Ana benim için tercüme ediyor.

"Avustralya bir kale gibidir," diyor Luca. "İki giriş noktası var, savunması kolay."

"Orası bir kafes," diyorum, kendimi konuşurken şaşırtarak. Sesim artık daha otoriter, kanın tadını almış ve bundan hoşlanmış birinin sesi gibi. "Her turda iki asker, bu izolasyona değmez."

Oda bir an için sessizleşir, herkes bana bakar. Kilise olayından bu yana resmi olarak aile oyun gecesine davet ediliyorum

olayından beri resmi olarak aile oyun gecesine davet ediliyorum, tüm aile beni kabul etti, ama genellikle sadece izliyor, dinamiklerini öğreniyor, sevmeye başladığım insanlarda bile zayıflıkları not ediyorum.

"Strateji konuşuyor," diyor Alex alaycı bir şaşkınlıkla. "Kraliçemizin fikirleri var."

"Kraliçemiz geçen haftadan beri toprak dağıtımını yürütüyor," diyor Marco, sesinde gurur belirgin. Eli uyluğumu sıkıca kavıyor ve gülümsemem için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Sadece bunu duyurmadı."

Oyun acımasız bir verimlilikle devam ediyor. Oyunda bile merhamet yok. Biri "dün hallettiğimiz askerler"den bahsediyor ve herkes gerekli şiddete karşı rahat bir kadeh kaldırıyor. Bunun normallği beni rahatsız etmiyor. Bunun yerine, uyluklarımı birbirine bastırıyorum ve ne kadar ıslak olduğumu hissediyorum. Artık benim normalim bu: ölüm ve arzu birbirine karışmış, ayırt edemediğim kadar.

Sofia, Afrika'yı acımasız bir verimlilikle ele geçirir, muhtemelen ilk kurbanını öldürdüğünde de aynı tatlı gülümsemeyi takınmıştır. Alex, üç tur sonra bozacağı ittifaklar kurar. Luca kaotik bir tarafsızlık sergiler, Faith olmadığı sürece, kazanıyor gibi görünen herkese saldırır.

Ve Marco Avrupa'yı kaybediyor.

Kuzeydeki toprakları Dante'nin sistematik saldırıları altında tek tek düşüyor. Kardeşi sevinç göstermiyor, imzalamak için çok fazla konsantre olması gerekiyor, ama gözlerindeki memnuniyet her şeyi anlatıyor. Marco, kaybettiği her toprak parçasıyla çenesini sıkıyor, tıpkı gerçek taktiksel yenilgilerinde olduğu gibi. Bu sabah dilimle izlediğim, derisinde tuzun tadını aldığım aynı çene.

"Akdeniz'in açıkta kaldı," diyor Faith, taşları Marco'nun güney topraklarına doğru hareket ettirerek.

"Farkındayım," diyor Marco, ama hayal kırıklığının arttığını görebiliyorum.

"Kuzey rotası çok açık," diyorum sonunda, onun kaybetmesini daha fazla izleyemediğim için.

Herkes sessizleşir. Zarlar bile yuvarlanmayı bırakır.

"Ne önerirsin?" diye sorar Marco, sesinde küçümseme yok, sadece gerçek bir merak var.

Tahtaya eğilip, taşları gerçek ordular, gerçek topraklarmış gibi inceliyorum. Sanki Marco'nun bana ulaşmak için katlettiği İrlandalı askerlirmış gibi. "İngiltere'yi feda et."

"Bu delilik," diyor Luca hemen. "İngiltere'nin değeri..."

"Britanya izole durumda." Parmağımla rotayı izliyorum. "Bak, Dante ana karanızı parçalarken sen onu elinde tutmaya çalışarak kaynaklarını tüketiyorsun. Bırak gitsin. Afrika üzerinden Güney Avrupa'yı ele geçir."

"Afrika Sofia'nın," diyor Marco, başparmağıyla uyluk derimi okşayarak.

"Şimdilik." Sofia'nın gözlerine bakarak sesimin titrememesine çalışıyorum. "Ama hem Afrika'yı hem de Güney Amerika'yı elinde tutmaya çalışarak kendini aşırı zorluyor. İkisini birden savunamaz."

Sofia'nın gözleri kısılır, ama orada başka bir şey daha vardır. Onay mı? "Onun bana saldırmasını mı öneriyorsun?"

"Kaybetmemek için oynamayı bırakıp kazanmak için oynamaya başlamasını öneriyorum." Marco'ya dönüyorum. "İngiltere gururdur. Akdeniz güçtür. Tahtanın merkezini kontrol edersen, oyunu kontrol edersin."

"Bu harika," Dante yavaşça işaret diliyle konuşuyor, dikkatli hareketlerinde bu çabayı görebiliyorum. Ben bile bunu anlayabiliyorum. "Bu gerçekten harika."

"Göster bana," diyor Marco, taşlarını bana doğru iterek.

Strateji işe yarıyor.

Altı hamle. Marco'ya yolu gösterdikten sonra tahtayı domine etmesi için tek gereken bu. Britanya, onu elinde tutmak için kaynaklarını boşa harcayan Alex'in eline geçer. Sofia, iki kıtayı savunmak için güçlerini böler. Marco ise benim belirlediğim boşluklardan geçerek birbiri ardına toprakları ele geçirir.

"Tanrım," diye mırıldanır Alex, son taşı düştüğünde. "O bu işte senden daha iyi."

"O her konuda benden daha iyi," diyor Marco ve beni kucağına çekiyor. Kıcıımı hafifçe ona sürtüyorum, onun titrediğini hissediyorum. "Onlara bölge dağılımlarını anlat."

"Bernardi'nin sahip olduğu her şey ele geçirilecek," diyorum, sesim artık daha sert. "Her depo, her rota, her bağlantı."

İrlanda'daki durum kaos içinde. Bir hafta içinde onların topraklarını ele geçirmeye başlayabiliriz."

"Tüm planı o tasarladı," diye ekliyor Marco, kolunu belime sıkıca dolayarak. "Bir hafta içinde. Referans malzemesi olarak Xenophon'un açıklamalı kitabını kullandı. Savaşta sürüşmelerle ilgili kenar notları benimkilerden daha anlayışlıydı."

"Seneca'da daha iyi notlar bırakmıştın," diye karşılık veriyorum, kendimi tutamadan. "Gücün algı olduğu hakkında."

Luca'nın gözleri ilgiyle parladı. "Siz ikiniz okul çocukları gibi notlar mı alıyorsunuz?"

Faith kıkırdar.

"Stratejistler gibi," diye düzeltir Marco, başparmağıyla belimi okşayarak. "En iyi konuşmalar satır aralarında olur."

Sofia buna gerçekten güldü. "Tanrım, ikiniz de ineksiniz. Şiddetli, korkutucu inekler."

Alex gülerek burnunu çeker. "Ona kitap kenarına evlenme teklif etmediğini söyle."

Marco gerçekten çöküyor ve bunun kaçırılmış bir fırsat olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Onu neşelendirmek için kolunu okşuyorum.

Sofia keskin bir gülümsemeye kadehini kaldırır. "Bir sonraki aile toplantısında stratejiyi Valentina yönetecek."

Sesinde bir meydan okuma var, benim gücü ele geçireceğimi mi yoksa Marco'ya boyun eğceğimi mi test ediyor. Eski Valentina kocasına izin isterdi. Liam O'Brien'i vuran kadın gülümser ve "Zaten öyle yapıyorum" der.

Ana su bardağını resmi bir şekilde kaldırır. "Chicago'nun yeni Kraliçesi'ne."

Kadeh kaldırma odada yankılanır. Dante bile suyunu kaldırır ve yaralı elleriyle acı verici bir titizlikle "Kraliçe" işareti yapar. Kabul tamamlanmıştır, ama bunun bir bedeli vardır. Kilise zeminlerinde kan, Michigan Gölü'nde cesetler, Alice ile ilişkimin bozulması, ama kopmaması. Taç için ödediğim bedel budur.

Alice'i düşünüyorum, muhtemelen şu anda trende, ona verdiğimiz parayla batıya doğru gidiyor. Özgür. Tüm bu kanın getirdiği tek iyi şey.

Daha sonra Marco ve ben, şehrimizi gören balkonda duruyoruz. Chicago ayaklarımızın altında uzanıyor, ışıklar fethedilmiş topraklar gibi parıldıyor. Marco arkamdan bana sarılıyor ve sırtımda sertleşmiş penisini hissediyorum, her zaman hazır, her zaman istekli.

Şimdi bizim olan şehre bakıyorum. Her ışık, kontrol ettiğimiz toprakları, etkilediğimiz hayatları, kullandığımız gücü temsil ediyor. Ayaklarımızın altındaki bahçelerden don ve çiçek kokusu yükseliyor.

"Annem bu dünyadan kaçmaya çalıştı," diyorum, dilimi ısırduğım yerden kanın tadını alırken. "Babamın elleri mecazi olarak boğazını sıkarken öldü."

Marco'nun eli boğazıma uzanır, hafifçe sıkar ve ben inlerim. "Peki ya sen?"

"Ben ise onu yöneteceğim," diyorum, onun ereksiyonuna karşı sürtünerek. "Senin ellerini kelimenin tam anlamıyla benimkilerin etrafına koymayı seçiyorum, annenin kaçtığı şiddeti senden dilenmeyi seçiyorum."

Parmakları boğazımı sıkıyor ve ben sadece bundan, onun sahipliğinden, şiddet vaadinden inliyorum.

"Sen benim kraliçemsin," diye boynuma doğru homurdanıyor, sonra dişlerini nabzımın hızla attığı hassas cildime batırıyor. "Yarın İrlanda topraklarını ele geçirmeye başlayacağız."

Nefesim kesildi. "Ne yapacaksın?" Ama ben zaten biliyorum. Onun karanlığından yayılan, kalçama ısrarla baskı yapan penisinin hareketinden bunu hissedebiliyorum.

"Onları sana diz çöktüreceğim." Diğer eli aşağı kayıyor, elbisemi yukarı çekiyor, parmakları ıslak külotumu buluyor. "Direnc gösteren her birini. Yeni kraliçelerinin önünde diz çöktüreceğim."

"Marco..."

"O zaman," diye devam ediyor, sesini beni ıslatan o tehlikeli tona indirerek, "seni onların topraklarında sikeceğim. Her şeyi ele geçireceğim." Parmakları külotumu kenara itiyor, ıslaklığımın içinden kayıyor. "Böylece herkes Chicago'yu artık kimin yönettiğini tam olarak bilecek. Böylece senin sadece benim karım olmadığını anlayacaklar. Sen onların kraliçesisin ve ben bunu unutan herkesi öldürecek kralım."

O'nun çizdiği resim, benim bir depoda bir şeyin üzerine eğilmiş, Marco'nun sikişinin içime girmiş, yeni toprakları ele geçirirken, tüm vücudumu ateş basıyor.

"Sen hastasın," diyorum, ama zaten hayal ediyorum, zaten çaresizce istiyorum.

"İkimiz de öyleyiz." Aniden beni döndürüyor, balkon korkuluğuna bastırıyor, aşağıda şehrin ışıkları bulanıklaşıyor.

Ağzı benimkine çarpar ve kırmızı şarap tadı alırım. Yarın. Yarın bizim olanı geri almaya başlayacağız ve o beni fethettiği topraklarda becerecek ve ben her saniyesinden zevk alacağım çünkü ben artık böyle biriyim. Karanlık krallığımızı genişletme düşüncesiyle ıslanan bir kraliçe.

Annem dehşete düşerdi.
Sabırsızlanıyorum.

Epilog - Alessandro

Rosetti oyun gecesi bitti, şarap bitti ve şehir sikilmeye layık görünüyor.

Chicago işte böyle bir yer - gündüzleri pis, geceleri altın gibi.

Marco ve yeni kraliçesinin Risk oyununu ön sevişme gibi oynamalarını izlemekten hala yarı sarhoşum. O, onun üzerinde bıraktığı her çürüğü saydığımı bilmiyormuş gibi davranıyor. Adam artık neredeyse vahşi bir hal aldı. Onun için iyi. Aileyi ilginç kılıyor.

Herkes Avrupa'yı fethetmelerini kutlarken, Marco bana bir dosya uzatıyor. Ön söz yok, uyarı yok. Sadece sıran sende diyen ince bir gülümseme.

Bir an bekledikten sonra dosyayı aldım. İçinde bir sözleşme vardı. Ağır kağıt, Hewson arması o kadar derin basılmıştı ki kağıdın diğer tarafına bile geçmişti. Demir ve kan motifi, hem hukuk dilinde hem de düğünler veya cenazeler için ayrılmış eski Sicilya lehçesiyle yazılmış olan içeriğinde de devam ediyordu.

On dördüncü madde dikkatimi çekiyor.

Acil durumlarda, gelinin kimliği her iki ailenin mutabakatıyla değiştirilebilir.

Düşük bir ısıklık çaldım. "Tanrım, bu çok spesifik. Yemin etmeden önce onun buharlaşmasını mı bekliyorsun?"

Marco gözlerini kaldırdı. Onu tanı mıyorsanız, bu hiçbir şey ifade etmez. Tanıyorsanız, on adım öteden bir bardak burbonu dondurmaya yeter.

"Hewsonlar hassas bir durumdalar," dedi, sesi ray üzerindeki bir madeni para kadar düzdü. "Bunun işe yaraması lazım. Onunla aşk için evlenmiyorsun, Alex. Manşet için evleniyorsun. Hewsonlar istikrara ihtiyaç duyuyor, biz de onlara erişime ihtiyacımız var."

"Ah, romantizm," diye mırıldanıyorum. "Karşılıklı şantaj kadar mutlu sonları anlatan başka bir şey yoktur."

Bana "kapa çeneni ve işine bak" anlamına gelen bakışı atıyor.

"Onun iade politikası var mı? Yeterince gülümsemezse para iadesi garantisi var mı? Ya da baloya yanlış ayakkabı giyerse?"

Bana camı kesebilecek bir bakış atıyor. "Bunu mahvetme."

"Lütfen. Ben sadece kırılmaya değer şeyleri mahvederim."

Sözleşmeyi karıştırarak espriyi arıyorum. İçinde bir fotoğraf var, ataçla tutturulmuş; bir kafede çekilmiş, yüzü çoğunlukla kitabın arkasında gizlenmiş bir kızın samimi bir fotoğrafı. Saçları koyu renk, düz ve kısa kesilmiş, elleri o kadar ince ki kemiklerinin deriye bastırıldığı yerleri görebiliyorsunuz, sanki halka açık bir yerde otururken bile ortadan kaybolmaya çalışıyormuş gibi. Altında düzgün blok harflerle yazılmış bir isim var: FRANCES HEWSON.

"Sevimli," diyorum, fotoğrafı Marco'ya doğru çevirerek. "Ama beni kütüphane hayaleti ile tanıştıracığını bilmiyordum."

Ağzında bir seğirme var — onun gerçek gülüşü bu. "Elimize geçen tek fotoğraf bu. Yıllardır ortalarda görünmüyor. Evde eğitim görüyor, korunuyor. Hewsonlar paranoyak, ve bunun iyi bir nedeni var. Ama Frances tek çocuk ve babası onu düşmanlarının elinden uzak tutmak için her şeyi yapar."

"Yani, onun hobileri arasında suikastçılardan saklanmak ve... ne, kurşun geçirmez camın arkasından kuş gözlemlemek mi var?" Masaya hafifçe vurarak, klasörü geri yerine bıraktım. "Gerçek nedeni nedir? Ve 'aile onuru' deme, yoksa ayakkabılarına kusacağım."

Marco öne eğildi, parmaklarını birleştirdi. "Hewsonlar yeni lityum pilin patent haklarının yarısına sahipler. Bu teknoloji halka açıldığı anda, şehirdeki tüm sendikalar bir pay almak için yalvaracaklar. Eğer ittifakı ele geçirirsek, geri kalanları devre dışı bırakırız. Sen görmezden gelebileceğin bir eşe sahip olursun, ailen de geleceğin masasında bir yer edinir."

Odanın diğer ucunda hafif bir kargaşa var — biri şarap kadehini deviriyor ve kırmızı renk beyaz masa örtüsünün üzerinde bir silah atışı gibi yayılıyor. Lekeyi, sonra da sözleşmeyi bakıyorum ve garip bir şekilde uygun geliyor.

"Ya hayır derse?" diye soruyorum, umursadığımdan değil, ama rızanın hala değişken bir faktör olduğu bir dünya olduğunu hayal etmek hoşuma gittiği için.

"Hayır demeyecek," diyor Marco basitçe. "Babası her şeyi kontrol ediyor ve o da doğduğundan beri bunun için eğitildi. Bir sorun olursa, biz hallederiz."

Bizim dünyamızda "halletmek" ne anlama geliyor diye düşünüyorum. Onun ortadan kaybolması ya da daha kötüsü, ortadan kaybolmaması anlamına geliyor.

Klasörü kapatıp iki parmağımla ona geri itiyorum. "İnsanların hayatlarıyla tanrıçılık oynamaktan hiç bıkmadın mı?"

Cevap vermiyor. Sanki ben yavaş öğrenen biriymişim gibi bana bakıyor, ve sanırım öyleyim de. Bir sonraki işin farklı olacağını, şiddetin ve politikanın bir şekilde normale benzeyen bir şeye dönüşeceğini ummaya devam ediyorum. Ama Moretti'nin tarzı budur. Biz normal yapmayız. Verimli yaparız, acımasız yaparız ve bazen, ruh halimiz uygun olduğunda, şiirsel yaparız.

Kalkıyorum, geriniyorum ve büfenin yanından başka bir şişe alıyorum. Dışarıda şehir parıldıyor — binlerce pencere, hayvanların gözleri gibi, izliyor, bekliyor.

Kadehimi kaldırıyorum. "Gelecekteki Bayan Moretti'ye, nerede saklanıyorsa. Uzaklara ve hızlıca kaçacak kadar akıllı olsun."

Marco kadehini benimkine çarptırır. "Bize doğru koşacak kadar akıllı olsun."

İçiyoruz. Şarap kırmızı ve ağır.

Sözleşmeyi kolumun altına sıkıştırıp kapıya doğru yönelirim, ama Marco tek bir kelimeyle beni durdurur:

"İmzala."

İmzalıyorum. İmzam sayfa üzerinde duman gibi kıvrılıyor ve ailelerimizi kan bağından daha sıkı bir şekilde birbirine bağlıyor. Diplomasi olarak evlilik. Kurşun geçirmez yelek olarak evlilik. Klasik Rosetti stratejisi.

Kendime gelinin kim olduğunun önemi olmadığını söylüyorum. Tasarımcı elbisesi giymiş bir manken gönderseler bile, onu kameralar için gülümsetirim. Benim işim bu: kenarları yumuşatmak, çürümüşün üzerine şampanya dökmek.

Tek eşlilik benim sözlüğümde yok zaten. Sadakat sadece başka bir performans olduğunda değil.

Randevu üç hafta sonra, diyor Marco. Basit tut. Temiz tut.

"Temiz," diye tekrar ediyorum, sözleşmeye tekrar göz atarak. "Doğru. On dördüncü maddeden daha temiz bir şey yok."

Balkona çıkıyorum, gece havası göl sisiyle yoğunlaşmış. Balkon korkuluğuna yaslanıyorum, şehir benim altında istekli bir beden gibi uzanıyor. Orada bir yerde, müstakbel gelinim bekliyor — ya da saklanıyor, ya da hiç varolmuyor.

Her halükarda, o artık benim. Gösteriş için, strateji için, barış ne kadar sürerse sürsün.

Yine de, bardan getirdiğim bardağı kaldırıp ufka kadeh kaldırıyorum. "Barışa," diyorum yumuşak bir sesle. "Ve kim olursa olsun, ona."

Rüzgâr balkonu keser, şehrin kokusunu taşır. Yansımam pencerede titrer, altın ve siyah renkte yüzlerce kez çoğalır. Her versiyonum gülümser. Her biri bir öncekinden biraz daha boş.

Marco ve Valentina'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Chicago'nun en soğuk Don'unu kaçırılan bir gelinle eşleştirmek kötü sonuçlanacağını biliyordum - ya da zevkinizin ne kadar karanlık olduğuna bağlı olarak mükemmel sonuçlanacağını. O yeminleri zorladı. O kuralları yaktı. Birlikte Chicago'yu diz çöktürdüler.

Rosetti Ailesi serisinin bir sonraki kitabı: Alessandro Rosetti. Ailenin cazibesi. Müzakereci. Her yalanın üstesinden gülümseyerek gelen adam... ta ki yalanlar üzerine kurulu bir evliliğe hapsolana kadar. Yıldızlı bir gelin. Gizli bir sır. Ve sonunda kendini kurtaramayacağı bir şey bulan bir playboy.

[Gilded Lies'ı şimdi okuyun!](#)

Brutal Union sizi biraz nefes nefese bıraktıysa (ve ahlakınız için biraz endişelendirdiyse), lütfen bir yorum bırakın — bu, diğer okuyucuların

bir sonraki favori kötü kararlarını bulmalarına yardımcı olur.

Pia

Yayın uyarıları, bonus epiloglar ve kesinlikle gün ışığına çıkmaması gereken baharatlı ekstralar için [haber bültenime kaydolun](#). Ayrıca ücretsiz bir bonus roman.

İçindekiler

<u>1 - Valentina</u>	
<u>2 - Marco</u>	
<u>3 - Valentina</u>	
<u>4 - Valentina</u>	
<u>5 - Marco</u>	
<u>6 - Valentina</u>	
<u>7 - Valentina</u>	
<u>8 - Marco</u>	
<u>9 - Valentina</u>	
<u>10 - Valentina</u>	
<u>11 - Marco</u>	
<u>12 - Valentina</u>	
<u>13 - Valentina</u>	
<u>14 - Marco</u>	
<u>15 - Valentina</u>	
<u>16 - Marco</u>	
<u>17 - Marco</u>	
<u>18 - Valentina</u>	
<u>19 - Marco</u>	
<u>20 - Valentina</u>	
<u>21 - Marco</u>	
<u>22 - Valentina</u>	
<u>23 - Marco</u>	
<u>24 - Valentina</u>	
<u>25 - Marco</u>	
<u>26 - Valentina</u>	
<u>27 - Marco</u>	
<u>28 - Valentina</u>	
<u>29 - Marco</u>	
<u>30 - Valentina</u>	
<u>Epilog - Alessandro</u>	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

